CLAIRE DOUGLAS

AUTOAREA BESTSELLERULUI *CUPLUL DE LA NR. 9*

Fetele dispărute

UN MISTER VECHI DE DOUĂZECI DE ANI.
O FEMEIE PE CALE SĂ DESCOPERE ADEVĂRUL...

buzz
BOOKS

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie care cuprinde cele mai noi thrillere, cărţi poliţiste
şi de suspans – romane aflate în topurile internaţionale,
ecranizate sau in curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi –
cărţi provocatoare, pe care abia aştepţi să le citeşti

CLAIRE DOUGLAS

Fetele dispărute

Traducere din limba engleză
SANDA SPIRIDON

LITERA
București

The Girls Who Disappeared

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Fetele dispărute
Claire Douglas

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Radu-Cristian Stan
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-319-405-9
ISBN EPUB 978-630-319-610-7

Cititorilor mei

ACCIDENTUL

Noiembrie 1998

Cântau. Erau bete. Erau fericite. Cam asta era tot ce-și mai amintea Olivia. Cât de fericite fuseseră prietenele ei.

Sally stătea pe locul din față, ca întotdeauna. Spunea că i se face greață în spate. Era cea mai bună prietenă a Oliviei, prin urmare locul îi revenea firesc. Sally povestea ceva despre Mal, un băiat de care-i plăcea și care, în sfârșit, îi dăduse întâlnire. Nimic deosebit, în opinia Oliviei. Cu ochii ei mari, întunecați și stilul efervescent, atrăgea bărbații ca un magnet – inclusiv pe iubitul Oliviei, Wesley. Preferau să nu atingă subiectul, ca să-și protejeze prietenia.

Sally era veselă, vorbea tare, puțin împleticit. Rememora momentul când Mal îi cumpărase un cidru Diamond White. Olivia făcea eforturi s-o audă peste radio și peste ploaia care se întețea de la un minut la altul.

Tamzin și Katie erau în spate, cu machiajul întins pe fețe, cu bluzițele pline de strasuri vizibile sub gecile prea subțiri, trăsnind a băutură ieftină și a parfum. Se țineau pe după gât, ca și cum ar fi fost încă la Ritzy's, și lălăiau după Spice Girls melodia „Two Become One".

Olivia era dezamăgită. Îi promiseseră că o s-o lase mai ușor cu băutura în seara aceea. Tamzin le stricase pe celelalte. O văzuse la bar fluturându-și pletele lungi și blonde peste umerii înguști și comandând shoturi duble, în speranța evidentă că unul dintre numeroșii ei admiratori o să le plătească, așa cum se întâmpla de obicei. Frumusețea ei, mai vulgară, cu sutiene colorate ce-i scoteau în evidență sânii și fuste care abia dacă îi acopereau fundul, era complet diferită de cea a lui Sally.

Când se dusese să-și recupereze prietenele, la lăsarea serii, nu ploua. Și când ieșiseră din club, cu numai zece minute înainte, abia picura. Acum însă, ploaia se scurgea șuvoi pe parbriz, blocându-i parțial vederea, în ciuda ștergătoarelor care se agitau frenetic. Nu se zărea decât negrul șoselei, lat și șerpuit, de parcă ar fi călătorit prin spațiul cosmic. Nici faza lungă nu

tăia prin ceața fină care plutea deasupra asfaltului precum gheața carbonică.

Cum îi venise rândul să conducă, trăsese de un pahar de vin toată seara. Acum îl simțea venindu-i înapoi pe esofag, fierbinte și acid, în timp ce micul ei Peugeot 205 valsa periculos sub rafale. De obicei nu avea emoții la volan, dar abia își luase permisul, în urmă cu câteva luni. Ura acest drum și pe vreme bună. Coridorul Diavolului tăia pădurea în două, iar fagii și brazii înalți care-l străjuiau i se păreau oprimanți. Puțin mai departe în față se afiau faimoasele menhire și orășelul care crescuse în jurul lor, transformat într-o adevărată capcană pentru turiști, cu ceainării și dughene ezoterice.

Răpăitul stropilor, ca niște săgeți negre din cer, acoperea de-acum complet muzica. Olivia strângea atât de tare volanul, încât i se albiseră degetele. Prietenele ei se opriră brusc din cântat, iar Sally se aplecă să dea radioul mai tare.

– Închide-l! izbucni Olivia.

Fata de alături se supuse fără comentarii. Deși nu-i putea distinge expresia, își dădu seama că o jignise și îi păru instantaneu rău. Nu suporta să o supere pe Sally.

– Ce mai noapte! Ia uite cum plouă! exclamă Katie agățându-se de tetiera șoferului.

– Ce-ar fi să stai la locul tău? o admonestă Olivia, așa cum nu-i era în fire.

Cea mai în vârstă dintre ele și liderul informal al grupului, Katie nu era obișnuită să primească

ordine. Olivia n-o putea vedea, dar și-o imagină dându-și ochii peste cap în direcția lui Tamzin. Măcar o auzi trântindu-se înapoi pe spătarul canapelei. Nu purtau centurile de siguranță.

– Sper că Mal o să mă sune mâine, ciripi Sally, încercând să disipeze tensiunea. Mi-a promis că mă sună și... La naiba! ATENȚIE!

În mijlocul drumului se ivise o siluetă umană.

Apoi, totul se derulă extrem de rapid: Olivia strivi pedala de frână și trase de volan, pierzând complet direcția, iar roțile atinseră bordura și proiectară mașina în aer, făcând-o să alunece cu capota ca o sanie pe asfaltul ud. Se opriră în afara șoselei, într-un șanț. Auzi țipetele prietenelor ei în timp ce ploaia rece i se scurgea pe picioare, apoi își pierdu cunoștința.

Când își reveni constată că era cu capul în jos. Ceasul de pe bord clipea roșiatic: 01.10. Cât rămăsese leșinată? În jurul ei plutea o liniște sinistră. Nici un sunet din spate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul pe măsură ce amintirile îi reveneau: „Vai, Doamne, vai, Doamne, sper că-s bine. Sunt rănite? Am lovit persoana care mi-a ieșit în cale?"

Încercarea de a se mișca îi smulse un strigăt de durere. Avea un picior blocat sub coloana de direcție, care se îndoise spre interior.

– Sally? întrebă, întorcând capul spre locul pasagerului.

Era gol. Unde dispăruse? Își forță gâtul să arunce o privire în spate, așteptându-se să le

vadă pe Katie și Tamzin, îngrozită la ideea că ar putea fi moarte, dar prietenele ei nu mai erau acolo. Își dădu seama că rămăsese singură în mașină și fu cuprinsă de panică.

Se duseseră să caute ajutor? Dar erau în mijlocul pădurii, iar Katie avea un telefon mobil, un Nokia roz, de care era foarte mândră. Ca asistentă de farmacie, câștiga mai bine decât prietenele ei. Una dintre ele l-ar fi folosit ca să sune la poliție sau la salvare. Nu se vedeau pe nicăieri nici gențile lor. Nimic din mașină nu-ți dădea de înțeles că cele trei s-ar fi aflat vreodată acolo. Dar nici n-ar fl abandonat-o așa, în șanț. Măcar una ar fi rămas. Sally, fără îndoială, căci era prietena ei cea mai bună.

Olivia începu să tremure necontrolat, pradă durerii și fricii, cu sufletul înghețat de imaginile accidentului, care începeau să-i revină: silueta din mijlocul drumului care acum se întindea pustiu într-un hău negru.

Cine îi apăruse în față?

Unde dispăruseră prietenele ei?

Ziua întâi

1

JENNA

Notă audio: *Luni, 26 noiembrie 2018*

Coridorul Diavolului este un nume cum nu se poate mai potrivit pentru acest drum expres lung, drept, care duce în târgul Stafferbury din Wiltshire. De-a lungul anilor s-au răspândit povești despre tot felul de întâmplări ciudate petrecute aici: accidente inexplicabile, sinucideri dubioase, apariția unor siluete macabre și plânsete de copii în noapte. Nimic însă nu întrece misterul cazului Olivia Rutherford, de la care săptămâna asta se împlinesc douăzeci de ani. Trei tinere au dispărut într-un accident de mașină și nimeni nu le-a mai văzut de atunci...

Opresc înregistrarea și mă uit în jur. Într-adevăr, șoseaua asta are ceva supranatural. Pare tăiată direct prin inima pădurii, iar în jur nu se văd decât copaci înalți, cu coroane bogate, care parcă ating cerul înnorat. Până acum n-am zărit nici o casă sau vreo altă clădire. Te-ai putea crede undeva în Scandinavia, nu în ținutul Wiltshire. Am oprit la marginea drumului acum zece minute, și doar două mașini au trecut pe lângă mine.

O prezență îmi intră în zona periferică a câmpului vizual, făcându-mă să tresar. Un bărbat mă privește pe fereastra din dreapta. Inima îmi stă în loc. Pare ieșit direct din pădure.

Are vreo cincizeci de ani, chipul aspru, acoperit de o barbă neîngrijită, ochi mijiți și sprâncene stufoase, sub o pălărie pescărească. Peste umeri poartă un impermeabil lung. Ține în mână o lesă la capătul căreia se vede un cățel cu trei picioare care aduce cu un whippet. Câinele mă privește curios. Întind discret mâna, scot bâta din geantă și o așez lângă mine, la marginea scaunului.

Bărbatul îmi face semn să cobor geamul. Îl las puțin în jos, dar rămân cu degetul pe buton. Mirosul de pini și de haine nespălate îmi invadează nările.

– Vă pot ajuta? îi spun.

– Asta voiam să vă întreb și eu, îmi răspunde cu un puternic accent de West Country. Ați făcut pană? Nu e bine să vă opriți aici de una singură.

Observ că-i lipsește un dinte din față.

Din cer se aud tunete înfundate care-mi sporesc neliniștea.

– Sunt... Ezit să-i spun cu ce mă ocup. Poate că e mai bine să nu afle că sunt jurnalistă, nu încă. Mă îndrept spre Stafferbury.

– V-ați rătăcit?

– Nu. Am oprit ca să fac ceva...

Îmi dau seama singură cât de ciudat sună.

– Aha. Se încruntă suspicios la mașina mea nouă, un Audi Q5, apoi își îndreaptă din nou atenția spre mine. Are ochii închiși la culoare, aproape negri. În cele din urmă adaugă: Ei bine,

Stafferbury e la vreo patru kilometri, tot înainte. N-aveți cum să-l ratați.

– Am înțeles, mulțumesc.

Ridic repede geamul, ca să evit alte întrebări, și bag în viteză. Îmi tremură mâinile. Ies de pe fâșia de iarbă umedă cu scrâșnet de pneuri și ridic ochii la oglinda retrovizoare. Omul e tot acolo, cu câinele la picioare, uitându-se amândoi după mașină.

Mă calmez abia la sosirea în oraș, care este exact așa cum mi l-am imaginat. Ca în fotografiile alb-negru pe care le-am examinat înainte să parcurg peste trei sute de kilometri, tocmai de la Manchester. Nu s-a schimbat aproape deloc de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar menhirele sunt, desigur, mult mai vechi. În primul moment nici nu le văd, căci sunt ascunse în mijlocul câmpului cețos din dreapta mea, la distanță de cinci metri unul de celălalt, într-un semicerc. Sunt niște pietroaie mari și urâte, ca un set de dinți inegali. Nu par să formeze o figură geometrică anume, ca la Stonehenge. Stratul gros și verde de mușchi care le acoperă ca o pojghiță se vede de departe.

O familie îmbrăcată fistichiu, cu copiii înfipți în cizmulițe vesele și un câine mic după ei, lopătează prin noroi spre monument. Mă întreb cum i s-ar părea lui Finn și în minte îmi apare imaginea lui, a băiețelului meu de zece ani, cu părul blond, veșnic ciufulit. Mi-e un dor nebun de el. De când m-am separat de tatăl lui m-am

obișnuit să nu-l am lângă mine tot timpul; nici n-am de ales acum, după ce a obținut custodia comună. Nu-mi place însă. E ca și cum aș pierde periodic o parte din mine.

Strada principală are forma unei potcoave, cu un monument militar în mijloc. Mai apare o stradă importantă, perpendiculară, care șerpuiește printre două clădiri medievale. Pe colț se vede nelipsitul pub, denumit sumbru The Raven[1]. Firma profilată pe cerul gri, înfățișând o pasăre mare, neagră, cu ochi de sticlă, îmi dă fiori. Conform GPS-ului, strada aceea duce în partea mai puțin turistică a orășelului și iese din el.

Voi locui în pădure, într-o cabană care pe site părea modernă și bine întreținută. Am vrut să văd strada principală înainte să mă cazez, așa că am luat-o special pe aici, iar acum trebuie să mă întorc. Centrul orașului a fost decorat pentru Crăciun. Se văd mici magazine de suvenire, ornamente mistice, tămâie și bijuterii. La parterul unei clădiri în stil Tudor se află o cafenea numită Bea's Tearoom, niște magazine de haine și cabinetul unei anume Madame Tovey, care s-ar ocupa cu ghicirea viitorului (conform panoului de afară ilustrat cu cărți de tarot). E un orășel drăguț, cu clădiri elegante, străzi pietruite și luminițe de Crăciun licărind prin casele localnicilor. Încep să înțeleg de ce reprezintă o atracție turistică, dar nu-mi pot scutura o senzație de abandon, de parcă ar fi o

rudă mai săracă a orașului Avebury. Poate că vara este mai viu, încerc să-i mai dau o șansă. La urma urmelor, de ce-ai ieși afară în această zi rece de noiembrie?

Ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile, începe să cadă o ploaie rapidă, furioasă. Văd un cuplu tânăr adăpostindu-se în grabă într-un magazin. Se țin de mână și chicotesc, făcându-mă să simt o undă de invidie. Așa am fost și eu cu Gavin odinioară. Ocolesc monumentul, lăsând menhirele în stânga mea acum, și o iau înapoi către sinistrul Coridor al Diavolului. Cam la un kilometru și jumătate, din șosea se desprinde un drum de pământ care mă conduce adânc în pădure. Nu mă pot abține să mă întreb dacă nu cumva mi-am ales o cazare prea izolată.

După câteva sute de metri ajung la o casă de vacanță cu aspect banal, asemănătoare celor pe care le găsești la Center Parcs, înconjurată de pini, fagi și brazi. Încetinesc ca să văd numele de pe ușă: Fern[2]. Eu stau la Bluebell[3], însă n-am nici cea mai mică idee cum să ajung acolo. Par să mai fie două sau trei căsuțe în zare, dar abia se disting prin ploaia torențială și pâlcurile de copaci. Când am făcut rezervarea, proprietarul, Jay Knapton, mi-a explicat la telefon că se lucra încă la complexul turistic și că doar șase cabane erau pregătite de închiriere. Păruse foarte impresionat de motivul pentru care urma să mă deplasez în regiune.

Îmi continui drumul, cu roțile derapând puțin prin noroiul dens. Prima casă, Fern, este ocupată, deși la prima vedere mi s-a părut pustie. Nici nu vreau să mă gândesc că aș putea fi singură în pădure. Încetinesc, ca să văd cum se numește următoarea căsuță de vacanță: Bluebell. Norocul meu. Ușurată, parchez pe alee și cobor din mașină. Tocurile mi se afundă instantaneu în iarbă. Cine m-a pus să-mi pun pantofi cu toc înalt, când știam că merg în pădure? Din fericire, am cizmele de cauciuc în portbagaj. Rămân o clipă cu privirea ațintită la clădire, în ciuda ploii reci care-mi udă părul și mi se strecoară prin jacheta de lână. Sunt asaltată de amintirea ultimei vacanțe petrecute în familie, la Center Parcs, iarna trecută. Finn fusese așa de fericit când văzuse „căsuța lui din pădure", cum o numise! Mi se strânge inima la gândul că s-ar putea să nu mai petrec niciodată o astfel de vacanță, cu noi trei adunați în ziua de Crăciun sub același acoperiș. De acum înainte, Finn va sta ori cu mine, ori cu tatăl lui. Probabil și cu noua parteneră a lui Gavin, la un moment dat. Sunt sigură c-o să-și găsească pe cineva, dacă nu a făcut-o deja. Altfel, ce l-ar fi apucat să mă anunțe într-o noapte, cu vreo patru luni în urmă, că simte nevoia de spațiu, după cincisprezece ani de căsnicie și nouăsprezece ani de relație? De ce s-ar fi mutat într-o garsonieră din apropierea biroului unde lucrează?

Asta nu-i viața la care am visat, nici viitorul pe care mi l-am dorit.

Îmi vine greu, în continuare, să depășesc momentul. Sunt supărată că viața pe care o avusesem, pe care mi-o construisem cu migală, pe care o iubeam, mi-a fost furată. Că mica noastră familie unită a ajuns dezbinată. Nu era ce-mi doream pentru fiul meu. Nici pentru mine. Uneori simt o dorință mistuitoare să mă răzbun pe Gavin, să-l pedepsesc aspru, să-i interzic să-și mai vadă fiul. Știu însă că ar fi un gest egoist și incorect față de Finn. Sunt pe deplin conștientă de asta. Desigur, n-aș putea face niciodată așa ceva. Dar furia care mă cuprinde când... Trag adânc aer în piept. „Revino-ți, Jenna!" îmi zic. „Nu-i momentul să te gândești la asta. Nu acum." Am venit aici cu o misiune care mi-ar putea impulsiona cariera și m-ar putea ajuta să ies din mocirla emoțională în care m-a aruncat Gavin.

Mă întorc la mașină și deschid portbagajul ca să scot geanta de voiaj. Cântărește o tonă. Mă blestem în gând pentru că am luat prea multe lucruri de acasă. Obiceiul ăsta îl scotea din sărite pe Gavin, adept al strictului necesar în călătorii. Mie îmi place să fiu pregătită pentru orice eventualitate și nu concep să mă despart de ondulatorul pentru păr, de pildă. Mă adăpostesc pe mica prispă din față și, conform instrucțiunilor proprietarului, introduc codul primit ca să iau cheia din cutiuța metalică

montată pe perete. Holul e primitor și cald, cu un cuier, o băncuță din lemn și cutii din nuiele pentru pantofi. Îmi agăț în cui haina udă și mă descalț.

Interiorul este chiar mai drăguț decât în fotografiile de pe site: pereți albi, podele din lemn încălzite, o canapea modernă, portocalie, în forma literei L, blănuri de oaie pe jos, pături călduroase și perne ademenitoare. Pe un perete este agățată o imitație de cap de cerb din stofă, cu luminițe colorate atârnate de coarne. Finn l-ar fi adorat. Salonul dispune de un șemineu impozant, deschis, lângă care tronează o grămadă de lemne într-un coș de răchită. În spatele canapelei este o masă mică. Ca să ajungi în salon trebuie să treci printr-o mică bucătărie de un alb imaculat, cu blaturi din piatră gri și scaune de bar, ale cărei ferestre dau spre aleea din față. Examinez dotările: o stație audio modernă, pe care n-aș ști cum s-o folosesc, dar pe care Gavin ar pune-o imediat în funcțiune dacă ar fi aici, un boiler pentru apă caldă instant, un cuptor ce pare îngrozitor de complex și o plită. Trec înapoi prin salon și mă îndrept spre dormitoare, unul matrimonial, cu baie separată, și unul cu două paturi. Încercând să nu mă gândesc cât de bine s-ar distra Finn aici, îmi arunc geanta de voiaj pe patul mare.

Mă întorc în salon, scot telefonul și fac o poză cu capul de cerb ca să i-o trimit băiatului meu. Apoi deschid ușa principală și fotografiez

pădurea din jur, mulțumind în gând pentru verandă. Rezultatul este o imagine plină de șarm cu siluetele copacilor în ploaia care le atenuează contururile. Proiectoarele montate la baza trunchiurilor aruncă puțină culoare. O să postez imaginea mai târziu pe contul meu de Instagram, ca să le stârnesc urmăritorilor apetitul pentru podcastul care va urma.

M-am apucat de ancheta asta din proprie inițiativă. Din clipa în care mi-a aterizat pe birou comunicatul de presă, în urmă cu câteva luni, am devenit obsedată de caz. Voiam să cunosc absolut toate detaliile. Am fost surprinsă să constat că, după articolele apărute pe la finalul anilor '90 și începutul deceniului următor, cazul a fost dat uitării aproape complet. Îmi rămăsese în minte și pentru că în momentul respectiv prietenele Oliviei Rutherford erau la finalul adolescenței, ca și mine. Când am citit foaia mototolită cu comunicatul de presă am înțeles dintr-odată că trebuia să dezvolt subiectul, să-l duc dincolo de cele trei paragrafe de conveniență publicate pe site-ul BBC pentru a comemora douăzeci de ani de la incident. Din fericire, Layla, redactorul meu coordonator de la biroul din Salford, a fost de acord că materialul ar fi perfect pentru serviciul de streaming abia înființat. M-a trimis aici ca să adun informații și să realizez interviuri cu persoanele implicate în ancheta inițială. Layla o să mă ajute să structurez materialul în șase

episoade, când mă întorc la Manchester. Sunt încântată de noua provocare, pentru că, deși lucrez de șaptesprezece ani în presă, nu am mai făcut niciodată un podcast.

Închid ușa și mă întorc în bucătărie. Las telefonul pe blat, apoi, sprijinită de marginea chiuvetei, mă uit pe geam la pădure, încercând să-i admir frumusețea și să alung senzația depresivă pe care o degajă. Văd parțial și cabana de alături, plasată mai adânc printre copaci și ascunsă în cea mai mare parte, cu excepția unui colț cu o fereastră rectangulară îngustă. Înăuntru este aprinsă lumina, și haloul gălbui mi se pare reconfortant. Mă bucur că nu sunt singură în pădure, dar nu este încă nici patru după-amiaza.

Îmi încălzesc apă la fierbător, recunoscătoare că proprietarul mi-a pus la dispoziție lapte, pâine, unt și câteva pliculețe de ceai, apoi mă așez la masă și îmi scot materialele din geantă, răspândind foile în fața mea. Am imprimat toate relatările de presă începând din noiembrie 1998, când au dispărut cele trei fete, și o fotografie a mașinii Oliviei, un Peugeot 205 alb, grav avariat după accident. E un miracol că a scăpat cu viață.

Lătratul unui câine îmi întrerupe șirul gândurilor. Mă ridic ca să arunc o privire pe geam. Din casa vecină tocmai iese o persoană, cu un ciobănesc german mare în lesă. Nu-mi dau seama dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie, din cauza glugii ascuțite pe care o poartă

pe cap. În orice caz, este cineva înalt. Mă apropii de fereastră ca să văd mai bine. Persoana respectivă se oprește o secundă în ploaie, cu ochii ațintiți spre cabana mea. Apoi, trasă de câine, o ia la dreapta, pe o cărare care se înfundă în pădure.

Trag perdelele și mă întorc la dosarul meu, încercând să ignor umbrele care dansează pe la colțuri și să nu mă gândesc că sunt singură în mijlocul unei păduri unde se petrec lucruri stranii și dispar oameni.

2

OLIVIA

Ploaia răpăie puternic peste impermeabilul Oliviei când aceasta se apleacă să ridice copita poneiului. O dor genunchiul și glezna, ca de obicei pe vreme rea. E conștientă că greutatea piciorului Sabrinei o va face să cedeze dacă nu se grăbește. Abia vede ce face, la lumina chioară a singurului bec din grajd. Pe de altă parte, nici nu are nevoie de mai multă lumină. Ar putea să schimbe o potcoavă și cu ochii închiși.

De când cu accidentul, Olivia preferă compania cailor în locul oamenilor. Puternici, de încredere și afectuoși, caii nu te dezamăgesc, nu te judecă, nu se poartă urât fără motiv, nu sunt manipulatori, nu-ți răspund obraznic, nu

te jignesc și nu te pun să faci lucruri cu care nu ești de acord. Cu ei știi întotdeauna pe ce picior să joci. După convalescență, Olivia s-a înconjurat de cai, ceea ce nu i-a fost deloc dificil, din moment ce mama ei este proprietara singurei școli de călărie din oraș. Nu s-a mai suit la volan după acea noapte fatidică, dar se deplasează călare. Este singura ei formă de libertate.

Își aude mama abia când ajunge deja lângă ea, după ce traversează curtea. Femeia o privește cu îngrijorare. Are pe umăr un mănunchi de căpestre. Olivia ridică ochii, lăsând jos piciorul iepei.

– Ți-e bine, draga mea? Arăți cam obosită. N-ar fi mai bine să te duci la culcare?

– Aproape am terminat.

– Bine. Mai lucrez puțin pe aici, apoi pun cartofii la cuptor. Te vezi cu Wes mai târziu?

Cocul gri al mamei este complet turtit și lipit de creștet de la ploaie, făcând-o să arate ca un personaj Lego. Un strop de ploaie i se scurge de pe frunte drept pe vârful nasului.

– Nu, în seara asta nu.

– Minunat. Am putea să ne uităm la ultimul episod din *This Is Us*.

Este exact ce-și dorește Olivia pentru a încheia ziua. O cină sățioasă și serialul favorit. Iată soluția de evadare perfectă. Mama ei se îndreaptă spre magazia unde țin harnașamentele.

Sabrina se apleacă și fornăie, scoțând aburi în aerul rece. Olivia își lipește capul de gâtul animalului. Îi place la nebunie mirosul cailor, cald și umed. Duce iapa înapoi în grajd, îi scoate căpăstrul, îi țesală rapid spinarea castanie, apoi o acoperă cu o pătură. Se întreabă dacă mama ei nu cumva a uitat că miercuri este aniversarea.

Douăzeci de ani. Nici nu-i vine să creadă. Câteodată i se pare că a trecut o veșnicie de atunci, alteori are senzația că totul s-a întâmplat ieri.

Acum, când toți au plecat pe la casele lor, curtea pustie i se pare întunecoasă și amenințătoare. Ar fi trebuit să se obișnuiască, dar adevărul este că se teme de întuneric. Așa a fost întotdeauna. Poate că dacă s-ar fi temut mai puțin, dacă ar fi fost mai curajoasă atunci, în 1998, dacă ar fi spus adevărul, prietenele ei ar fi încă în viață.

Aprinde lanterna și iese din grajd. Lumina se reflectă pe betonul ud. „Noapte bună, comorile mele", șoptește în timp ce închide zăvorul de la ușa grea. Vântul îi flutură poalele impermeabilului. Se întoarce în direcția magaziei de harnașamente. Lumina e stinsă, nu se aude nici un zgomot dinăuntru. Probabil că mama ei s-a dus deja acasă. Olivia privește înfrigurată poarta cu zăbrele metalice care separă școala de călărie de casa lor. Luminile de securitate s-au stins și nu se zărește decât o singură fereastră luminată, în depărtare. Spațiul care o desparte

de siguranța casei i se pare uriaș și întunecat. Trupul îi este străbătut de un fior de spaimă. Ploaia continuă să cadă în rafale, bătând un ritm îndrăcit pe acoperișurile din tablă. Își îndeasă mai bine pălăria pe cap. „Faci asta în fiecare noapte", încearcă să se îmbărbăteze, deși de obicei închide grajdul împreună cu mama ei. Nu are nici o importanță că miercuri se împlinesc douăzeci de ani de la accident, nici că de câteva săptămâni simte un curent straniu străbătând orașul. Își repetă aceste vorbe în minte și pornește cu pași grăbiți spre poarta metalică, șchiopătând puțin din cauza piciorului stâng. Își luminează drumul cu lanterna, făcând să strălucească stropii de ploaie.

Se apleacă și trage zăvorul, coborând involuntar lumina. Poarta se trântește cu zgomot în spatele ei și, brusc, cineva îi apare în față. Un chip alb ieșit din beznă. Olivia țipă îngrozită și se retrage un pas.

– Liv, eu sunt, nebuno! aude o voce familiară.

Wesley. E doar Wesley, desigur. Ține în mână o umbrelă de golf sub care o adăpostește și pe ea.

– Ești udă leoarcă, o admonestează și îi înconjoară protector mijlocul cu mâna, strângând-o atât de puternic, încât aproape îi taie respirația. Am bătut la ușă și mama ta mi-a spus că ești încă la grajd.

– Ce cauți aici? strigă ea, străduindu-se să se facă auzită peste sunetul ploii. Dacă am reținut corect, nu trebuia să ne vedem în seara asta.

Bărbatul o îndeamnă să pornească spre casă.

– Voiam să te văd. Crezi că e ilegal? Ce noapte nenorocită!

Îl aprobă din cap, deși bărbatul nu o poate vedea în beznă, și se sprijină mai bine de el. Capul ei abia îi ajunge la umăr, iar prezența lui masivă o liniștește. Își dă seama îngrozită că omul ăsta o suportă de douăzeci de ani. Poate că relația lor, care nu a depășit niciodată stadiul întâlnirilor, deși au aproape patruzeci de ani, îi convine. Cu siguranță îi convine, își spune. S-a gândit mult la asta, singură, în dormitorul casei părintești. Pe de altă parte, simte că de la accident duce o viață statică, una în care a rămas blocată, incapabilă să îngroape trecutul, să se proiecteze în viitor, să se dezvolte. Prin urmare, este normal ca și relația ei cu Wesley să stagneze. Știe că altora li se pare ciudat că nu s-au căsătorit, că nici măcar nu locuiesc împreună, dar asta e viața pe care o merită, probabil. Ea a rămas printre cei vii, prietenele ei, nu.

Își continuă în tăcere drumul spre casa cu tencuială rugoasă și pătrund în antreul care miroase puțin a picioare umede și a cauciuc. Deasupra capetelor lor atârnă un bec agățat direct de cablul din tavan. Wesley închide ușa, blocând vacarmul ploii și vântului. Este dintr-odată așa de liniște, că Oliviei îi țiuie urechile.

– Ce-ți mai face piciorul? o întreabă strângând umbrela enormă și sprijinind-o într-un colț.

O spiță s-a desprins din materialul gros.

Își freacă genunchiul, care o doare atât de tare, încât aproape că-i dau lacrimile.

– Cred că am nevoie de un calmant.

Se așază pe băncuța din lemn, iar bărbatul o ajută să-și scoată cizmele. O poate face și singură, dar îl lasă să se simtă util, dacă asta îi face plăcere. În cele șase luni cât a stat imobilizată în scaunul cu rotile, Wesley a îngrijit-o cu mare devotament și a plimbat-o pe străduțele întortocheate din Stafferbury, ferind-o ca un scut de comentariile nedorite și de privirile curioase ale trecătorilor. De altfel, continuă să o facă.

Bărbatul își ridică spre ea ochii perfect albaștri, cu o expresie serioasă și maxilarul încleștat. Îi ia mâinile într-ale lui.

– M-am văzut mai devreme cu Ralph și am venit să te avertizez.

– Să mă avertizezi? repetă, cu o notă de panică în voce.

– Da. A apărut o jurnalistă care dă târcoale prin zonă. Amintește-ți ce-am stabilit, te rog. Fără interviuri. De acord? Te-am întrebat ceva! adaugă pe un ton aspru, făcând-o să se simtă ca un animal prins în capcană.

Îl aprobă din cap, încercând să ascundă sentimentele de teamă și de îndoială care o macină.

– De acord.

3

JENNA

E trecut de miezul nopții. Stau de câteva ore la masă, studiind articole vechi și fotografii, între nenumărate cești de ceai, punctate de câte un pahar de vin din sticla pe care am luat-o cu mine de la Manchester. Gavin, care nu se atinge niciodată de alcool, nu suporta să mă vadă bând. Ridic ochii spre paharul proaspăt golit. Acum nu mai contează, nu-i așa? Gavin e departe, pot să beau cât vreau. Gândul nu mă înveselește, din contră. Oftez și împing deoparte vraful de documente. Un titlu cu litere de-o șchioapă pare că țipă la mine: FETELE DISPĂRUTE: CE S-A ÎNTÂMPLAT CU CELE TREI TINERE? E o porcărie senzaționalistă apărută cu vreo cinci ani în urmă, mascată ca o investigație de presă, deși detaliile cazului par luate din alte articole și lipite cap la cap. Am mari îndoieli că autorul a pus vreodată piciorul în Stafferbury.

Îmi ridic ochelarii de citit pe creștet și-mi frec ochii obosiți. Mai devreme, după mai multe încercări și câteva arsuri la buricele degetelor, am reușit să aprind focul în șemineu. Trosnetul lemnelor și căldura care s-a răspândit iute în încăpere m-au ajutat cumva să mă simt mai puțin singură. Acum însă focul s-a stins, iar camera a redevenit rece și tăcută, cu excepția ploii care lovește în ferestre. O să-mi iau o cană

de ceai în pat, îmi spun, deschizând robinetul boilerului instant. Gavin ținea morțiș să ne luăm un astfel de aparat, marca Quooker, când ne-am renovat bucătăria în urmă cu doi ani. N-am fost de acord, pentru că murmurul fierbătorului clasic mi se părea fantastic de liniștitor. De atunci îmi tot repet conversația în cap, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fost mai flexibilă, mai puțin dominatoare, dacă l-aș fi lăsat să instaleze nenorocitul de Quooker. Cum ar fi arătat relația noastră dacă nu mi-aș fi impus opțiunile de renovare a bucătăriei, instalând dulapuri albe și o insulă gri-închis, conștientă că el ar fi optat pentru un stil mai modern.

Oftez adânc și arunc o privire printre draperiile verzui. În cabana de vizavi este întuneric. Dreptunghiul de lumină liniștitor care se zărea printre copaci a dispărut. Lampa solară din capătul aleii și cele câteva reflectoare de la baza copacilor sunt singurele surse de lumină. Persoana pe care am văzut-o plecând acum trei ore nu s-a întors. Mă simt complet izolată în pădure, și gândul îmi dă fiori. Las să cadă draperia și mă îndepărtez de fereastră, cu cana în mână. Aș vrea să fiu în căsuța mea victoriană, aflată pe o străduță umbroasă din Manchester, cu un cireș în curtea din față și plită cu inducție în bucătăria mea mult iubită. Îmi vreau înapoi viața de odinioară, cu Gavin și Finn, cu diminețile de duminică în care beam

cafea în pat, printre ziare, cu Finn ghemuit între noi, jucându-se Minecraft pe iPad-ul lui. Mi-e atât de dor de vremurile acelea, încât mă doare sufletul. Eram așa de fericită!

Am vorbit cu Finn pe FaceTime; chiar dacă l-am văzut pe Gavin foindu-se în spate, nu m-a salutat, ba dimpotrivă, s-a prefăcut că nu mă bagă în seamă. S-a mutat în casa noastră ca să aibă grijă de băiat cât sunt eu plecată, și mi s-a pus un nod în gât la gândul că acolo îi este de fapt locul.

Îmi iau ceaiul, sting luminile și mă vâr în pat. În dormitor plutește un miros de mucegai, ca și cum casa ar fi stat închisă săptămâni întregi, ceea ce chiar s-a întâmplat, probabil. Nu cred că noiembrie este o lună căutată de turiști. Îmi scot jacheta și mă strecor sub cearșafurile reci, trăgându-mi peste picioare cuvertura grea de satin. Mă bucur că mi-am luat de acasă o pijama groasă. Patul *king-size* pare încă și mai mare, doar cu mine în mijloc. Tăblia are veioze încorporate, dar sunt prea obosită ca să mai citesc. Capul îmi este plin de planuri. Până vineri trebuie să adun cât mai multe informații și materiale pentru podcast. Doar patru zile, deși acum mi se pare o veșnicie. Închid ochii, încercând să mi-l imaginez pe Finn ghemuit lângă mine. Sunt sigură că îi este dor de mama lui. Din fericire, mâine o să-l ia de la școală bunica și o să stea cu el până se întoarce Gavin de la serviciu. Eu o să-l văd de-abia vineri seară,

iar gândul acesta trebuie să mă motiveze toată săptămâna.

Mintea îmi fuge la Brenda, detectiva cu care o să mă întâlnesc de dimineață. Apoi ar trebui să-i fac o vizită Oliviei. Aș vrea s-o iau pe nepregătite, dar n-am de unde să știu dacă va accepta să vorbească sau nu. După accident și-a petrecut multă vreme prin spitale, trecând prin mai multe operații menite să-i salveze piciorul de la amputare. A fost nevoie să i se facă mai multe implanturi metalice. N-a acceptat niciodată să dea interviuri.

Mă întorc pe burtă și-mi apăs capul pe pernă. Trebuie să dorm. Sunt pe cale să ațipesc când aud un țipăt ascuțit. Este atât de puternic, încât mă pătrunde până în străfundurile conștiinței. Mă ridic imediat în șezut, cu inima bătând să-mi spargă pieptul și pielea invadată de o transpirație rece.

„Ce naiba a fost asta?“

Încă un țipăt îngrozitor, apoi tăcere. Sângele îmi bubuie în urechi. Mă dau jos din pat și mă duc la fereastră. Lângă mașina mea se distinge clar o siluetă. Gluga trasă pe cap îi ascunde parțial chipul. Îmi spun că este aceeași persoană pe care am văzut-o mai devreme, cu câinele. Să chem poliția? Mă întorc și iau telefonul de pe noptieră, dar când revin la fereastră nu mai văd pe nimeni.

4

OLIVIA

Olivia se foiește în pat, întrebându-se ce anume a trezit-o. În cameră e frig, pentru că mama ei nu pornește decât rareori încălzirea, iar vântul șuieră pe lângă ferestrele subțiri. Aude din depărtare nechezături și ropot de copite, ceea ce nu este neobișnuit pe timp de furtună. Se întinde ca să se lipească de Wesley, dar descoperă că cealaltă jumătate a patului este liberă. Așternutul este cald încă, probabil că s-a dus la toaletă. Pune capul înapoi pe pernă și încearcă să-și regăsească somnul. Din păcate, s-a trezit complet și își dă seama că nu va mai putea să doarmă până nu se întoarce Wesley. Așteaptă câteva minute în tăcere, după care se hotărăște să se ducă să-l caute.

Își coboară fără grabă picioarele pe podea și se strâmbă când un fulger de durere îi urcă de la glezna stângă până la genunchi. Se îndreaptă șchiopătând spre ușă. Coridorul e întunecos și pustiu – în copilărie o speria, cu dușumeaua care scârțâie și cotloanele lui misterioase. Dormitorul mamei este în capătul celălalt, iar pe la mijloc mai sunt două încăperi, o baie și o debara ticsită de vechituri. Ușa de la baie este deschisă, iar din poziția ei poate să vadă că Welsey nu se află înăuntru. Poate că nu reușea să doarmă și a coborât la parter. Pe de altă parte, bărbatului,

foarte bine-crescut, nu-i stă în obicei să umble noaptea de unul singur printr-o casă străină. Tocmai de aceea ține mama ei așa de mult la el. Poate chiar mai mult decât ea, își spune câteodată Olivia.

Se uită la scară cu un sentiment apăsător de teamă. După accident a dormit nouă luni în sufragerie, însă acum, după ani de zile de operații și fizioterapie, poate duce o viață normală, în cea mai mare parte a timpului. Cel puțin fizic, cu ajutorul neprețuit al analgezicelor. Cu toate acestea, scările încă îi pun probleme, mai ales la finalul unei zile de lucru. S-a învățat cu durerea cronică. Accidentul i-a deteriorat nervii și musculatura, dar cel mai greu i-a fost să treacă peste durerea sufietească.

„Culpabilitatea supraviețuitorului“, o diagnosticase psihiatrul ei. Nu rezistase decât la cinci ședințe cu el, căci începuse să atingă subiecte atât de delicate, încât se văzuse nevoită să renunțe.

Holbează ochii în beznă. Nu se aude și nu se vede nici urmă de Wesley. Probabil că s-a dus acasă. De ce? De ce ar fi plecat în felul acesta, la miezul nopții, când n-are unde să se refugieze decât în apartamentul lui deprimant, de două camere, aflat deasupra dughenei ghicitoarei Tovey? De ce a abandonat-o? N-a mai făcut niciodată așa ceva. Rememorează discuția pe care au purtat-o înainte să adoarmă, în șoaptă, ca să n-o trezească pe mama ei. L-o fi jignit cu

ceva, sau trece iarăși printr-o fază proastă? Știe din experiență că aceste faze durează cel mult o săptămână. Nu i s-a părut nervos sau plictisit; dimpotrivă, a ținut-o în brațe înainte să adoarmă, ca de obicei.

Se întoarce în camera ei și se lasă să cadă pe marginea patului. Wesley este o adevărată forță a naturii, întotdeauna sigur pe el. În momentul accidentului erau împreună de o lună, iar apoi i s-a dăruit plină de recunoștință, mirată că bărbatul acela minunat accepta să rămână cu ea. Să aibă grijă de ea, mai bine zis. Îl simpatizase în secret încă din școală, pentru părul negru des, ochii albaștri și încrederea în sine pe care o afișa. Aproape că-l ridicase pe un piedestal, dar el avea alte priorități la vremea respectivă. Începuse să-i acorde atenție abia după ce terminaseră școala și toată povestea cu Sally se terminase, în sfârșit. Acum, când a început să îmbătrânească, i se pare că toată siguranța lui de sine e mai mult o fațadă, genul acela de atitudine care îi dă câteodată fiori. Dar în tinerețe era genul de tip spiritual, amuzant și popular, întotdeauna înconjurat de o gașcă mare, din care mulți i-au rămas prieteni până în prezent. Mai mare cu un an, nici nu-și dădea seama de existența ei. Sally, pe de altă parte, îl atrăsese din prima. Sally, cu ochii ei mari, de păpușă, cu pielea ei albă și părul lung, castaniu, care nu se zburlea niciodată în ploaie, ca al ei. Sally... Olivia închide ochii strâns, încercând să-și alunge

imaginea celei mai bune prietene din minte. Nu-i momentul să se gândească la Sally. Nici la Wesley adolescent. La nimic din toate astea. E prea dureros, până și după atâția ani.

În schimb, se concentrează din nou asupra discuției în care Wesley i-a interzis să discute cu jurnalista aceea. Nici nu se pune problema, de altfel, dar o intrigă panica din glasul lui fie și la ideea că acest lucru s-ar putea întâmpla. I-a repetat tot timpul că va refuza întotdeauna să dea interviuri, din respect pentru ea. Pe de altă parte, disperarea din glasul lui și modul în care a abordat-o o fac să se întrebe dacă nu cumva și el are unele secrete de ascuns, nu doar ea.

5

UN CONCEDIU DE NEUITAT

Stace nu suporta căldura. Detesta senzațiile lipicioase, transpirația care-i lipea tricoul și pantalonii scurți de trup și greața pe care o simțea, ca și cum ar fi mâncat ceva stricat. O lovise ca un zid în momentul în care coborâse din avion, tăindu-i respirația. Ceilalți sporovăiau fericiți pe drumul de la aeroport la vilă, cu chipurile înroșite de soare. Lui Maggie îi apăruseră pete mari pe tricoul galben, la subsuori, iar Trevor purta, lăsată pe ceafă, o pălărie de paie cu care n-ai fi avut nici cea mai mică șansă să-l vezi în Anglia. Picioarele

nesănătos de albe şi de slabe ale lui Martin, pe care nu i le mai văzuse din şcoală, se iveau dintr-un şort kaki. Nu reuşea să se alăture conversaţiei relaxate cu şoferul microbuzului. Ştia că n-ar fi trebuit să accepte, dar o convinsese John-Paul.

– Dar nu ne permitem, îi răspunsese atunci când el atinsese prima dată subiectul, sperând să încheie astfel discuţia.

Adevărul este că rămăseseră lefteri. Vacanţele în locuri exotice erau ultimul lucru pe care şi l-ar fi permis. Ceea ce n-o deranja câtuşi de puţin. Îi plăcea viaţa banală pe care o duceau, cu weekenduri la pubul din cartier şi mâncare de la comandă în faţa televizorului, în apartamentul lor micuţ, închiriat, cu o spălătorie automată la parter şi o pată mare de umezeală pe tavan, deasupra patului.

În mod clar, John-Paul nu era ca ea. John-Paul era diferit. Îşi dăduse seama încă de când făcuseră cunoştinţă, în urmă cu un an şi jumătate. O atrăsese la el faptul că venea din alt oraş, că era un străin, un ostracizat. Avea ceva special, cu mama lui spaniolă, educaţia catolică şi pasiunea pentru călătorii. Se strecurase în viaţa ei din întâmplare, ca un „şomoiog de paie rostogolit de vânt“, după cum se exprimase chiar el la prima întâlnire. Se îndrăgostise imediat de această imagine poetică. Era genul acela de persoană care scornea comparaţiile cele mai neaşteptate, pe care le enunţa profund, cu accent spaniol. Un călător, i se prezentase, iar ea îl convinsese să se oprească, să rămână împreună. Cu timpul, renunţase la

expresiile poetice și la visurile de a deveni scriitor, trădând tricourile pentru costumul de funcționar, dar din când în când îi mai ieșea la suprafață sălbăticia de odinioară, ca în ochii unui superb animal disperat să scape de la grădina zoologică.

Așadar, când i-a povestit că un amic de-al lui, Derreck, se mutase în Thailanda și îi invitase în vila lui cu cinci camere și vedere spre râu, i s-a părut atât de disperat, încât a acceptat, ca pe un fel de compromis.

– Nu ne trebuie decât banii pentru biletele de avion. Atât și nimic mai mult, a asigurat-o el pe o voce rugătoare, strângându-i mâinile între palmele lui fierbinți. Am reușit să economisesc o parte. Imaginează-te descoperind Thailanda, unul dintre cele mai uluitoare locuri din lume. N-ai văzut în viața ta un oraș precum Bangkokul.

Ceea ce nu era greu de conceput, căci ea nu prea era umblată.

Se lăsase sedusă de poveștile lui despre farmecul Asiei de Sud-Est și se hotărâse să-l însoțească, până la urmă. Poate că asta o să-i mai scadă dorul de ducă și o să-i apropie, își spusese. În ultimele două luni, de când John-Paul își pierduse locul de muncă, relația lor începuse să sufere.

– Derreck mi-a zis că n-ar fi nici o problemă dacă mai aduc câțiva băieți, o informase apoi, cu ochii căprui strălucind de entuziasm.

Știuse imediat despre ce prieteni era vorba. Gașca ei, care devenise pe nesimțite gașca lui. „Băieții", cum îi numea el, erau Griff, Trevor și Martin, cu

partenerele lor, Leonie, Hannah şi Maggie. Fetele îi fuseseră colege de şcoală, iar pe Martin îl cunoştea de când lumea. Erau ca o familie.

Sigur că se bucuraseră cu toţii de şansa de a scăpa pentru două săptămâni de cerul gri de ianuarie, de ploaie şi de muncă. Se întrecuseră să-şi facă valizele. Iar acum, iată-i ajunşi în această „vacanţă de neuitat", cum tot repetau Leonie şi Hannah, braţ la braţ, ca atunci când aveau paisprezece ani.

În drum spre vilă, Stace trăia o multitudine de senzaţii noi, pe lângă căldura copleşitoare. Mirosurile: un amestec de peşte, gaze de eşapament şi ceva dulceag; zgomotele maşinilor şi motocicletelor care treceau pe lângă microbuzul lor; soarele pe cerul de un albastru lăptos; autostrada cu nenumărate benzi de circulaţie şi drumurile secundare mărginite de tarabe, cu bărbaţi pe jumătate goi mânând elefanţi. Nu-şi imaginase niciodată aşa ceva şi era îngrozită. Lângă ea, Maggie, cu nasul lipit de geam, punea tot timpul întrebări:

– Mi se pare mie, sau am depăşit un elefant? Aceia sunt călugări budişti?

Când s-au oprit, în fine, la poarta unui complex rezidenţial, lui Stace îi venea să vomite. Nici John-Paul nu părea să se simtă mai bine. Entuziasmul lui începuse să se evapore încă de dinainte să părăsească Anglia. La un moment dat o întrebase dacă nu cumva comiteau o greşeală, dar era prea

târziu. Stace nu-şi putea lăsa baltă prietenii, care erau în culmea încântării.

– Uau! exclamă Martin în mijlocul aleii, cu un braţ peste umerii osoşi ai lui Maggie.

Trevor îşi făcea vânt cu pălăria prin dreptul chipului prelung. Hannah ţopăia în jurul lor, bătând fericită din palme.

– La naiba! Aici stăm noi! strigă.

I se întâmpla adesea să-şi puncteze vorbirea cu semne de exclamare.

Până şi Stace, încinsă şi îngreţoşată, se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că era profund impresionată de imaginea care li se înfăţişa.

În faţa lor se aflau trei vile impozante identice, la distanţe egale, imaculat de albe, cu stâlpi elaboraţi la intrare, ca nişte torturi de nuntă. Stace nu mai văzuse niciodată în viaţa ei ceva aşa de frumos. Era vrăjită.

– Uau! exclamă Martin din nou, cu gura căscată. Nu pot să cred c-o să stăm aici.

– Cum îşi permite prietenul tău o casă ca asta? şuieră Maggie.

Avea părul prins într-un coc oarecum dezordonat, dar stilat. Din grupul lor, Maggie fusese întotdeauna cea mai atentă la aspectul exterior. Îi mirase pe toţi când se îndrăgostise de Martin, un lungan livid.

– Pun pariu că-i mafiot, şopti Griff în loc de răspuns.

Era bufonul grupului, dar pe Stace o străbătu un fior la gândul că poate avea dreptate. Nu ştiau

nimic despre acest Derreck. John-Paul menţionase vag că îl cunoscuse în cursul unei călătorii anterioare, că ţinuseră legătura şi că era un fel de caballerete, *orice ar fi însemnat asta. Dar n-ar fi putut spune precis dacă îl mai auzise vorbind despre el înainte de invitaţie.*

Uşa vilei din mijloc se deschise brusc, făcându-i să împietrească. Un blond înalt şi zvelt cu pălărie de fetru îi privea rezemat de toc, aducând cu Robert Redford în Marele Gatsby. *În spatele lui se zărea un hol vast cu lambriuri din lemn lăcuit. Purta o cămaşă cu guler larg ale cărei mâneci suflecate deasupra coatelor îi dezvăluiau braţele musculoase şi bronzate. Grupul era complet căzut în admiraţie în faţa acestui urmaş al lui Adonis, iar Stace notă că Martin o strângea ferm de mână pe Maggie.*

– Bine aţi venit la Chao Phraya Riverside Villas! Eu sunt Derreck, îi întâmpină bărbatul deschizând larg braţele ca un actor shakespearian, încadrat de coloanele romane, pe fundalul vilei ca un tort de nuntă.

Ziua a doua

6

JENNA

Notă audio: *Marți, 27 noiembrie 2018*

Abia am reușit să dorm azi-noapte, după ce am văzut pe cineva dând târcoale cabanei. Poate că am citit prea mult despre lucrurile bizare întâmplate aici și am început să am vedenii. Într-adevăr, locul e ireal: modul în care se prelinge lumina printre copaci, izolarea căsuțelor din lemn, liniștea nopții, punctată doar de urletul acela, despre care cred acum că a fost scos de o vulpe. E doar natura, încearcă să mă convingă partea rațională din mine, dar o altă parte se întreabă dacă nu cumva există o umbră de adevăr în toate legendele legate de acest loc. Am citit că în 2012 doi bărbați au căutat o zi întreagă un copil pe care l-ar fi auzit plângând pe câmpul cu menhire, fără să găsească nimic. Există numeroase mărturii despre un personaj cu glugă care ar apărea periodic pe Coridorul Diavolului. E foarte dificil să faci diferența între mit și realitate, dar nu se spune oare că toate miturile pornesc de la un fapt real?

Mă trezesc la 6 dimineața, dar bucuria că am dormit neîntrerupt o noapte întreagă mi se curmă brusc, căci încă nu s-a luminat de ziuă. Mă dau totuși jos din pat și mă așez la masa din bucătărie cu o cafea în față. Peste câteva ore trebuie să mă duc la Brenda. Ochii mei erau atât de obosiți aseară, încât de-abia am reușit să mă

concentrez asupra materialelor pe care voiam să le citesc. Iau în mână un extras de presă mai vechi, cu fotografia celor patru fete. Katie, Olivia, Sally și Tamzin stau la masă, pe terasa unui pub, într-o seară de vară. Sunt tinere, îmbrăcate după moda anilor '90.

Olivia e drăguță, cu coafura ei de tip Rachel din *Friends*, iar Sally poartă la gât o bentiță de catifea și o bluză care-i lasă buricul la vedere. Cu părul negru, ochii mari, căprui și pielea perfect netedă, Sally este cea mai frumoasă din grup, nu încape discuție. Lui Tamzin i se potrivește stilul de blondă spălăcită, iar Katie este simpatică, cu tunsoarea ei bob și pistruii de pe obraji. Las fotografia deoparte și culeg o alta, intitulată: NEBUNUL LOCAL A FOST ARESTAT. Mă șochează puțin incorectitudinea politică a titlului; e bine că măcar unele lucruri s-au schimbat de atunci, mă gândesc. Fotografia înfățișează un bărbat îmbrăcat neglijent, cu barbă, ținând capul în jos. Numele lui, Ralph Middleton, îmi sună cunoscut. Îmi dau seama, uluită, că seamănă perfect cu tipul cu care am vorbit ieri pe Coridorul Diavolului. Conform articolului, el ar fi găsit-o pe Olivia blocată în mașină, în noaptea accidentului, și ar fi chemat poliția. Omul trăia singur, înconjurat de animale, și era privit drept „ciudatul" orășelului. Trebuie neapărat să-i iau un interviu pentru podcast, deși mi-ar fi teamă să rămân singură cu el. La 7.30 îi dau un apel video lui Finn. Știu că

Gavin mă crede obsedată de control, după ce m-a asigurat, de mai multe ori, că e capabil să se ocupe foarte bine de copil. M-am săturat de câte ori am auzit fraza: „Sunt mai mult decât pregătit, doar conduc o companie financiară multinațională". Trebuie totuși să mă asigur că Finn nu-și uită pachețelul pentru prânz și că s-a spălat pe dinți. Îmi lipsește și vreau să știe, înainte să plece la școală, că mă gândesc la el.

Finn îmi răspunde căscând, îmbrăcat cu pijamaua lui favorită, cu imprimeuri din Minecraft. Vârtejul de păr din vârful capului l-a moștenit de la Gavin. Aș da orice să-l strâng în brațe și să-mi înfund nasul în mirosul lui familiar, de biscuiți.

– Bună dimineața, frumusețe. Ai dormit bine?

Mormăie somnoros și se strâmbă la mine. Ochii lui verzi strălucesc vioi.

– Foarte bine. Azi am lucrare la mate.

– O, nu-i de glumă. Te-a ajutat tata să înveți aseară?

– Nu. A stat la birou.

Simt o strângere de inimă.

– Dar bunica a venit? îl întreb, mulțumită că mama locuiește la doar câteva străzi distanță.

– Da, dar se pricepe la matematică la fel cât te pricepi și tu, glumește micuțul.

În casa noastră, talentul meu pentru lucrul cu cifre este subiect de glume permanente. Matematica e specialitatea lui Gavin.

– Sper că nu i-ai spus asta și bunicii, îi răspund tot în glumă. Te ocupi de Rolo?

Rolo este pisica noastră, albă cu pete negre, mare cam cât un godac.

Îmi propun s-o sun pe mama mai târziu, ca să afiu ce mai face Gavin. Mândria mă împiedică să-l sun chiar pe el, ca să-l întreb când va considera că s-a distanțat suficient de noi. Sau dacă încă mă mai iubește și vede un viitor în căsnicia noastră. Așadar, deși îmi vine să urlu la el și să-i cer răspunsuri ferme, mă port ca o persoană matură. Deocamdată.

Îl aud din fundal chemându-l pe Finn la masă.

– Da, Rolo e foarte bine. Stai liniștită. Trebuie să plec la muncă, mă informează Gavin.

– Te iubesc, puiule mic, îi spun copilului.

– Și eu te iubesc, mamă.

Simt că mi se frânge inima. Până de curând eram „mămico".

Finn dispare din imagine, dar nu iese din aplicația FaceTime, ceea ce-mi permite să arunc o privire în camera lui dezordonată, unde tronează pe un raft jocul de Lego cu Harry Potter. Sunt pe punctul să mă deconectez când aud ceva ce-mi îngheață sângele în vine, ceva ce seamănă cu râsul unei femei.

7

Brenda Hawthorn locuiește într-un bungalow afiat pe culmea unui deal de lângă Stafferbury.

Îmi fac loc cu dificultate pe poarta din lemn străjuită de două tufe uriașe de trandafiri agățători care trebuie să fie superbe vara, dar acum sunt doar urâte și periculoase. Ploaia s-a oprit, iar în băltoacele din jur se reflectă un soare iernatic care mă face să mijesc ochii. Ar fi trebuit să-mi iau la mine ochelarii de soare. În ciuda aparențelor, e frig și bate vântul. Nu-mi pot alunga din minte râsul acela feminin. Ce căuta o străină în casa mea?

Brenda îmi deschide ușa imediat ce bat. Este o femeie mică și îndesată, la vreo șaptezeci de ani, nemachiată, îmbrăcată simplu, cu o fustă în carouri și un pulover crem. Cerceii din aur delicați, în formă de pară, par nepotriviți cu aspectul general. Chipul ei este ridat și puțin bronzat, cu o privire caldă din spatele ochelarilor cu ramă neagră.

– Jenna, mă bucur de cunoștință, îmi spune întinzându-mi mâna și scuturând-o viguros pe a mea. Intră, te rog.

Pătrund în antreul cald și mă trezesc împunsă cu nasul de un câine lățos.

– Să nu-ți fie frică de Seamus. E un cățel cuminte.

Mă aplec puțin și îl mângâi pe cap.

– Ce rasă e? întreb, mai mult din politețe.

Personal, prefer pisicile.

– Ah, e o corcitură. Un fel de ciobănesc, din câte știu.

O urmez pe Brenda într-o bucătărioară care dă spre o căsuță de grădină.

– Peisajul e superb, comentez admirând perspectiva.

Din vârful dealului se văd acoperișurile din Stafferbury și turla bisericii. Casa pare izolată și presupun că femeia locuiește singură. Mă așez pe un fotoliu, lângă fereastră, și deschid pe telefon aplicația recomandată de redactorul meu. Brenda mă privește puțin șocată când conectez microfonul.

– Vă deranjează dacă înregistrez? o întreb cu un zâmbet prietenos.

– Nu, deloc, îmi răspunde, vizibil jenată. Faci un podcast? Nu înțeleg mare lucru din păsăreasca asta tehnologică modernă.

Îmi vine să-i spun că nici eu nu mă pricep prea bine, dar nu vreau să par neprofesionistă, așa că mă abțin.

Se așază cu grijă în fotoliul din fața mea, schițând o grimasă de durere.

– Am probleme cu șoldurile, îmi explică. Schițează un gest spre croasantele de pe masă, invitându-mă să mă servesc. Vrei cafea?

Îi cer o ceașcă de cafea neagră, fără zahăr, și se apleacă să-mi toarne. Simt nevoia să-i dau o mână de ajutor, dar nu vreau s-o jignesc. Prin urmare, îmi fac de lucru cu telefonul și instalez camera video pe un mic trepied. Am testat-o înainte să plec de acasă și am constatat că

microfonul e surprinzător de sensibil. Mă asigur că e îndreptat spre interlocutoarea mea.

– Vă mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine. Am fi putut discuta la telefon, dar îmi face plăcere să vă cunosc.

– Plăcerea este de partea mea, îmi răspunde lăsându-se pe spate în fotoliu și sorbind din ceașcă.

Arunc o privire rapidă prin cameră. Nu văd pe nicăieri obișnuitele fotografii cu copiii sau nepoții, de la nuntă sau de la alte evenimente de familie. Nu am nici cea mai mică idee despre viața ei. Casa este mică, simplă, cu o grădină frumoasă și o perspectivă minunată, dar pare cumva izolată aici, în vârful dealului, dominând acoperișurile orașului. Femeia se străduie să nu se uite în camera video, ci în ochii mei.

– Cazul este extrem de interesant și de dificil, spune, intrând direct în subiect. E unul dintre puținele pe care n-am reușit să le rezolv până să ies la pensie. Ca și cum cele trei fete s-ar fi evaporat fără urmă.

– Ce vă amintiți din noaptea aceea?

Soarbe o gură de cafea și strânge din buze.

– Ei bine, la ora 13.20 am primit un telefon pe linia de urgență, începe să povestească, dând dovadă de o memorie excelentă. Probabil că s-a ocupat de sute de cazuri, dar acesta continuă s-o macine. Apelul venea de la un localnic, pe nume Ralph Middleton, care afirma că ajunsese la locul accidentului, dar că în mașina răsturnată

nu se afla decât șoferița, Olivia Rutherford, care a trebuit extrasă de pompieri tăind caroseria. La momentul respectiv nu aveam nici un motiv să credem că s-ar mai fi aflat și altcineva în autoturism.

– Corect, îi răspund, mușcând dintr-un croasant cu migdale. Când v-ați dat seama că fuseseră și prietenele ei în mașină?

– A doua zi, una dintre colegele mele a primit un telefon de la tatăl lui Sally Thorne, care ne-a anunțat că fata nu se întorsese acasă.

Croasantul fraged mi se pare dintr-odată făcut din carton, căci gândul mă duce la Finn, care nu mai are mult până să ajungă adolescent. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce aș trece dacă ar lipsi o noapte de acasă. Băiețelul meu minunat, tandru și sensibil. Înghit cu noduri.

– Până atunci se pierduseră ore prețioase, continuă Brenda cu o notă de mâhnire pe chip. Ore în care am fi putut declanșa procedura de căutare. În confuzia momentului, nimănui nu i-a trecut prin cap că cele trei tinere s-ar fi putut găsi în mașina răsturnată a Oliviei. Părinții lui Tamzin știau că a ieșit în oraș și se obișnuiseră cu escapadele ei nocturne. Era genul acela care vrea să se distreze la maximum, cu orice preț.

– Așadar, când a descoperit poliția că Olivia nu era singură?

– Abia când am reușit să stăm de vorbă cu ea, la spital, în seara aceleiași zile. Între timp, domnul Thorne luase legătura cu părinții lui

Tamzin Cole și ai lui Katie Burke, ajungând împreună la concluzia că nu-și mai văzuseră fiicele din clipa în care acestea ieșiseră din casă, în seara precedentă. La început și-au spus că au plecat pe undeva, că au continuat petrecerea la casa vreunei cunoștințe comune, până când au sunat-o pe mama Oliviei, care le-a povestit despre accident.

– Și atunci Olivia v-a spus că prietenele ei erau în mașină când s-a produs accidentul?

– Am reușit să discutăm cu ea abia pe la șase seara, mă aprobă clătinând grav din cap. Suferise mai multe intervenții chirurgicale pe tot parcursul zilei. Doctorii se străduiau din răsputeri să-i salveze piciorul.

Mă strâmb înfiorată de acest gând.

Brenda ia o gură de cafea, părând căzută în plasa amintirilor.

– Din secunda aceea, toată lumea a intrat în panică, evident.

– Dumnezeule, cred că a fost îngrozitor, comentez întinzându-mă după ceașcă.

– Am tot sperat că erau împreună pe undeva, dar lui Sally, mai ales, nu-i stătea în fire să dispară complet de pe radar. Nu proveneau din familii dezorganizate, nu erau copii cu probleme. Își găsiseră de lucru și locuiau în continuare cu părinții, toți oameni respectabili. În special Sally Thorne părea binecuvântată cu toate darurile. Era frumoasă, populară și deșteaptă. Peste un an urma să-și înceapă studiile la York, și între timp

lucra împreună cu Tamzin pentru o agenție de muncă temporară. Ar fi fost prima din familia ei care se ducea la facultate. Erau foarte mândri de ea, pe bună dreptate.

Simt cum mă învăluie tristețea când încerc să mă pun în pielea lor.

– Și celelalte?

Rupe dintr-un croasant cu ciocolată, părând că a uitat scopul vizitei mele și faptul că o înregistrez.

– Ei bine, Katie era cea mai mare dintre ele. Lucra la farmacia din oraș. Era cu picioarele pe pământ, demnă de încredere. Pe de altă parte, Tamzin...

Se oprește și oftează, făcându-mă să mă aplec spre ea, împinsă de curiozitate.

– Așa...

– Tamzin fusese dată afară de două ori, pentru că se întorsese amețită la serviciu după pauza de prânz. Și a mai fost ceva... o poveste urâtă cu niște bani.

– Bani?

– Da. După dispariția fetelor, Lloyd Groves, patronul unei firme locale de avocatură, ultimul ei angajator, s-a plâns la poliție că-i dispăruseră banii pentru cheltuieli mărunte de la birou.

– Despre cât e vorba?

– Vreo două sute de lire.

– Nu e genul de sumă cu care să fugi în lume, încerc o glumă.

– Depinde cât de disperate erau sau de intențiile pe care le aveau. În orice caz, banii n-au mai fost găsiți.

– Olivia Rutherford știa ceva despre asta?

– A declarat că nu, dar... nu știu ce să zic. Cred că fata asta ne-a mințit de la bun început. Am avut întotdeauna impresia că ascunde ceva.

Mi se pare că am prins o pistă interesantă.

– Credeți că Olivia știa mai multe decât a spus despre bani și despre dispariția prietenelor ei?

Brenda se apleacă în față și așeză farfuria goală pe măsuța de cafea.

– Sunt convinsă că știa ceva, ceva ce refuză încă de atunci să ne spună.

– Ce motive ar fi avut Tamzin și cu celelalte două să fure banii și să dispară? Și de ce n-ar fi luat-o și pe Olivia cu ele?

– La vremea respectivă a circulat ipoteza că Olivia ar fi fost atât de grav rănită în accident, încât prietenele ei ar fi hotărât s-o lase acolo.

– N-ar fi fost mai logic să abandoneze planul?

Își scutură câteva firmituri din poală, clătinând sceptic din cap.

– Depinde cât de tare își doreau să fugă. Dar ipoteza nu ține. Conturile lor din bancă au rămas neatinse și nu și-au contactat niciodată familiile. Nu. Își scoate ochelarii și începe să-i șteargă cu marginea puloverului. După părerea mea, au pățit ceva rău.

În ciuda căldurii din încăpere, simt un fior rece pe spate.

– Am citit în presă că Ralph Middleton a fost considerat suspect.

– Da, e un tip ciudat, un singuratic, dar mi s-a părut întotdeauna inofensiv. Cu toate acestea, am fost obligați să-l interogăm, pentru că el era cel care găsise mașina răsturnată și sunase la urgențe, salvându-i viața Oliviei.

– Acesta a fost singurul motiv pentru care l-ați catalogat drept suspect?

– Nu. A mai fost și modul în care a reacționat când am început să-i punem întrebări. Era foarte nervos și își tot schimba povestea. Mai întâi ne-a spus că ieșise în pădure ca să plimbe câinele, apoi pentru că nu putea să doarmă. Locuia, în fine, locuiește încă, într-o rulotă, în pădure. Nu departe de căsuța dumneavoastră, dacă stau să mă gândesc. Prin urmare, explicația lui, că ieșise noaptea să-și plimbe câinele, era cât se poate de plauzibilă. În același timp, a insistat că văzuse ceva straniu la fața locului...

– Ce anume?

– O lumină foarte strălucitoare. Dintr-odată, ne-a pus placa cu răpirile extraterestre. Cred că tipul era drogat în noaptea aceea. Se zvonește că fumează iarbă încontinuu. După câteva zile și-a schimbat declarația, afirmând că greșise și că de fapt nu văzuse nici o lumină. Părea că am intrat pe un drum înfundat, când a apărut un martor.

Sorb din cafea fără să o slăbesc din ochi.

– Cineva ne-a relatat că a văzut un bărbat care aducea cu Ralph împreună cu o tânără care se

potrivea cu descrierea lui Tamzin, pe la ora zece, în dimineața de după accident. L-am adus din nou la secție, unde ne-a mărturisit că era în compania prietenei sale, Jade Marlow, o infractoare măruntă, dependentă de droguri, abia trecută de douăzeci de ani.

– Presupun că această Jade Marlow i-a confirmat alibiul?

Brenda încuviințează din cap.

– O cunosc destul de bine ca să știu că ar fi spus orice minciună pentru prețul corect. Nu semăna câtuși de puțin cu Tamzin, cu excepția părului blond. În orice caz, după accident, Ralph și Olivia au devenit apropiați. A vizitat-o la spital, iar după ce s-a înzdrăvenit, și-a făcut obiceiul de a trece pe la rulotă, zăbovind cam mult acolo. Oamenii au început să vorbească, după cum era de așteptat. Poate că aveau ceva de-a face cu dispariția celor trei tinere, la urma urmelor. În același timp, știți câtă bază poți pune pe genul acesta de bârfe. Bărbatul are peste cincizeci de ani acum, ceea ce înseamnă că pe atunci avea vreo treizeci.

– Ce mai știți despre Ralph? A fost căsătorit vreodată?

– Nu. Niciodată. A trăit întotdeauna singur, cu animalele lui.

Iau o pauză, îmi termin cafeaua și las la rândul meu ceașca pe măsuță.

– Ați mai avut și alți suspecți?

– Da, un anume Wesley Tucker, îmi răspunde Brenda culegându-și cu vârful degetelor o firimitură lipită pe buze.

– Cine este?

– Iubitul Oliviei.

– Iubitul Oliviei, suspect? De ce? exclam, neputându-mi ascunde mirarea.

– Unii spun că făcuse o fixație pentru Sally Thorne înainte să înceapă relația cu Olivia. Conform părinților lui Sally, o bombarda cu mesaje, îi lăsa bilețele pe pragul casei și îi trimitea fiori și cadouri. Cunoașteți genul acesta de pisălog care nu poate să accepte un refuz. Fusese în aceeași clasă cu Katie la școală și nu se suportau unul pe celălalt, ca să mă exprim politicos. Din declarațiile familiei și prietenilor, fata nu se sfia să admită că nu-l înghite. Iar cu două zile înainte de accident, un martor ne-a relatat că l-ar fi văzut pe Wesley Tucker certându-se pe stradă cu Tamzin Cole.

– Ați afiat de ce se certau?

– A spus că avea legătură cu Olivia. Se pare că Tamzin nu era de acord.

Își împinge ochelarii mai sus pe nas și-mi oferă încă un croasant. De data asta aleg unul cu ciocolată.

– Mă întreb de ce-ar fi acceptat Olivia să iasă cu un tip atât de evident îndrăgostit de prietena ei.

– Da, și nouă ni s-a părut ciudat. Fapt este că au rămas împreună până astăzi, după atâția ani.

– Cum? S-au căsătorit?

Brenda clatină din cap.

– Nu, nu s-au căsătorit. Olivia locuiește în continuare cu mama ei, pe care o ajută cu manejul. Wesley stă în oraș, într-un apartament mic, deasupra cabinetului de ghicit al lui Madame Tovey. Dar formează un cuplu.

– Fascinant. De ce ar alege să rămână aici?

Sunt într-adevăr surprinsă. Olivia are cam vârsta mea și încă stă la mama ei. Într-un oraș unde aproape toată lumea o privește cu suspiciune.

– Nu-i așa de neobișnuit, îmi răspunde Brenda ridicând din umeri. Mulți oameni rămân în orașul unde s-au născut. Eu, de exemplu, adaugă cu un zâmbet. Născută și crescută la Stafferbury. Nu cred că aș mai putea pleca acum. Mă simt bine aici, spune cuprinzând cu privirea veranda plină de plante. M-am integrat, cam ca buruienile care-mi cresc în grădina din spate.

Îmi dau seama că mi-e simpatică această femeie. E genul de om dintr-o bucată, pe care te poți baza. Îmi amintește de mama.

– Ați luat vreodată în calcul, la modul serios, posibilitatea ca Wesley să fi fost implicat în caz?

– Nu puteam dovedi nimic, nici în legătură cu el, nici cu Ralph Middleton. O mulțime de localnici cred că orașul nostru este blestemat. S-au mai înregistrat și alte dispariții, pe lângă prietenele Oliviei Rutherford. Cel mai vechi

incident raportat datează de două sute de ani, dacă îți vine să crezi.

– Chiar așa?

– Trei țărăncuțe din regiune au dispărut în 1750, dacă nu mă înșală memoria. La vremea respectivă, toată lumea a crezut că au fost sacrificate. Menhirele atrag tot felul de culte misterioase și de practicanți ai unor religii păgâne. Nu știu mare lucru despre bolovani, dar istoricii au ajuns la concluzia că sunt aliniați cu Soarele și Luna și că au fost făcute sacrificii umane acolo. Se pare că în noaptea când au dispărut fetele cei doi aștri se aflau în aliniere perfectă cu menhirele.

Simt că mi se face rău când îmi aduc aminte de filmul *Omul de răchită*, pe care l-am văzut acum câțiva ani cu Gavin, în principal pentru că făcuse o obsesie adolescentină pentru Britt Ekland.

– Doar nu credeți că au fost într-adevăr sacrificate, nu?

– Nu, sigur că nu, spune dându-și ochii peste cap. Dar a mai fost ceva... legat de accidentul Oliviei.

– Ce anume?

– În declarația dată de pe patul de spital ne-a spus că de câteva zile trăia cu impresia că o urmărește cineva.

– Cum așa? N-am găsit nicăieri în presă acest detaliu. Ați afiat despre cine ar fi fost vorba?

– Nu, din păcate. Am urmărit pista, desigur, dar nu am identificat pe nimeni care să corespundă descrierii. Cel mai bine ar fi să stați de vorbă cu colegul meu, subcomisarul Dale Crawford.

– Am înțeles. Întind mâna spre camera video și pun capăt înregistrării. Credeți că o să accepte să discute cu mine?

– Sunt convinsă. Dale e un tip foarte simpatic. Era încă un novice acum doisprezece sau treisprezece ani, când îi eram șefă, dar ar trebui să fiți cam de aceeași vârstă. S-a specializat în cazuri nerezolvate și a ajuns un fel de vedetă. M-a sunat săptămâna trecută ca să mă informeze că echipa lui intenționează să dezgroape cazul Olivia Rutherford.

– De ce? Au apărut noi informații?

Mă privește fix câteva clipe, apoi îmi răspunde:

– Cred că cel mai bine ar fi să discuți direct cu el despre asta.

Se apleacă să-l mângâie pe Seamus, care stă lipit de mocasinii ei, apoi se ridică în picioare. O imit, strângându-mi echipamentul tehnic, și o urmez spre ieșire, cu o mie de întrebări în minte.

Se oprește în dreptul mesei lipite de peretele din antreu, culege o carte de vizită și mi-o strecoară în mână:

– Ai aici datele subcomisarului. Dale e un tip genial, adaugă în timp ce deschide ușa. Dar mai întâi de toate e polițist. S-ar putea să nu vrea să-

ți dezvăluie unele lucruri. Dacă ai întrebări, după ce discuți cu el, nu ezita să mă contactezi. Sunt gata să-ți împărtășesc tot ce ai nevoie să știi, din vremea în care m-am ocupat de caz. O să arunc o privire și prin vechile mele dosare, unde se întâmplă să păstrez și materiale confidențiale. Am fotocopiat unele declarații, chestie cu care sunt sigură că Dale n-ar fi de acord. Azi se lucrează prea ca la carte. În ochii ei joacă o luminiță poznașă care mă face să izbucnesc în râs. Redevine imediat serioasă: Și nu te lăsa intimidată, Jenna. Nu mă îndoiesc nici cât negru sub unghie că cineva din orașul ăsta știe ce s-a întâmplat cu fetele, deși au trecut douăzeci de ani de atunci. Ți-aș sugera să sperii puțin vânatul, ca să-l aduci în bătaia puștii.

8

OLIVIA

Olivia golește roaba cu bălegar peste grămadă și privește cum se ridică aburul spre cerul gri. Iarna, pe vremea când era mică, obișnuia să-și îngroape picioarele acolo ca să și le încălzească. A rânit la trei cai până acum, tot încercând, în zadar, să dea de Wesley. De fiecare dată i-a intrat căsuța vocală.

Noaptea trecută, după ce s-a trezit și l-a căutat, a reușit să mai doarmă câteva ore, dar

prost. Se simte ca și cum nu s-ar fi odihnit deloc. Când a auzit alarma, la ora 6, și a văzut jumătatea de pat pustie, sufletul i-a fost cuprins de un sentiment straniu de tristețe, care părea că emană direct din plapuma grea în care se înfășurase. A început să se întrebe din nou dacă nu cumva Wesley îi ascunde ceva. În ultimele luni, ba chiar de mai multă vreme, ca să fie sinceră, s-a purtat foarte distant cu ea. Poate că de-a lungul anilor iubirea lor s-a uzat progresiv, așa cum valurile tocesc malul, dar la început s-a purtat atât de frumos! A cărat-o din pat în scaunul cu rotile, în timpul convalescenței. Și-a întins un sac de dormit pe dușumea, gata s-o ajute când avea nevoie să se ducă noaptea la toaletă. A rămas tot timpul alături de ea, strângând-o la piept când se trezea pradă panicii deoarece visase că era în continuare blocată în mașină. N-ar putea să indice precis momentul când a intervenit transformarea, dar are impresia că, pe măsură ce ea își recâștigă puterile, relația lor se deteriorează.

A abordat subiectul la micul-dejun, cu mama ei, care se învârtea ca un titirez prin bucătărie, ca întotdeauna când fiica ei se așeza greoi la masă.

– Vrei ouă? a întrebat-o după ce Olivia i-a mărturisit îngrijorarea care o măcina în legătură cu Wesley.

Ouăle erau, se pare, răspunsul la orice: depresie, oboseală, gânduri negre, iubitul fugit

de acasă.

– Nu, mulțumesc. N-aș putea mânca ouă astăzi, i-a răspuns repezit Olivia, simțind cum i se contractă stomacul.

– Ei, stai liniștită, că se descurcă el, a venit replica maternă, concomitent cu un ou fiert moale în farfurie, de parcă n-ar fi auzit-o. E un bărbat în toată firea și mi s-a părut întotdeauna un suflet liber. Nu poți să legi de casă un asemenea individ, draga mea, și nici n-ar trebui să încerci.

N-a văzut-o niciodată pe mama ei cu un bărbat, deși au existat motive de suspiciune. Când era mică, o lăsa din când în când în grija bunicilor și dispărea câte un weekend întreg. Olivia s-a întrebat adesea dacă nu cumva are o relație amoroasă, dar mama ei păstra o discreție absolută. Așa era ea, îi plăcea să-și compartimenteze strict viața.

– Nu vrei să mă mărit? Nu vrei nepoți?

În loc de răspuns, femeia s-a strâmbat și și-a ferit de pe chip o șuviță rebelă. A renunțat de mult să-și mai cănească părul, încă de pe la patruzeci de ani, lăsând cale liberă firelor albe care-i dădeau un aer distins. Îi accentuau ochii pătrunzători și îi înmuiau ridurile, colorându-i obrajii într-o nuanță aproape de violet.

– E viața ta, draga mea. Oricum, știi că nu mă omor după copii. Prefer caii.

– Minunat. Mulțumesc.

– Of, nu mai fi așa de sensibilă, Olivia. Pe tine te iubesc, bineînțeles. A bătut-o pe spate, ca pe un bidiviu la care ținea. Poate că nu era cea mai maternă dintre mame, dar Olivia știa că ar fi făcut orice pentru ea. O crescuse dintotdeauna singură, și asta le apropiase enorm. Nici tu nu vrei să te măriți, o știi foarte bine. Așa încep problemele, a conchis sentențios.

Cum n-a fost măritată niciodată, n-are de unde să știe. Când mama ei a aflat c-a rămas însărcinată, în 1980, tatăl a refuzat să mai aibă de-a face cu ea. A crescut-o pe Olivia în această casă, cu ajutorul bunicilor, care au murit la scurt timp unul după celălalt pe când fata avea paisprezece ani. Era unica lor nepoată, căci mama ei nu mai avea frați sau surori.

„Și dacă Wesley m-a părăsit, într-un final?", se întreabă cu ochii în telefon, rugându-se să-i vadă numărul clipind pe ecran. Dacă, în sfârșit, a deschis ochii și a văzut adevărul? Dacă și-a dat seama că nu e demnă de el? Cineva atât de puternic și de viu ar trebui să-și găsească o pereche pe măsură. Cum fusese Sally, de pildă. Nu pe ea, nu pe această Olivia decupată din carton presat, cu viața ei meschină și inima ei pustie. Aștepta de douăzeci de ani să fie abandonată. Cu vreo doi ani în urmă a fost cât pe ce să se întâmple. Wesley începuse să se poarte distant cu ea, să inventeze pretexte ca s-o evite, iar când se întâlneau totuși, dădea impresia că întreaga povară a omenirii îi apăsa

umerii. Acest tip de atitudine a durat câteva luni, dar într-un final Wesley a redevenit cel pe care îl știa.

Se întreabă adeseori de unde provine această dependență, această nevoie de Wesley. Absența factorului patern în copilărie? Știe foarte bine că e departe de a fi perfect, a avut destul timp s-o constate. E un tip zgomotos, autoritar și bănuitor, care se îmbufnează ore în șir, chiar zile, când ea îi iese din voie. La un moment dat, când i-a spus că este prea obosită pentru sex, n-a mai vorbit cu ea trei zile. Pe de altă parte, știe să se poarte atât de tandru și de atent cu ea, s-o facă să se simtă cea mai importantă ființă din lume, s-o asigure că-i va fi veșnic alături, că orice obstacol poate fi depășit... Dacă l-ar suna ca să-i spună că nu se poate mișca, ar apărea imediat, la orice oră, gata s-o ajute. S-a simțit mereu protejată de primul și singurul ei iubit. Când e alături de el are impresia că și-ar fi pus capotul ei preferat, moale și călduros, temându-se că dacă și-l scoate o să înghețe, goală și vulnerabilă.

Se uită la ceas. E 11. Cel mai probabil, Wesley e la lucru. Muncește de când îl știe la banca dintr-un oraș apropiat.

Gândurile îi sunt întrerupte de sunetul unor cauciucuri scrâșnind pe pietrișul de pe alee. Ridică ochii. Mama ei a plecat să ia nutreț pentru cai, iar instructoarea de călărie, Mel, vine abia la 2 după-amiaza, pentru prima lecție a

zilei. Cine să fie? Lasă roaba deoparte și se îndreaptă spre micul birou din fața grajdurilor, în ideea că poate a venit cineva să se înscrie la cursuri. În weekenduri copiii vin s-o ajute la curățenie, pentru că adoră caii, dar în cursul săptămânii n-o are decât pe mama ei. Mel dă lecții și se ocupă de calul ei, pe nume Fargo, însă altceva nu face. Din când în când, Olivia mai lucrează cu călăreți experimentați, dar predarea propriu-zisă e treaba lui Mel.

Nu recunoaște nici autoturismul Audi argintiu, nici pe femeia înaltă și atrăgătoare care se îndreaptă spre poartă cu pași siguri și părul roșcat fiuturându-i pe umeri de sub un fes verde cu moț. Olivia își dă seama imediat că nu este din oraș, după haina elegantă de lână, pantalonii bine croiți și ghetele cu toc. Când ajunge în dreptul biroului, străina ezită, întrebându-se parcă dacă să intre sau nu. Adevărul este că locul arată ca o magazie și e mobilat sărăcăcios, cu un fișet metalic într-un colț și o masă de lucru în dreptul ușii, pe care tronează agenda cu programări la lecțiile de călărie. Wesley este cel care introduce evidența în computer, căci ea și mama ei sunt complet tehnofobe, imune la încercările bărbatului de a le iniția în informatică. Până la urmă, s-a văzut nevoit să le lase în pace.

– Intrați, o invită cu zâmbetul pe buze, văzând că femeia s-a oprit ezitant în prag. Ați venit pentru o programare?

Se duce în spatele biroului și se apleacă peste scaun ca să deschidă agenda.

– Nu, mulțumesc, îi răspunde străina, parcă speriată de idee.

Vorbește cu un accent nordic, cald și prietenos, care o face pe Olivia să se relaxeze.

– Atunci, cum v-aș putea ajuta?

– Dumneavoastră sunteți Olivia Rutherford?

Aha, deci ea este. Desigur. Cum de nu și-a dat seama din primul moment? Ziarista despre care a avertizat-o Wesley. Iat-o ajunsă aici, în spațiul ei privat. Olivia n-are nici cea mai mică idee despre cum să se poarte cu ea în absența mamei sau a lui Wesley.

– Cine întreabă, mă rog? îi răspunde glacial, cu bărbia ridicată și brațele încrucișate peste jacheta matlasată, ca o protecție.

– Numele meu este Jenna Halliday. Lucrez la un podcast pentru BBC despre cele întâmplate aici acum douăzeci de ani. Știu că n-ați vorbit niciodată cu presa, dar ce fac eu, un podcast, este puțin diferit, și speram că ați putea participa, deoarece...

Oliviei îi vine greu să se concentreze asupra restului cuvintelor ieșite din gura ziaristei, acoperite de bubuitul intens pe care-l simte în urechi. Ceva în genul: „să comunic opiniei publice versiunea dumneavoastră“ și cum „un interviu în exclusivitate ar descuraja alți jurnaliști, care ar putea să apară“. A mai ascultat placa asta de câteva ori, însă a refuzat să discute

cu presa despre accident. A refuzat atunci și cu atât mai mult o va face acum.

Scutură din cap și își acoperă urechile cu mâinile, fără să-i treacă prin cap că ar putea părea nepoliticoasă sau infantilă.

– Nu. Nu. Nu. NU.

Jenna se oprește din vorbit și trăsăturile i se înmoaie. Întinde o mână spre ea, dar se răzgândește și o lasă în jos. Are ochii foarte verzi, observă Olivia, de culoarea agrișelor care cresc în curtea mamei. Agrișe de care nu s-a mai atins de la cinci ani, când a mâncat prea multe și a vomitat.

– Îmi cer scuze, spune Jenna aproape în șoaptă, înroșindu-se puțin în obraji. Nu am vrut să vă supăr. Probabil că este în continuare extrem de dureros să nu știi ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Cu toate acestea, ați hotărât să veniți până aici și să stați de vorbă cu mine?

Olivia își trage umerii în spate, deși nu contează cât de dreaptă este. Nu va fi niciodată la fel de elegantă și de sigură pe ea ca această femeie. Această Jenna Halliday, care a trecut probabil prin viață știind precis ce – și pe cine – vrea.

Străina lasă ochii în podea, apoi îi ridică. Olivia constată cu surprindere că privirea ei este deschisă, sinceră.

– M-am gândit că ar fi corect să vă dau posibilitatea să ne împărtășiți povestea așa cum

ați trăit-o, deoarece podcastul se concentrează asupra dispariției prietenelor dumneavoastră.

– Povestea? Olivia simte cum o învăluie un val de căldură. Nu există nici o *poveste*. Ceea ce s-a întâmplat nu e material pentru distracția altora. Este... trage adânc aer în piept, încercând să-și controleze emoțiile... este viața mea.

– Înțeleg.

– Cum? Olivia încearcă s-o umilească pe această intrusă. De când înțeleg jurnaliștii cu adevărat ceva? Vi s-a întâmplat vreodată așa ceva?

– Ei bine, nu, dar..

– Ei bine, atunci nu mai vorbiți aiurea. Nu mai mințiți.

– Îmi cer iertare, nici nu-mi pot imagina prin ce ați trecut.

Olivia simte că i se scurg lacrimi pe obraji. De unde să înceapă?

Jenna o privește calm, dar compătimitor, făcând-o să treacă printr-o dilemă. Ar vrea s-o urască pe această femeie, să dea vina pe ea pentru tot ce s-a întâmplat, pentru accident și pentru anii de după, pentru durerile ei, atât fizice, cât și emoționale. Pentru faptul că oamenii continuă s-o privească suspicios, s-o bârfească sau să se manifeste ostil pe față, obligând-o să se ascundă. Pe de altă parte, străina aceasta nu seamănă cu jurnalistele pe care le-a mai întâlnit până acum. Pare mai caldă, aproape empatică și cu adevărat dornică

s-o asculte. Dar nu. În definitiv, i-a promis lui Wesley. Nu poate să-și încalce cuvântul dat.

Jenna vâră mâna în geantă, scoate o carte de vizită și i-o întinde Oliviei, care o ia și o aruncă pe birou ca pe o murdărie.

– O să plec, dar, dacă vă răzgândiți, aveți acolo datele mele. Mai rămân în oraș până vineri.

Trec câteva secunde de tăcere jenantă, apoi Jenna schițează un zâmbet și iese din birou fluturându-și mândră coama roșcată. Oliviei îi amintește de un armăsar roib pe care l-au avut mai demult la grajd. Respiră ușurată, constatând că-i tremură picioarele. Se lasă să cadă pe un scaun, cu o senzație de usturime în gât.

Wesley are dreptate. În nici un caz nu trebuie să accepte să-i dea un interviu femeii acesteia. Nici gând. Știe foarte bine că, dacă începe să vorbească, riscă să nu se mai poată opri.

9

JENNA

Nu mă surprinde câtuși de puțin că Olivia a refuzat interviul. Mă așteptam, dar sunt hotărâtă să nu renunț. Trebuie să existe o modalitate de a-i înlătura barierele. Ceea ce m-a surprins însă au fost fragilitatea și tristețea ei profundă. Mi-a vorbit cu atâta patimă, încât mi-a fost limpede că era pe punctul să dea frâu liber

emoțiilor, să le lase să țâșnească la suprafață ca un înotător din valuri.

Spre deosebire de mine, care aș face orice pentru a-mi ascunde adevăratele sentimente, precum un scafandru nebănuit de nimeni.

Ca în seara când ne pregăteam de culcare și Gavin m-a informat că se mută în altă parte. Eu stăteam la măsuța de toaletă și mă demachiam, privindu-l în oglindă. Își scosese tricoul, amintindu-mi că nu mai făcuserăm sex de câteva luni, ceea ce era neobișnuit. Fuseserăm amândoi extrem de ocupați, eu cu slujba mea de la BBC, iar el ca director financiar. Prin urmare, m-am ridicat, mi-am dat jos pijamaua și m-am îndreptat spre el cu gesturi sugestive. M-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut, și nu mică mi-a fost mirarea când m-a împins deoparte.

– Îmi pare rău, Jenna. Nu mai pot continua așa.

M-a numit „Jenna", nu Frumusețe, așa cum mă alinta de obicei. Asta m-a deranjat cel mai tare, în prima clipă. Apoi mi-a explicat că avea nevoie să se distanțeze de căsnicia noastră, în timp ce îl ascultam umilă, așezată pe marginea patului. Își făcea bagajul, iar eu încercam din răsputeri să-mi păstrez calmul, deși mă simțeam ca și cum aș fi primit un pumn în plex. Îmi venea să urlu, să-l implor să nu plece. Dacă aș fi lăsat să transpară măcar jumătate din patima Oliviei, oare aș fi reușit să-mi salvez căsnicia?

Mă pregătesc să intru în mașină când o vechitură de Land Rover, afișând pe laterale *Şcoala de echitaţie şi pensiunea de cai din Stafferbury*, trage lângă mine. Din mașină coboară o femeie la vreo șaizeci de ani. Este înaltă și pare în plină formă. Atrăgătoare, în genul oamenilor care muncesc mult în aer liber. Ghicesc imediat că este mama Oliviei. Asemănările sunt șocante: aceiași ochi gri adânciți în orbite, același nas ascuțit, aceeași atitudine defensivă. Trece prin fața mașinii mele cu un sac mare de nutreț pentru cai în spinare, privindu-mă cu ochi strălucitori. Mă aștept să se apropie de portieră și inima îmi bate mai puternic în timp ce rememorez expresiile uzuale pe care le folosesc în astfel de situații. Din fericire, se îndepărtează spre poarta lungă și joasă din lemn. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să cobor și să vorbesc cu ea, dar mă tem că e și mai reticentă decât fiica ei.

Când dau cu spatele, văd că mă urmărește atent, cu o mână pe ivărul porții grele și sacul de furaj la picioare. Probabil că morișca zvonurilor funcționează la capacitate maximă și a aflat deja cine sunt. Continuă să-mi apară în oglinda retrovizoare în timp ce ies într-un drum șerpuit care duce în strada principală. Sunt cu gândurile aiurea și iau prea repede un viraj în ac de păr, aproape percutând BMW-ul care vine din direcția opusă.

Apăs cât pot de tare pe frână și îmi țin respirația. Îl văd pe șoferul din cealaltă mașină, un tip brunet, cam de vârsta mea, cum articulează distinct din spatele parbrizului: „Tâmpita dracului!“ Ies în strada principală. Chiar înaintea drumului care duce la menhire se deschide o alee către o parcare. Intru, las mașina și o iau pe cărarea care, trecând pe lângă stânci, duce la un șir de magazine și de cafenele. E frig, respirația mi se transformă în aburi groși. Îmi trag mai bine căciula pe cap simțind cum umezeala mi se strecoară prin haine. Formez din mers numărul subcomisarului Crawford, primit de la Brenda, însă intră căsuța vocală, așa că îi las un mesaj în care îi explic cine sunt și de unde am numărul lui. Mă opresc în fața unei case frumoase, în stil Tudor, pe a cărei fațadă este desenată cu litere albe, înflorite inscripția Bea's Tearoom. O pancartă plasată pe trotuar precizează că localul se află la etaj. O pauză de cafea m-ar ajuta să-mi pun ordine în gânduri. Aș vrea, totodată, să pun pe hârtie câteva elemente din discuția cu Brenda, pe care să le reiau cu subcomisarul Crawford.

Urc pe scările înguste și ajung pe palier cu respirația întretăiată. O ușă deschisă lasă să se vadă o încăpere primitoare, cu grinzi aparente și podeaua ușor înclinată. Covorul este roșu, uzat, până la nuanțe de roz fanat pe alocuri, iar chelnerițele (constat că sunt numai femei) poartă uniforme de modă veche, negre, cu

șorțuri albe și pălărioare asortate. O capcană pentru turiști, îmi spun. Două ferestre arcuite dau spre strada principală, iar în zare se văd menhirele.

– Cu ce vă putem servi? mă întâmpină o tânără care nu pare să fi împlinit optsprezece ani.

E stingheră, făcându-mă să presupun că s-a angajat recent.

– Aveți vreo masă liberă?

Știu că întrebarea pare prostească, pentru că doar una este ocupată de un cuplu în vârstă. Chelnerița mă privește fără să-și ascundă curiozitatea.

– Pentru o singură persoană?

– Da, vă rog.

Nu mă deranjează să mănânc singură. Ca jurnalistă, sunt obișnuită, mai ales din perioada în care lucram pentru o agenție de presă și petreceam ore în șir așteptând în stradă politicieni sau vedete, după care îmi transmiteam materialul prin telefon. Mă ghemuiam pe o bordură sau într-un colț mai ferit și mâzgăleam febril primul paragraf, ca să nu mă bâlbâi, căci trebuia să-i recit rapid povestea unui redactor nervos.

Tânăra mă conduce la o masă de lângă fereastră și îmi ia comanda. După ce pleacă, arunc o privire în jur. Sala e mică, n-are mai mult de șase mese. Cei doi bătrâni își sorb tacticos ceaiul din cești de porțelan. Femeia, cu

părul de un blond strident, mă spionează bănuitoare. Îi zâmbesc, dar își ferește privirea, fără nici o reacție. Drăguț, ce să zic? Probabil că s-a dus vorba despre prezența mea aici. Îmi deschid carnețelul de notițe, încercând din răsputeri să nu mă las impresionată. Ochii îmi fug pe pereții neuniformi, cu vopseaua groasă crăpată pe ici, pe colo. Mesele și scaunele sunt din mahon masiv. Cineva a agățat un șirag de stegulețe triunghiulare lângă barul pe care tronează brioșe roz și galbene, așezate pe farfurioare de porțelan de culoarea fildeșului. Îmi imaginez localul în sezon, plin de turiști care încearcă să se bucure de pitoresc.

Iau pixul și scriu rapid: *Olivia a declarat că a fost urmărită*. Subliniez „urmărită" de trei ori. Mă întreb de ce n-a apărut nimic în presă despre asta. Brenda mi-a spus că afirmația nu s-a confirmat. Sau... Molfăi capătul pixului. Sau poliția nu a crezut-o. Scot telefonul din buzunar și îl așez pe masă. Nici un semn de la subcomisarul Crawford. Abia aștept să stau de vorbă cu el.

– Poftiți cafeaua neagră și brioșa cu lămâie, apare chelnerița lângă umărul meu.

Îi mulțumesc și încep să mănânc, deși sunt sătulă după micul-dejun oferit de Brenda. De fapt, nici nu voiam brioșa. E doar puterea obișnuinței. De când m-a părăsit Gavin, am început să simt nevoia de zahăr. Unii oameni slăbesc când sunt nefericiți, la mine e invers.

Îmi beau cafeaua uitându-mă pe geam, cu gândul la discuția cu Brenda. Comportamentul ciudat al unui bărbat de afară îmi distrage atenția. Măsoară strada cu privirea, în sus și în jos, în timp ce vorbește la telefon, ca și cum ar aștepta pe cineva. Nu, mai curând ca și cum ar căuta pe cineva. Mă retrag instinctiv când ridică ochii spre fereastra lângă care mă aflu. N-aș putea spune de ce reacționez așa. Când mă întind din nou spre geam, constat că a dispărut.

Mă întorc la carnețelul meu să notez ce-am aflat despre Ralph Middelton când omul de afară își face apariția în ceainărie. Gâfâie puțin după ce a urcat scara abruptă. E cam de vârsta mea, brunet și înalt, din moment ce trebuie să se aplece ca să intre pe ușa joasă. Își ține o mână în buzunarul jachetei negre, marca North Face, pe sub care poartă cămașă și cravată.

– Wesley, îl întâmpină una dintre chelnerițe, o brunetă frumoasă de vreo douăzeci de ani.

„Wesley?“, îmi sună imediat un clopoțel în cap. Iubitul Oliviei? Mă uit la el cu coada ochiului, aplecată deasupra carnețelului. Tipul arată bine și o știe.

Apoi am o revelație: nu cumva pe mine mă căuta? Olivia trebuie să-i fi povestit că am vizitat-o mai devreme.

– Izzy, îi răspunde la salut, înlănțuind cu brațul talia subțire a fetei.

Cei doi clienți în vârstă urmăresc și ei scena, femeia abia ascunzându-și disprețul din privire.

Devine interesant, îmi spun îndreptându-mi spatele și luând încă o gură de cafea.

Wesley sporovăiește cu Izzy și cu cealaltă chelneriță, pe care se pare că o cheamă Chloë. Brațul său e tot peste șoldurile brunetei. Deci face parte din specia aceea, îmi spun, nescăpându-l din ochi. Un fel de „mare șmecher“, cum ar fl spus mama. Știu că m-a văzut, tocmai pentru că se preface că nu-l interesez. Sala ceainăriei este scena, iar personajul principal tocmai și-a făcut apariția. Joacă pentru mine.

Izzy îl conduce la o masă plasată în diagonală față de a mea. Comandă ceva din meniu evitând să se uite înspre mine. Chelnerița dispare, iar eu mă prefac adâncită în ecranul telefonului în timp ce-l urmăresc discret. E agitat, bate darabana cu degetele pe fața de masă în carouri. Își mută privirea rapid dintr-un colț în altul, până când, brusc, se oprește la mine. Are ochi foarte albaștri, pătrunzători. Îi mijește suspicios, dar nu scoate nici o vorbă. Îmi cobor privirea și continui să fac să defileze imagini pe ecranul telefonului, deși semnalul e slab și nu se încarcă mai nimic, conștientă că individul mă flxează.

Hotărăsc că nu-mi place deloc. E prea arogant, prea sigur pe el, de-a dreptul nesimțit. Când ridic ochii din telefon constat că se uită la mine cu cel puțin tot atâta dezgust. Încasez șocul și îi susțin privirea.

– Tu ești jurnalista aia, așa-i? strigă nervos din celălalt colț al încăperii.

Femeia în vârstă a rămas cu ceașca de ceai în aer.

– Da, eu sunt, încerc să-i răspund cât mai calm, deși inima parcă vrea să-mi spargă pieptul.

N-aș putea spune din ce cauză. De rușine, de furie sau din ambele motive.

– Îți închipui probabil că e distractiv să vii aici și să distrugi viețile unor oameni?

Mă încrunt.

– Nu vreau să distrug viața nimănui.

– Vrei să scoți iar mizeria la suprafață.

– Am venit să fac un podcast.

Râde gros și se întoarce spre Izzy, care îi aduce pe tavă un mic-dejun englezesc complet. Ridică din sprâncene spre cuplul în vârstă.

– Crede că apare din senin aici și rezolvă cazul, explică zeflemitor asistenței, ca un politician. De douăzeci de ani, poliția n-a reușit să afle ce s-a întâmplat cu sora ta, Iz, și cu prietenele ei. Vine acum Nancy Drew și crede că le știe ea pe toate.

Izzy e rudă cu una dintre fetele dispărute? Sally era și ea brunetă și avea tenul la fel de palid. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu chelnerița, îmi spun.

– Nu cred asta. Am venit aici ca să obțin informații. Atât și nimic mai mult, îi răspund.

– Gata, Wes. Nu vreau să-mi deranjezi clienții. Ia și mănâncă în liniște, îl pune la punct tânăra.

Sunt surprinsă. După cum se gudura pe lângă el mai devreme, nu m-aș fi așteptat la o asemenea atitudine fermă. Izzy îmi aruncă un zâmbet cald și Wesley își ține gura, din fericire.

Închid carnețelul, împing într-o parte cafeaua neterminată și brioșa și mă ridic. Mi-a pierit pofta de mâncare. Achit nota și părăsesc localul, simțind privirea arzătoare a lui Wesley între omoplați.

Afară a început să plouă mărunt. Intru în micul magazin de suvenire de alături, unde miroase a tămâie. Bănuiala că Wesley o să mă urmărească mi se confirmă, căci îl văd ieșind după două minute, căutându-mă din ochi pe stradă. Care-i problema lui? Sunt conștientă că mă port ciudat și sper ca fata din spatele tejghelei să nu-și închipuie să vreau să fur ceva. Din fericire, se joacă cu șuvițele roz de păr, adâncită într-o revistă. Nici nu mă bagă în seamă. La radio se aude cântecul „Last Christmas“, pe care puștoaica îl fredonează absentă. Mă prefac interesată de mărunțișurile înșirate pe rafturi. Atitudinea lui Wesley mă pune pe gânduri. De ce îl deranjează atât de tare prezența mea aici?

Mă ascund în spatele unui stand pe care atârnă eșarfe țipătoare și îl văd scoțându-și telefonul mobil din buzunarul jachetei.

– Am pierdut-o, îl aud spunând. Mă întorc ca să termin de mâncat. Da, iubito, așa cum ți-am mai spus...

Nu aud continuarea, căci bărbatul intră înapoi în clădirea ceainăriei. Profit de ocazie și mă grăbesc să ajung la mașină înainte să mă poată vedea pe fereastra de la etaj.

Să fi fost trimis de Olivia? Și dacă așa stau lucrurile, de ce?

10

Din cer se scurg șuvoaie în timp ce notez grăbită în coconul cald al mașinii. Geamurile s-au aburit de la respirația mea. Plouă atât de violent, încât dealurile din jur și cerul au dispărut complet. *Izzy Thorne?* Trebuie să stau de vorbă cu ea urgent. Nu știu unde locuiește, așa că voi fi nevoită să mă întorc la ceainărie ca să aflu, preferabil în absența lui Wesley. Mă uit la ceas. A trecut o oră de când am plecat, sper că și-a terminat gustarea.

Îmi îndes bine fesul pe cap, strecor înapoi în geantă carnețelul și telefonul și ies din mașină. O să pândesc din interiorul unui magazin plecarea bărbatului, apoi o să încerc s-o abordez pe chelneriță.

Nu am ieșit bine din parcare, că începe să-mi vibreze telefonul. Pe ecran apare un număr necunoscut. Mă adăpostesc sub copertina unei toalete publice și răspund. Aud cu plăcere o voce masculină care se prezintă drept subcomisarul Crawford.

– Vă mulțumesc pentru apel, îi spun. Îmi dau seama că sunteți extrem de ocupat.

Rafalele de vânt sunt atât de puternice, încât abia îl aud. Când mă aplec ca să protejez telefonul, stropii grei de ploaie îmi răpăie pe spinare.

– ... ca o favoare pentru Brenda, dar nu știu cât de multe vă pot dezvălui.

– OK, îi răspund. În această etapă, încerc să adun cât mai multe informații. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă ne-am putea vedea la o cafea, la un moment dat.

– Am o zi plină, dar vă propun să bem un pahar după ce termin programul.

Accept mulțumindu-i, iar vocea lui pare mai amabilă când îmi dă întâlnire la The Raven, la 7 seara.

Pun telefonul la loc în geantă și mă îndrept către ceainărie cu pași mai ușori, dar entuziasmul îmi dispare când îl văd pe Wesley venind înspre mine. La naiba, speram să nu mai dau peste el.

Se oprește în fața mea, blocându-mi drumul. Trag umerii în spate, hotărâtă să nu mă las intimidată. Am mai întâlnit genul ăsta de indivizi.

– Văd că tot bântui pe aici, ca un miros urât, începe fără altă introducere.

– Așa se pare, îi răspund încrucișându-mi brațele la piept.

Oftează și trăsăturile i se destind.

– Ascultă, nu vreau ca Liv să mai sufere, înțelegi? A trecut prin destule necazuri.

Schimbarea lui de atitudine mă face să ezit o secundă. Îl încadrasem deja în categoria golanilor. Pe de altă parte, felul în care-mi blochează calea mă face să rămân precaută cu privire la adevăratele lui intenții.

– Nici eu nu vreau să o fac să sufere, dar podcastul meu va arunca o lumină nouă asupra celor întâmplate aici cu douăzeci de ani în urmă. S-ar putea chiar să-i îndemne pe alții să povestească ce-și mai amintesc. Nu vreți să aflați ce s-a întâmplat cu Sally, Katie și Tamzin?

Se încruntă. Suntem amândoi uzi leoarcă, iar în părul lui stau agățate picături de apă.

– Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi din orașul ăsta. Aici s-au întâmplat lucruri stranii, continuă, coborând vocea. Pădurea e bântuită, la fel și Coridorul Diavolului. Despre menhire se spune că mustesc de energie mistică. Ai auzit de liniile de forță?

– Nu, nu tocmai, încerc să-i răspund fără să par prea sceptică. Ce vrei să sugerezi? Că dispariția fetelor a fost un fenomen supranatural, paranormal?

Își trece mâna prin părul ud.

– Cine știe? Ascultă-mă, nu-mi pasă ce faci aici. E treaba ta dacă vrei să-ți pierzi vremea cu povestea asta, dar las-o pe Olivia în pace, te rog. Au calomniat-o destul localnicii.

Înainte să apuc să-i răspund, se îndepărtează rapid, cu mâinile în buzunare și capul aplecat sub ploaie.

Mă îndrept spre ceainărie cu gândul la conversația pe care tocmai am purtat-o. Calomniată? Cum așa? Probabil că i-a fost foarte greu în perioada aceea; înțeleg de ce iubitul ei este atât de protector.

Aud cacofonia oamenilor ieșiți în pauza de prânz, iar mirosul de cafea fierbinte și șuncă prăjită mă înconjoară încă de pe scări. Aproape toate mesele sunt ocupate. Chelnerițele se învârt încolo și încoace ca niște coțofene în uniformele lor alb cu negru. Îmi spun că n-am nici o șansă să vorbesc cu Izzy. Mă opresc în prag și o văd traversând încăperea cu o tavă plină de farfurii murdare. Părul negru, legat în coadă, i se leagănă pe spate. Îi fac semn să se apropie.

– Bună, mă salută prietenos. Cum de te-ai întors așa de repede? Du-te la masa aceea din colț, până nu se ocupă.

– De fapt, am venit ca să vorbesc cu tine, dar văd că ești foarte ocupată.

– Ah, înțeleg. Despre podcast? Ai aflat că sunt sora lui Sally?

Îi răspund înclinând din cap și o văd mușcându-și buza, cu ochii la agitația din jur.

– Dă-mi o carte de vizită, ca să te sun, îmi cere.

Scot una din portofel și i-o las pe tavă, lângă farfurii.

– Îți mulțumesc. Sunt în oraș până vineri, dar aș vrea să discutăm cât de repede posibil.

Între timp, nu am altceva de făcut decât să mă duc înapoi la cabana din pădure, așa că pornesc pe strada principală către parcare. Ploaia a trecut prin haina de stofă, iar pantalonii îmi sunt leoarcă de la genunchi în jos. Abia aștept să mă schimb în ceva mai confortabil – mi-a intrat frigul în oase. Am greșit când m-am îmbrăcat ca pentru o zi normală de lucru, în loc să aleg blugi, cizme de cauciuc și un impermeabil. Am vrut să mă impun prin aspectul profesional. Ha, mare succes am avut! Îmi dau seama că râd tare când femeia care trece pe lângă mine mă privește ciudat. Împinge un cărucior de cumpărături ecosez și îmi dau seama că o cunosc de undeva. Este doamna în vârstă din salonul de ceai, de mai devreme. Îi zâmbesc, iar ea se oprește și mă ia de mână.

– Dumneavoastră sunteți jurnalista?

– Da. Mă numesc Jenna Halliday.

Îmi dă drumul și mă privește clipind des. Are părul îngălbenit de la tutun și un chip aspru, cu buze înguste. Nu se prezintă.

– Locuiam aici când s-a întâmplat. Lângă Tamzin Cole și părinții ei. Ciudați oameni. Zgomotoși. Plebei, mă înțelegeți?

Nu reacționez în nici un fel.

– Tamzin aia a înșirat toți băieții din oraș. Nu m-ar mira să fi fugit cu unul dintre ei.

– Dar ce-mi puteți spune despre Sally și Katie?

Strânge din buze ca și cum ar trage dintr-o țigară imaginară.

– Despre ele nu știu mare lucru, dar cred că toate erau puse pe rele. Cum să fugi așa, fără să le spui nimic părinților? Nu-i normal.

– Poate că n-au fugit.

Râde sec.

– Da? Și atunci ce s-a întâmplat cu ele? Au fost răpite de extratereștri, cum cred unii de pe aici? Prostii. Ascultați-mă pe mine, femeia aceea, Olivia Rutherford, știe exact ce s-a întâmplat. A fost complicea lor. Dacă n-ar fi rămas blocată în mașină, ar fi fugit și ea cu ele. Acum se ține tare, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. La fel ca maică-sa. Încuiate. N-am eu timp de ele.

Bătrânica îmi lasă impresia că n-are timp pentru nimeni. E limpede că-i place să bârfească, dar n-are nici o informație concretă. Cu toate acestea, ar fi interesantă pentru podcast. O întreb dacă ar accepta s-o filmez, dar mă refuză șocată.

– Nu, mulțumesc. Oricum, vă pierdeți vremea pe aici, dacă vreți să știți părerea mea.

– De ce credeți c-au fugit? o întreb ca s-o fac să vorbească în continuare.

– Mă rog, nu știu ce să zic despre celelalte două, dar părinții lui Tamzin Cole se certau tot timpul. Cred că soțul a plecat cu altă femeie înainte de dispariția fetei. Oh, dar cum mai urlau unii la alții! Auzeam totul prin pereți.

Vibrau geamurile de la înjurăturile lor. Nu era un cămin fericit. Poate că Tamzin a vrut să pornească de la zero, să-și facă o viață a ei.

– Familia Cole mai locuiește în Stafferbury?

– Nu. S-au mutat până la urmă. N-am idee pe unde. Să fie sănătoși, din partea mea. În fine, trebuie să plec. Doar n-o să stau toată ziua la bârfe. Stan al meu mă așteaptă în mașină, și n-am apucat să cumpăr pâine. Ah, nu m-am prezentat. Numele meu e Rita. Îmi zâmbește, dezvăluind niște incisivi lați, după care apucă mânerul căruciorului și pornește spre celălalt capăt al străzii principale, unde se află un mic magazin Co-op.

Se aude un tunet și ploaia se întețește, făcându-i pe oameni să se refugieze care pe unde apucă. Fug până la parcare și mă sui în mașină, mulțumită să regăsesc interiorul cald și uscat. Mă întreb dacă opinia Ritei despre dispariția tinerelor este larg împărtășită de comunitatea locală și îmi propun să fac un mic sondaj, cu gândul la afirmația lui Wesley despre „calomnierea" Oliviei. Ies din parcare, însă nu apuc să intru pe șosea, căci sunt obligată să frânez brusc: mi-au sărit în față trei adolescente vesele, ținându-se pe după gât. Una poartă pe cap o căciulă de Moș Crăciun, iar alta are beteală roz agățată în păr. Par de vârsta liceului. Vârsta pe care ar fi trebuit s-o aibă Tamzin, Sally și Katie când au dispărut. Le privesc cu inima grea câteva clipe, apoi îmi urmez drumul în

ritmul frenetic al ștergătoarelor care încearcă zadarnic să țină pasul cu diluviul. Abia văd la câțiva metri în față pe Coridorul Diavolului, așa că sunt nevoită să încetinesc ca să nu ratez ieșirea spre complexul turistic. Ajunsă lângă căsuța mea, opresc motorul și rămân câteva clipe în mașină. Copacii se zbuciumă sub vântul mânios, iar frunzele lor foșnesc ca și cum și-ar împărtăși secrete. Stropii de ploaie clipocesc sonor în băltoacele nămoloase.

Ies fără chef din mașină și mă îndrept cu pași mari spre ușă, oprindu-mă doar cât să-mi extrag tocul din noroiul de pe alee. În dreptul intrării aproape că alunec pe ceva. Mă uit la treaptă și constat îngrozită că e plină de sânge și de bucăți de carne. Par să fie resturile unui șobolan sau ale altui rozător. Împing mizeria la o parte cu piciorul și deschid ușa, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Stomacul mi se strânge sub valuri succesive de greață. Închid ușa, cu speranța că leșul a fost adus de o vulpe sau de o pisică și că nu reprezintă un fel de avertisment adresat mie.

11

OLIVIA

BMW-ul bleumarin-închis al lui Wesley se oprește în fața grajdurilor la ora trei după-amiaza, chiar când iese Olivia din biroul

improvizat în magazie. Încă n-au avut timp să stea de vorbă, cu excepția scurtei discuții în care Olivia l-a informat despre vizita jurnalistei, făcându-l să demareze valvârtej. Nici n-a apucat să-l întrebe unde dispăruse noaptea trecută. Acum, Wesley stă de vorbă cu mama ei în parcare. A început să plouă din nou și cerul are culoarea cenușii. Ridică amândoi privirea când Olivia vine să le deschidă poarta.

– Cum e? Ai găsit-o pe jurnalistă? Unde ai stat atâta? îl asaltează cu întrebările.

– A trebuit să mă întorc la muncă. Am și eu un serviciu, îți amintești? Am pretextat o durere de stomac ca să-mi dea voie să plec mai devreme. De fapt, adaugă schițând o strâmbătură, nici măcar n-am mințit. Nu mi-a fost bine toată ziua.

– Vă las, le spune mama ei făcându-i cu ochiul Oliviei.

Intră în birou, iar tânăra își dă seama că Wesley trebuie să-i fi povestit totul deja, altfel ar fi rămas să-l asculte. Așa e mama ei, tot timpul se ține la curent cu noutățile. Îi place să știe tot ce se întâmplă în Stafferbury. După accident, Olivia i-a propus să vândă totul și să se mute din oraș. Nu departe, poate în localitatea de alături, ca să rămână aproape de Wesley. Mama ei a fost oripilată de idee.

– E o afacere de familie. Bunicii tăi s-ar întoarce în mormânt dacă am pleca de-aici.

Așadar, rămăseseră în Stafferbury, iar Olivia fusese nevoită să se învețe cu privirile piezișe, cu acuzațiile și bârfele. Apoi, când ieșise din convalescență și își recăpătase puterile, descoperise că viața ei era atât de strâns întrețesută cu cea a orașului, încât i se păruse de neconceput să mai plece.

– Am înțeles, dar unde ai dispărut noaptea trecută? îl întreabă.

– Noaptea trecută? repetă Wesley, clătinându-se jenat pe călcâie.

Poartă o pereche de adidași cu talpă groasă, urâți, care i s-ar fi potrivit cu vreo douăzeci de ani în urmă.

– M-am trezit și nu erai în pat.

– Ah, da... n-am putut să dorm. Simțeam nevoia să ajung în patul meu, iar tu dormeai așa de frumos, încât nu m-a lăsat inima să te trezesc.

– Așadar, ai hotărât să te strecori afară în mijlocul nopții, se încruntă Olivia.

– Mai precis, în dimineața asta, foarte devreme.

Așa să fi fost? Nu-și mai aduce aminte cât arăta ceasul când i-a descoperit absența. Tot ce știe e că afară era încă beznă. Dar, cum până la 7.30 nu se vede nici o lumină, poate că spune adevărul. În orice caz, a plecat înainte de șase dimineața, când a pornit alarma.

– Parcă te-am văzut cu Izzy la cafenea.

Își reproșează pe loc că pare atât de nesigură și de dependentă de el. Dar fata seamănă perfect cu Sally, ceea ce nu trebuie să-i fi scăpat nici lui Wesley. Imediat după accident, Oliviei i s-a întâmplat de mai multe ori s-o ia drept Sally, să aibă impresia stranie că prietena ei n-a dispărut, ci se plimba nepăsătoare pe străzile orașului, cu coada neagră, lucioasă fluturându-i pe spate. Trezirea la realitate era atât de dureroasă, încât o proiecta instantaneu într-un vârtej de nostalgie și regrete pentru singura și cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată. Cu vreo zece ani în urmă a încercat să se apropie de Izzy, în ciuda diferenței mari de vârstă dintre ele, invitând-o să bea un pahar împreună. Izzy a acceptat, dornică să împărtășească amintiri și anecdote despre sora dispărută, cu toate că părinții ei nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu Olivia. Au petrecut câteva nopți lăsându-se purtate de valul amintirilor, însă Olivia și-a dat seama că asemănarea lui Izzy cu sora ei nu făcea decât să-i amplifice suferința. A înțeles că prietenia trebuie să vină de la sine, că nu poate fi impusă cu forța, oricât de mult și-ar dori-o amândouă.

– Mda, am schimbat câteva vorbe, îi răspunde Wesley pe un ton voit nonșalant. Când termini aici? Mă gândeam să mergem la pub.

– Pe la cinci.

– Dumnezeule, Liv, măcar prefă-te entuziasmată! Râde cu poftă și îi atinge ușor

obrazul cu mâna, lăsând-o să întrevadă, pentru o fracțiune de secundă, o undă de vulnerabilitate în ochii lui. Înțeleg că perioada asta a anului nu-i ușoară, dar te iubesc, să știi, și aș face orice pentru tine.

– Știu, îi răspunde scurmând cu tocul cizmei în betonul din curte.

N-are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. E o femeie în toată firea, dar toată lumea o tratează ca pe un copil. Pe de altă parte, n-ar fi putut trece prin tot ce a trecut fără ajutorul lui. Iar acum a ajuns să se întrebe dacă îl iubește cu adevărat sau îl vede ca pe o posesiune.

– Știu că nici unul dintre noi nu vrea copii... continuă el, făcând-o să tresară.

– Stai! N-ai impresia că abordezi un subiect cam greu pentru o seară de joi?

Râde. Are gura prea mare, prea lată pentru chipul lui, ceea ce-i permite să treacă instantaneu de la o expresie de bucurie la una de nemulțumire.

– Mă gândesc că poate ar fi momentul să avansăm. Să locuim împreună. Pot să am grijă de tine, să știi. Ai nevoie de mine, Liv. Iar eu am nevoie de tine. Am forma un cuplu în toată regula.

– Suntem un cuplu în toată regula.

– Știi foarte bine ce vreau să spun. Te-ai putea muta în apartamentul meu, ai putea să scapi de...

Face un semn sugestiv din cap către biroul unde se afiă mama ei.

Vrea cu adevărat să scape de ea? Au fost întotdeauna foarte apropiate și se înțelege bine cu Wes. E o casă prea mare pentru o femeie singură. I-ar părea rău s-o lase aici. Ca să nu mai spunem că detestă apartamentul prăpădit al lui Wesley.

– Cum rămâne cu mama?

– O să se descurce, e puternică. Oricum, ai continua să vii în fiecare zi la muncă, nu-i așa?

– Pot să mă mai gândesc?

– Doar nu vrei să spui că te-am luat prin surprindere, oftează el. Suntem împreună de douăzeci de ani.

Propunerea chiar vine ca o surpriză, dar ceea ce o miră și mai tare este momentul pe care l-a ales Wesley.

12

VRĂJITORUL

Derreck le zâmbi larg, făcându-le loc să intre în vilă. Totul era atât de opulent, încât lui Stace nu-i venea să-și creadă ochilor. Era ca un palat, cu pardoseală din marmură și o scară interioară impresionantă care conducea la cinci camere duble. Aveau la dispoziție două săli de baie cu căzi mari cât niște piscine și o bucătărie echipată modern. În

față se vedea râul, iar partea din spate dădea spre o grădină privată, protejată de privirile vecinilor prin garduri vii înalte și arbori exotici. Cu toate că, din spusele lui Derreck, proprietățile alăturate erau libere. Pe peluză se vedeau o piscină de formă ovală, o terasă protejată de soare și un grătar.

– Cum își permite Derreck toate astea? șopti Stace după ce își luară în primire camerele.

– Totul e mult mai ieftin în Thailanda, îi răspunse John-Paul pe un ton atotștiutor în timp ce-și așeza hainele în sertarele comodei. Și are o slujbă bună. Lucrează la o bancă de investiții. În sfârșit, s-a așezat la casa lui.

– Iubită?

John-Paul ridică ochii din valiză și o privi arcuind sprâncenele.

– De ce? Te interesează?

Pufni în râs. Nu fusese niciodată genul care s-o bănuiască, avea deplină încredere în ea. Prea multă încredere, își spunea uneori Stace. I-ar fi plăcut să-l vadă puțin gelos, măcar din când în când. Pe de altă parte, nici nu avea motive. Poate că nu se înțeleseseră prea bine în ultima perioadă, dar excursia venise la țanc.

– De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar pare genul de corporatist, îi răspunse scoțând din valiză un costum de baie minuscul.

– Genul de corporatist! repetă amuzat John-Paul. De parcă ai ști cum arată unul.

– Am văzut în filme, zise lovindu-l în joacă cu pumnul în umăr.

In ciuda bunei dispoziţii afişate, nu reuşea să scape de impresia că vila nu era cu adevărat un cămin. Ceva îi spunea că Derreck o închiriase pentru câteva săptămâni ca să-şi impresioneze prietenii. Nu se vedeau pe nicăieri accente personale, vaze cu flori sau obiecte intime. Nu existau fotografii de familie pe pereţi, nici măcar opere de artă care să certifice amprenta unei individualităţi.

În acelaşi timp, supravieţuise zborului monstruos de douăsprezece ore prin noapte, deplasării de la aeroport până aici, ajunsese în Thailanda, era hotărâtă să se relaxeze şi să se distreze. Aveau tot ce le trebuia – slavă Domnului pentru aerul condiţionat –, un cadru superb şi toate facilităţile posibile. Hannah, Leonie şi Maggie aveau dreptate: era vacanţa vieţii lor. Când o să-şi mai permită un sejur atât de luxos?

Maggie şi Martin dădură buzna în cameră ţinându-se de talie şi chicotind.

– Uau! E fantastic! exclamă Maggie entuziasmată. Aţi văzut baia? E mai mare decât tot apartamentul meu!

– Amice, îmi vine să te pup pentru aranjamentul ăsta, spuse Martin luându-l pe după gât pe John-Paul şi sărutându-l zgomotos pe obraz.

Lui Stace îi crescu inima de mândrie văzând cât de uşor fusese primit iubitul ei în gaşcă. Ştia că John-Paul încă simţea nevoia să-şi demonstreze valoarea, deşi nu era cazul.

– N-am fi reuşit în vecii vecilor să ne facem aşa o vacanţă, dacă nu erai tu.

– Ei, lasă, râse John-Paul împingându-l uşor la o parte pe Martin. Pentru asta există prietenii. În orice caz, trebuie să-i mulţumiţi lui Derreck, nu mie. A fost ideea lui, adăugă, cu obrajii în flăcări.

– Da, a fost ideea mea, se auzi o voce. Menajera e jos, pregăteşte grătarul.

Derreck îi privea sprijinit nonşalant de tocul uşii. Cămaşa descheiată lăsa să i se vadă pielea perfect bronzată. Renunţase la pălărie, şi buclele blonde îi încadrau ochii perfect albaştri. „E teribil de arătos", îşi spuse Stace, ruşinată de junghiul pe care îl simţise în stomac. Era sigură că tipul nu ducea lipsă de femei.

– Ai o menajeră? La naiba! exclamă Maggie fără voia ei.

– Vine la pachet cu casa, îi răspunse Derreck pe tonul cel mai normal din lume.

Bogăţia din jur contrasta puternic cu traiul lor de acasă, în apartamente mici, neajungându-se niciodată cu banii. Stace se întrebă dacă nu cumva John-Paul era invidios. Simţea o undă de energie negativă dinspre el.

– J.P., ce-ar fi să vii puţin cu mine? i se adresă Derreck. Aş vrea să fac schimb de noutăţi cu vechiul meu prieten, în linişte. Dacă nu ai nimic împotrivă, desigur?

Stace simţi că întrebarea era pur retorică.

John-Paul o consultă rapid din priviri, iar ea se văzu nevoită să ridice din umeri.

– Sigur, mi-ar face plăcere, zise urmându-şi amicul în afara încăperii.

Îi făcu şmechereşte cu ochiul din mers, dar Stace îi sesiză încordarea.

– Ne vedem afară în zece minute, anunţă Derreck. Spune-le şi celorlalţi.

– Ei bine, se pare că Derreck a tras lozul cel mare, comentă Maggie după ieşirea celor doi.

– Cam aşa ceva, zise Martin dând la o parte o valiză ca să se poată trânti în pat lângă iubita lui. Ce mai ştii despre el?

Stace continua să-şi aranjeze lucrurile în dulap.

– Nu mare lucru. John-Paul mi-a povestit că Derreck are mamă britanică, dar a crescut în Australia. S-au cunoscut când John-Paul călătorea în Vietnam. Are douăzeci şi şapte de ani şi... mai multe nu ştiu, pe cuvânt.

– Hmm, făcu Maggie muşcându-şi buza, gânditoare. Tipul pare de treabă şi, evident, e sexy ca naiba. Martin se prefăcu că o loveşte în joacă, făcând-o pe Stace să se înroşească. În fine, te lăsăm să despachetezi.

Cei doi ieşiră ţinându-se de mână.

Stace termină de aranjat conţinutul valizelor şi coborî în grădină. Pe scara de marmură se răspândise deja mirosul grătarului. Îşi dădu seama că-i chiorăiau maţele de foame. Nu mâncase nimic de când se dăduseră jos din avion. Când trecu însă pe lângă uşa camerei din faţă, auzi voce aprinse. Se opri cu mâna pe clanţă.

– Dacă aş fi ştiut, n-aş fi acceptat nici în ruptul capului să vin.

– Hei, calmează-te, amice. Nimic nu-i gratis pe lumea asta, o ştii doar.

Era vocea lui Derreck.

Inima lui Stace bătea atât de tare, încât se temu c-o să leşine.

– Credeam c-am lăsat trecutul în urmă.

– Aşa-i! Dar îmi eşti dator.

Vocea lui Derreck părea de-a dreptul jovială, în comparaţie cu amărăciunea din glasul lui John-Paul.

– Pentru Goa, bănuiesc.

Stace simţi că-i urcă sângele la cap. Ce voia să spună Derreck? Cu ce îi era dator iubitul ei?

– Un mic serviciu. Atât şi nimic mai mult. Te rog, bătrâne.

– Trebuie să mă gândesc. Ce-o să le spun celorlalţi?

– Că mergem să ne întâlnim cu un prieten comun, nu te...

Restul conversaţiei fu acoperit de zgomotul pe care-l făceau Griff şi Leonie, care coborau scara, urmaţi de Hannah şi Trevor. Stace se îndepărtă rapid de uşă.

– Salut! făcu Griff dându-i pe spate o palmă care o făcu să se înece. Primim şi noi ceva de băut? Miroase a grătar!

Uşa se deschise şi în prag apăru John-Paul. Era extrem de palid. O luă de mână cu un gest mecanic, făcând tot posibilul ca să-i evite privirea, şi o

conduse pe culoar. Auzind chicotelile lui Leonie și Hannah din spate, lui Stace i se ridică părul pe ceafă. Nu trebuia să se întoarcă, știa că flirtau deja cu Derreck.

Aerul era încă dens și umed. Traversară bucătăria și ieșiră în patio. Cerul îmbrăcase nuanțe superbe de roz și auriu. În ciuda căldurii, Stace fu străbătută de un frison. Despre ce discutaseră iubitul ei și gazda? Ce se întâmplase în Goa? Avu dintr-odată revelația că cei doi împărtășeau un trecut comun despre care ea nu știa absolut nimic.

13

JENNA

Îmi deschid laptopul și tastez „subcomisar Dale Crawford" în Google. Norocul meu că proprietarul a instalat Wi-Fi la cabană, chiar dacă uneori merge cam prost. Imediat ce apăs pe tasta „Enter", pe mijlocul ecranului îmi apare imaginea unui tip arătos, la vreo treizeci de ani, cu ochi căprui și părul șaten zburlit. E un articol din *The Guardian* despre cum a ajutat la rezolvarea cazului celor doi bătrâni găsiți sufocați la ei acasă, în Devizes. Un alt articol îl descrie drept „steaua în ascensiune a poliției din Wiltshire" și povestește cu lux de amănunte investigațiile recente în care a fost implicat, majoritatea legate de dispariții și de omucideri.

Sunt impresionată. Verific ora. E aproape 15.30. Ar trebui să mă pun în mișcare dacă vreau să mă întâlnesc cu Ralph Middleton înainte de căderea întunericului.

De data asta m-am îmbrăcat mai practic: cizme de cauciuc galbene și o haină de ploaie peste blugi și pulover. Am înțeles de la Brenda că rulota lui Ralph s-ar afla în apropierea complexului turistic. Tot ce sper este să nu mă rătăcesc până acolo.

Când deschid ușa mă aștept să văd resturile animalului mort pe prag, dar din fericire au dispărut. Deși ploaia s-a oprit, printre copaci atârnă fuioare de ceață, iar aerul este foarte umed. Adulmec mirosul de pini și de pământ reavăn, întrebându-mă în ce direcție s-o apuc. În fața mea se vede o cărare care șerpuiește prin pădure, pe lângă cabana de vizavi. Pe aici se plimba ieri persoana aceea cu ciobănescul german. Decid să urmez cărăruia. Îmi fixez geanta în bandulieră și pornesc ușor aplecată în față, sub vântul puternic. Am luat sprayul paralizant din mașină și l-am pus în buzunar, pentru orice eventualitate. Pleoscăi prin noroi la fiecare pas în timp ce mă apropii de cealaltă cabană, care văd că se numește Foxglove[4]. Nici un semn de viață în interior. Calc pe urmele de tălpi formate deja pe cărarea care cotește la dreapta. În stânga se zăresc alte două case din lemn, identice, ascunse printre copaci.

Inima începe să-mi bată mai repede pe măsură ce mă afund în pădure. Urmez cărarea, dar terenul devine tot mai diflcil. Copacii acoperă cerul cu frunzișul lor și aproape că nu-mi dau seama când începe din nou să plouă. Doar aud ropotul stropilor pe frunze. Este ca și cum aș păși într-o lume străină. Simt miros de fum, ca de la un foc de tabără muribund. Merg înainte. Sper să nu mă rătăcesc și mă rog ca drumul să mă ducă la rulota lui Ralph Middleton.

Mai merg preț de vreo zece minute, tot mai descurajată, până când ajung într-o poieniță și descopăr sursa mirosului de fum. Lângă un foc care stă să se stingă se vede o rulotă hodorogită, atât de mică încât este exclus să aibă mai mult de două cușete. Ramele ferestrelor, în spatele cărora atârnă niște perdele murdare, sunt mâncate de rugină. Aud clinchetul bizar al unor clopoței de vânt. Ploaia cade mai tare aici, fără protecția frunzișului dens. Mă apropii de focul din care n-au mai rămas decât câteva cioate înnegrite, fumegânde. În apropiere văd un fotoliu de camping cu pânza smulsă din cadrul metalic.

Înțepenesc în loc, ținându-mi respirația. Din rulotă se aud voci ridicate. Ezit, întrebându-mă dacă să bat la ușă sau nu, dar aceasta se deschide brusc, obligându-mă să fac un pas rapid în spate ca să nu fiu lovită.

Olivia coboară în iarba udă. Poartă pe cap un fes negru. Este foarte palidă, trasă la față, și are

ochii umfiați. Dau să mă apropii de ea, dar se îndepărtează rapid pe cărarea pe care am venit. Observ că șchiopătează ușor.

În prag își face apariția Ralph, vizibil confuz. Are părul prins într-o coadă care îl face să arate ca un rocker bătrân. Poartă un hanorac lăbărțat și pantaloni kaki vârâți în bocancii de motociclist. Privirea i se mută de la mine la silueta grăbită a Oliviei. Lângă el apare și câinele cu trei picioare, care mă privește cu ochi mari, negri.

– Bună, îl salut. Mă mai ții minte de ieri?

Se încruntă și își mângâie barba cenușie fără să-și dezlipească ochii de la impermeabilul galben al Oliviei, care se face nevăzută printre copaci.

– E supărată, îmi spune pe cel mai normal ton din lume, fără nici o introducere.

– De ce?

Pare agitat. Își atinge creștetul capului, unde părul i se rărește.

– E supărată, repetă. Eu am supărat-o.

– Ce-ai făcut?

– Nu pot să spun. N-am voie.

– I-ai făcut... i-ai făcut rău, Ralph?

– Eu? În nici un caz, îmi răspunde cu o privire tristă. Nu i-am făcut rău niciodată.

Se apleacă puțin și mângâie câinele pe cap.

– Pot să... Îmi dreg glasul, alegându-mi cuvintele: Mă întrebam dacă aș putea intra, ca să stăm puțin de vorbă.

– De ce? îmi replică suspicios.

– Numele meu este Jenna Halliday. Îi zâmbesc încurajator, detestându-mă pentru asta, și-mi aranjez părul peste umăr. Părul meu roșcat despre care Gavin spunea că are nuanța frunzelor tomnatice. Fac un podcast despre accidentul Oliviei și dispariția prietenelor ei, îi explic. Aș vrea să-ți iau un interviu.

– De ce? Nu știu nimic.

– Dar tu ai găsit-o în noaptea aceea, tu i-ai salvat viața, Ralph.

Mă privește lung, parcă întrebându-se dacă să mă creadă sau nu. Apoi, spre ușurarea mea, îmi face semn să intru în rulotă.

– Scuze pentru dezordine...

Îi răspund că nu mă deranjează și pășesc înăuntru. Nările îmi sunt asaltate de mirosul amestecat de mâncare pentru câini și supă de vită, dar interiorul rulotei este surprinzător de curat, deși sărăcăcios. În partea din spate se vede un mic dormitor, cu o toaletă alături. Îmi indică masa de vizavi și traversez chicineta ca să ajung la ea. Canapeaua maro e găurită pe alocuri, lăsând să iasă buretele gălbui. Într-un colț doarme ghemuită o pisică.

– Vrei o cană de ceai? Nu mai am lapte, din păcate. Olivia l-a terminat.

Văd două căni verzi de plastic pe blatul de melanină.

– Aș prefera o cafea. Oricum o beau neagră de obicei.

Încuviințează în tăcere și scoate din dulapul de deasupra două căni de plastic curate. Observ că-i tremură mâinile când pune în funcțiune fierbătorul, apoi ochii îmi aterizează pe coșul de gunoi din colț, plin ochi de cutii de bere.

– De când trăiești aici? îl întreb în timp ce scotocește cu lingurița într-o cutie de Nescafé.

– De ani și ani de zile, îmi răspunde cu un puternic accent de West Country. Tatăl meu vitreg m-a aruncat în stradă când aveam șaptesprezece ani. De atunci locuiesc aici. Rulota i-a aparținut mamei. Cred că i s-a făcut milă de mine. Nu suficient de milă încât să-l alunge pe ticălosul ei de soț, totuși.

Toarnă apă fierbinte în căni și se întoarce spre mine. Pare prea mare pentru spațiul acesta meschin. Se așază de cealaltă parte a mesei, întinzându-mi o cană. Pisica se întinde leneș și adoarme la loc. O mângâi pe cap. Cu coada ochiului surprind o vietate târându-se de sub masă spre dormitor. Scot o exclamație de surpriză.

– El e Timmy Willy, îmi explică bărbatul rânjind.

– E un... șoarece?

– Da. Un șoarece de câmp. Olivia l-a numit așa. După personajul lui Beatrix Potter. Vine din când în când în vizită și primește de mâncare.

Mă cutremur la gândul că rulota ar putea fi infestată de rozătoare și examinez podeaua, ca să

mă asigur că nu mai apar și alți prieteni cu blană.

– Nu-ți face nici un rău, râde Ralph.

Tipul este atât de copilăros, încât simt cum mi se pune un nod în gât. De la nașterea lui Finn m-am înmuiat. Îl văd pe Ralph în copilărie și mă întreb cum a ajuns în halul ăsta. Oare s-a bucurat de iubire? Oare mama lui l-a protejat așa cum ar fi trebuit? Cine se îngrijește de el acum? Olivia? De aceea îl vizitează periodic? Ploaia răpăie pe acoperiș și vântul șuieră pe la colțuri. Nu mă tem de el, deși poate că ar trebui. Poate că modul lui de operare e să-și atragă victimele în rulotă, prezentându-se ca un suflet simplu, iubitor de animale. Scot telefonul ca să-l înregistrez și strecor sprayul paralizant în geană, la îndemână.

– Te deranjează? îl întreb în timp ce potrivesc aparatul pe trepied între noi.

– Nu, deloc, mă asigură el.

Iau o gură de cafea.

– Așadar, de ce a venit Olivia pe la tine?

– Vine des, îmi răspunde ridicând din umeri. E prietena mea. A fost întotdeauna bună cu mine. Știu ce spun oamenii pe seama mea, dar Olivia m-a tratat întotdeauna ca pe o ființă umană, nu ca pe un ciudat.

– Vă cunoșteați înainte de accident?

Clatină din cap, strângând în mâinile uriașe cana fragilă.

– Numai după ce au dispărut prietenele ei. Rămâne tăcut câteva secunde, cu ochii în cafea, apoi adaugă: Erau niște fete foarte de treabă. Drăguțe.

Încerc să lupt cu prejudecata că am de-a face cu un fel de pervers pe motiv că trăiește singur în pădure și se poartă cam bizar.

Apoi îmi amintesc chipul încordat al Oliviei și ochii ei umflați. O fi încercat să-i facă ceva?

– Îți plăceau fetele, Ralph? îl întreb prudent. Îți place de Olivia?

– Nu le cunoșteam. Și, după cum îți spuneam, Olivia e doar o prietenă.

– Ai văzut ceva în noaptea aceea? Ceva suspect?

Își mușcă buza, ca și cum s-ar teme să nu dezvăluie un secret.

– Olivia afirmă că a văzut o siluetă pe drum, insist. Că de aceea a virat brusc. Tu ai văzut ceva?

Ridică din nou din umeri, evitând contactul vizual.

– Nu, n-am văzut pe nimeni pe drum.

– Ai spus ceva despre o lumină foarte strălucitoare, apoi ți-ai retras declarația.

– A trecut mult timp de atunci, nu-mi mai amintesc, oftează el.

– Ai văzut o lumină puternică?

– Olivia mi-a spus să nu zic.

– Ce să nu zici? Să nu vorbești despre lumină?

– Mi-a spus că oamenii o să râdă de mine, așa mi-a spus, c-o să râdă de mine.

– De ce?

– Pentru că eu cred în extratereștri.

Ah, da, teoria lui cu răpirea fetelor de un OZN.

– Olivia a văzut și ea lumina?

Mă aprobă scurt din cap.

– Locul ăla nu e bun. Eu tot zic, de ani de zile. E bântuit, izbucnește nervos.

– Ce era lumina aceea, după părerea ta, Ralph?

– Un OZN, desigur. M-a orbit. După aia, pur și simplu a dispărut.

Mă privește încăpățânat. Oare chiar crede în ce spune? Decid să schimb tactica.

– De ce plângea Olivia când a ieșit de aici, Ralph?

Strânge buzele, după care se ridică brusc. Lovește măsuța cu genunchii, aproape răsturnându-mi telefonul.

– Cred că a venit momentul să pleci.

Simt cum mă străbate un val de dezamăgire.

– Ralph, încerci s-o aperi pe Olivia?

– Nu mai scot nici o vorbă despre ea. M-a rugat să nu spun nimic. M-am săturat de toate întrebările voastre... m-am săturat să fiu acuzat!

S-a înroșit la față și din gură îi țâșnesc stropi de salivă.

– Despre ce anume te-a rugat să nu vorbești?

– Te rog, pleacă. Acum!

Traversează rulota și deschide larg ușa. Îmi strâng telefonul, îi dau drumul în geantă și mă îndrept spre ieșire.

– Ralph, te rog... fac o ultimă încercare de pe iarba udă, dar ușa s-a trântit deja în spatele meu.

14

Cerul s-a întunecat considerabil în timpul cât am fost în rulotă. Pornesc spre casă, cu gândul la Ralph și la ciudata noastră conversație, când aud un trosnet de crengi în spate. Înțepenesc în loc, cu senzația neplăcută că urmează să fiu atacată. Mă întorc, dar nu văd pe nimeni. Nu sunt prea departe de cabană, așa că o rup la fugă, întrebându-mă dacă nu cumva lui Ralph i-a venit ideea să mă urmărească, dacă nu cumva l-am judecat greșit și am de-a face cu un psihopat, nu cu un singuratic inofensiv. Îmi mai recapăt curajul când văd lumina aprinsă în cabana Foxglove și o umbră în dreptul unei ferestre.

Intru în casă înghețată și udă leoarcă. Aprind lumina și trag toate draperiile, încercând să alung din preajmă copacii aceia care parcă vor să mă înghită. Îmi amintesc de un episod din *Doctor Who* pe care l-am văzut cu Finn, unde copacii țâșneau practic din pământ și creșteau accelerat, amenințând să acopere orașul sub o pătură naturală. Îmi scot hainele ude, mă

ghemuiesc în fotoliul de lângă șemineu și îl sun pe Finn pe FaceTime.

Îmi răspunde din salon. Recunosc în spatele lui peretele pe care l-am vopsit în albastru anul trecut. Zâmbește vesel, dar pare obosit. Sper că Gavin nu l-a lăsat să se culce prea târziu aseară.

Îi povestesc despre pădure și-i aduc aminte de episodul din *Doctor Who*.

– Serios, mămico! Ce tare, râde el.

– Câteodată am impresia că vor să intre în casă pe geam, cu crengile ca niște gheare, gata să mă tragă afară. Efectiv, locuiesc într-o cutie din lemn în mijlocul codrului.

Chicotește și mă roagă să-i arăt cum arată exteriorul. Trag perdeaua ca să-i arăt pădurea din jur, când imaginea unei geci impermeabile îmi trece prin cadru. Să fie Ralph, sau persoana pe care am văzut-o în cabana de alături? Mă uit mai cu atenție, dar nu văd mare lucru din cauza ploii care se scurge pe geam. Nu sunt sigură dacă nu cumva imaginația îmi joacă feste. Trag la loc draperia și revin la discuția cu fiul meu.

– Uau! Aș vrea să fiu și eu cu tine acolo. Am putea să explorăm împreună.

Mi se strânge inima. Și eu aș vrea să-l am lângă mine. De fapt, aș da orice să fiu acasă cu el, pe canapea, urmărind *Doctor Who*.

– Nu e tocmai ca în Center Parcs, îi spun, cutremurându-mă la amintirea expediției la rulota lui Ralph; mă bucur totuși că am reușit să înregistrez conversația cu el.

Discutăm despre școală și o văd pe mama în spatele copilului, aducându-i lapte și biscuiți. Aș vrea să-l întreb despre vocea de femeie pe care am auzit-o mai devreme, dar nu vreau să-l pun într-o postură delicată. Băiatul crede că eu și Gavin am hotărât să nu ne mai vedem o perioadă, dar că în curând o să ne regăsim sub același acoperiș. Situația e confuză și tulburătoare pentru el.

Îmi mai povestește câte ceva despre școală și despre învățătorul lui, domnul Carter, pe care îl adoră, în timp ce-și ronțăie biscuiții. Are cerneală pe degete și am impresia că și-a ros unghiile.

– Vrei să vorbești cu bunica? mă întreabă.

Accept și ne luăm la revedere cu bezele. Ecranul se întunecă atunci când îi dă iPad-ul mamei mele, apoi apare partea de sus a capului ei, cu șuvițele de păr blond și ochii verzi.

– Totul e în regulă, iubire?

– Mamă, nu-ți văd gura! Ține tableta mai jos.

– O... bine, stai puțin. E mai bine așa?

– Da, mult mai bine.

– Ce faci? Cum e pe acolo?

Îi povestesc tot ce-am făcut până acum. Mama ar fi trebuit să se facă și ea jurnalistă, căci e la fel de curioasă ca mine. Îmi cere să-i fac un tur al cabanei și întorc telefonul ca să-i arăt bucătăria și salonul, apoi dormitorul.

– E drăguț, admite.

– Mi-e dor de voi toți. Mi-e dor de Finn, îi mărturisesc întorcându-mă în fotoliu. Slujba m-a mai ținut departe de casă, dar niciodată atât de mult.

Mama s-a mutat în bucătărie, în dreptul cămării mele de provizii în stil Shaker, de culoare gri-deschis. Îmi dau seama că l-a lăsat singur pe Finn ca să putem discuta pe îndelete.

– Înțeleg că te întorci vineri. Încearcă să profiți cât mai mult de șederea acolo. Aici, totul e sub control.

– Ai vorbit cu Gavin?

– Numai despre Finn. Mi-a lăsat impresia că nu vrea să-mi bag nasul în treburile voastre.

Îmi reprim un zâmbet ironic, căci știu că nu și-ar dori nimic mai mult.

– Încerc să-i acord spațiul de care are nevoie, dar îmi pierd răbdarea. Nu știu ce să fac. Și în dimineața asta... Ezit și cobor vocea: Cred că am auzit o voce de femeie.

– Cum adică, ai auzit o femeie? Ce făcea? se strâmbă mama neîncrezătoare.

– Râdea. Era devreme, înainte de școală.

– Ascultă-mă, Gavin nu este atât de prost încât să aducă o femeie aici peste noapte, dacă asta îți închipui. Nu cu Finn în casă. Nu mai fi paranoică. Probabil că ai auzit televizorul sau radioul.

Zâmbește, dar vocea ei este aspră.

– Bine, ai dreptate.

Mama a reușit să mă calmeze, așa cum a făcut-o întotdeauna de când un băiat de care îmi plăcea m-a numit „față de șoarece“ pe când aveam doisprezece ani. Poate că a fost radioul. În orice caz, acum trebuie să mă concentrez la documentarea mea.

Parchez în fața pubului la 7 și câteva minute. Ploaia s-a oprit, dar mi-am păstrat blugii și puloverul verde pe care le-am purtat și mai devreme. Noroc că mi s-a uscat pardesiul elegant de lână. Îmi agăț geanta pe umăr și intru cu pași hotărâți în The Raven. Examinez rapid mesele și canapelele confortabile de pe margini, însă nici urmă de subcomisarul Crawford, doar un cuplu mai vârstă și două femei angajate în conversație pe o canapea. Mă duc la bar și îi cer bătrânului barman cu inel în nas un pahar de vin și o limonadă. Tocmai plătesc cu cardul când ușa se deschide și polițistul își face apariția. E puțin mai în vârstă decât în fotografiile din ziare, înalt, cu părul vâlvoi, de parcă ar fi ieșit dintr-un tunel aerodinamic. Și-l netezește mașinal cu mâna. Are un aer nesigur, dezordonat, de parcă ar fi alergat de colo-colo toată ziua.

Ochii căprui i se luminează când mă vede.

– Jenna?

– Da. Bună ziua. Domnul subcomisar Crawford?

Dăm mâna. Miroase a ploaie și a fum de lemne.

– Poți să-mi spui Dale. Încântat de cunoștință. Dacă ocupi o masă, îmi iau și eu ceva de băut și vin.

Aleg un colț mai ferit, lângă fereastra cu multe ochiuri, și mă strecor pe banchetă, cu spatele la perete și fața spre intrare. Iau două înghițituri mari din paharul cu vin. Dale traversează localul cu o halbă de bere în mână și se așază pe scaunul de vizavi. Își scoate haina neagră de stofă, dând la iveală o cămașă și o cravată care-i stă strâmb.

– Am auzit de la Brenda că lucrezi la un podcast.

– Corect. Îl pun rapid la curent cu însărcinările mele: E pentru site-ul BBC Sounds și reprezintă o premieră pentru mine, deși lucrez în presă de peste cincisprezece ani.

– Prin urmare, Brenda ți-a spus că am primit recent dosarul accidentului de acum douăzeci de ani.

– Da. M-a făcut să mă întreb de ce tocmai acum. Au apărut elemente noi?

– Nu tocmai, îmi răspunde ridicând expresiv din sprâncene. Se mai întâmplă, uneori. Cazul n-a fost niciodată închis, dar acum am primit fonduri suplimentare... În fine, n-o să te plictisesc cu birocrația, spune fiuturând prin aer cu mâna.

Își ia halba și soarbe o înghițitură zdravănă.

– Adică au decis să apeleze la un expert în cazurile fără speranță, remarc zâmbind.

– Nu, n-au trecut decât douăzeci de ani, râde polițistul. O privire proaspătă, un nou început și alte povești din astea.

E un tip modest. Am citit despre cazurile pe care le-a rezolvat, unele de mare vizibilitate.

– Ești din Stafferbury? îl întreb, mai mult ca să fac conversație, căci știu deja răspunsul.

– Da. Tata locuiește încă aici, într-o casă de bătrâni. Eu m-am mutat cu soția, de fapt, fosta soție. Se înroșește puțin la față. Dar stau nu departe, în Devizes. Ai fost? Neg din cap. În adolescență veneam să beau aici. S-a schimbat mult de atunci, spune, aruncând o privire admirativă în jur. Pe vremea aia era o bombă.

Cu siguranță le-a cunoscut pe fete. Încerc să-i ghicesc vârsta, dar e dificil, pentru că nu are nici un fir de păr alb și doar câteva riduri în jurul ochilor. S-ar putea să fie cu câțiva ani mai tânăr decât mine. Mă hotărăsc să-l întreb.

– Da, le-am cunoscut, dar nu foarte bine. Am fost coleg de an cu Tamzin și Katie.

Calculez rapid și constat surprinsă că e cu un an mai mare decât mine.

– Le-ai cunoscut și pe Olivia și Sally?

Înghite încă o gură de bere, cu ochii lipiți de meniu.

– Hm, nu, nu tocmai. Erau cu un an mai mici. Mi-e foame de mor, n-am mâncat aproape nimic azi. Te superi dacă îmi comand ceva? Vrei și tu?

Îmi dau seama că nu mi-ar strica deloc ceva de mâncare.

Decidem să comandăm pizza, iar Dale se duce să comande, insistând să plătească. Când se ridică observ că poartă șosete bleu cu pinguini pe sub pantalonii de costum, puțin cam scurți. Dintr-un motiv sau altul, vederea acelor șosete mă face să mă relaxez.

Se întoarce și se așază la loc pe scaun.

– N-ar trebui să dureze mult, mă asigură zâmbind.

– Așadar, reiau discuția sprijinindu-mă cu spatele de perete, ai fost la aceeași școală cu Tamzin și Katie.

– Da, este corect, dar apoi am plecat la universitate la Edinburgh, iar ele au dispărut pe când eram acolo.

Învârt paharul de vin în mână.

– Brenda a menționat un aspect despre care aș dori să-ți cunosc părerea.

– Ce anume?

– Mi-a spus că Olivia s-a plâns că a fost urmărită în zilele de dinainte de accident.

– Da. A declarat la poliție că a văzut un bărbat într-o camionetă albă. Prin urmare, agenții noștri i-au interogat pe toți bărbații din regiune posesori ai unor camionete albe, dar nici unul nu se potrivea descrierii. Pe atunci erau active mai multe șantiere de construcții, deci poate că nu era un localnic. Acoperirea cu camere video a spațiilor publice din Stafferbury era aproape

inexistentă în 1998, iar Olivia nu ne-a putut furniza un număr de înmatriculare. Pista nu ne-a condus nicăieri.

– La vremea respectivă poliția o considera vinovată pe Olivia?

– Cred că și astăzi mulți localnici sunt convinși că ascunde ceva.

– Iar tu?

– Nu mă pot pronunța. N-am avut ocazia să stau de vorbă cu Olivia de când a fost redeschis dosarul.

– Au existat... Mă opresc brusc, căci o femeie brunetă, cu sprâncenele puternic accentuate, ne aduce pizzele. Șuncă și ananas pentru mine, pepperoni pentru Dale. Aștept să plece și îmi reiau ideea: Au existat mărturii ale unor persoane cum că le-ar fi văzut pe fetele dispărute?

Polițistul mușcă dintr-o felie de pizza și mestecă lacom.

– Da. Mai ales în primele zile, în special în Marea Britanie, dar am avut și o semnalare din Germania, cu vreo zece ani în urmă.

– Cu toate trei?

– Da. Se pare că au fost văzute la München, dar informația n-a fost confirmată niciodată. O sursă anonimă a afirmat că le-ar fi văzut plimbându-se prin preajma palatului Nymphenburg. Ridică din umeri: Nu știu ce să zic, nu sună deloc serios. În altă ocazie ni s-a raportat că fost văzută în Thailanda o femeie

blondă care ar corespunde descrierii lui Tamzin. Din nou, informația nu s-a verificat. Își termină pizza din câteva îmbucături. N-am avut timp să mănânc la prânz, se scuză cu un zâmbet.

Îi zâmbesc la rândul meu și mușc din pizza, ca să-mi arăt solidaritatea.

– Azi am întâlnit din întâmplare o femeie prin oraș. Îi povestesc discuția cu Rita. Mi-a spus că a fost vecină cu Tamzin, până când părinții ei s-au despărțit și s-au mutat în altă parte.

Dale ia o gură de bere.

– Da, e corect. Cei doi se certau în permanență. Mă rog, așa am auzit și eu.

– Ce se știe despre părinții lui Sally și ai lui Katie?

– Părinții lui Sally sunt în continuare împreună și locuiesc în Stafferbury. Tatăl lui Katie a murit acum câțiva ani, dar mama ei e bine.

– Crezi c-o să accepte să purtăm o discuție?

Se șterge la gură cu un șervețel.

– Poți să încerci. Dar te avertizez că ambele familii au fost extrem de discrete de-a lungul timpului. N-au dat nici un interviu, cu excepția apelului difuzat la televiziune imediat după dispariție, dar au acceptat întotdeauna cooperarea cu poliția.

Îi povestesc despre vizita mea la Ralph Middleton și despre ieșirea intempestivă a Oliviei, vizibil plângând.

– Ralph mi-a spus că Olivia i-a cerut să păstreze un secret.

Detectivul lasă șervețelul pe masă, cu o expresie brusc serioasă pe chip.

– Ai reușit să-ți faci o idee despre ce anume ar putea fi vorba?

Neg din cap.

– Practic, m-a aruncat afară din rulotă când l-am întrebat...

Mă opresc la mijlocul frazei, căci îl văd pe Wesley dând buzna în pub, împreună cu un val de aer rece și de energie dezlănțuită. Vorbește repede și tare, iar în spatele lui se vede silueta Oliviei. Se întoarce ca s-o ajute să treacă peste pragul din piatră și o conduce la o masă. Femeia șchioapătă mai tare decât atunci când am văzut-o, mai devreme. Nu ne-au observat încă. Pe cât de energic este el, pe atât de abătută pare ea. Wesley îi povestește cu entuziasm despre o noapte în oraș. Cuvinte ca: „Ne-am distrat așa de bine... Stan nu mai putea să se ridice de pe jos“ plutesc până la noi.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Dale și întoarce capul spre cuplul proaspăt sosit. Da, am auzit că sunt în continuare împreună. Dumnezeu știe ce găsește la el. Era o jigodie în școală. Tușește ușor. Scuze, n-a fost o observație profesională. Să spunem că nu aveam același anturaj. De fapt, se comporta violent. M-a îmbrâncit odată într-un fișet. Dale e cu un cap mai înalt decât Wesley,

dar ceva mai slab. M-am dezvoltat mai târziu, râde, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Olivia nu ne vede decât după ce se așază la o masă. Citesc în ochii ei un licăr de teamă.

15

Wesley pare să nu ne fi observat. Olivia e drăguță, într-o bluză roz care îi pune în evidență culoarea din obraji. S-a ferchezuit bine. Nici nu-mi dau seama cum poate să lucreze toată ziua cu caii aceia. Numai gândul la nările lor fremătânde și la dinții uriași mă îngrozește. Vocea lui Wesley ajunge până la noi, tare și aspră.

– Nu te mai holba, șuieră Dale amuzat.

Olivia stă în diagonală față de mine și își dă toată silința să mă ignore, dar e ceva în expresia ei care mă pune pe gânduri. Panică, cel mai probabil. Îmi îndrept privirea înapoi spre Dale.

– E atât de vizibil? Nu-mi pot controla curiozitatea.

– Mi-am dat seama. Nu ești făcută pentru supravegherea discretă. Ce părere ai, mai luăm ceva de băut?

– Da, dar e rândul meu să fac cinste. Tu ai plătit pentru pizza.

– Stai liniștită, că n-o să dau faliment. Se ridică în picioare rânjind. Ce-ți comand?

Îi cer încă un pahar de vin și o limonadă. Cât e la bar, îmi termin pizza. Wesley continuă să

trăncănească, vizibil îndrăgostit de propria voce. Apoi, Dale intră în raza lui vizuală. Se apleacă spre Olivia și îi șoptește ceva. Privirile amândurora se îndreaptă spre mine. Le zâmbesc, dar se uită repede în altă parte.

– Văd că ne-au reperat. Trebuie să fim atenți la ce vorbim de acum înainte, spune Dale întorcându-se cu băuturile.

La naiba!

– Voiam să mai aflu o mulțime de lucruri...

– Păstrează-ți întrebările. O să mai avem ocazii să discutăm. Rămân cu tata, la Stafferbury, câteva zile, așa că o să fiu pe-aproape.

– Și accepți să-mi dai un interviu pentru podcast?

– Sigur că da. De ce nu? O să te rog însă să mai aștepți câteva zile, până mai adun niște informații.

Îmi revine bănuiala iritantă că există un motiv secret pentru care a fost redeschis cazul tocmai acum. Detectivul nu e pregătit să-mi împărtășească chiar totul.

– Pe de altă parte, schimbul nostru trebuie să fie echitabil, continuă Dale pe o voce mai joasă. Dacă afii ceva interesant în timpul anchetei tale jurnalistice, ți-aș fi recunoscător să mă ții la curent.

– Sigur că da.

Cum nu mai putem discuta despre caz, începe să-mi povestească viața lui. Și-a pierdut mama acum câțiva ani, doborâtă de cancer, și încearcă

să stea cât mai mult timp cu tatăl lui, ca să-l ferească de singurătate. Are o soră care locuiește în Spania, cu care se vede de două ori pe ani.

– Ești din Manchester? Mi-am dat seama după accent.

– Da. Născută și crescută acolo.

– Te-ai gândit vreodată să te muți în altă parte?

Scutur din cap.

– Nu, nu serios. Fiul meu se simte bine la școală acolo și n-aș vrea să ne dezrădăcinăm cu toții.

Aruncă o privire la verigheta mea.

– Soțul cu ce se ocupă?

– Lucrează în domeniul financiar. Este... Simt că vinul mi se întoarce înapoi pe gât. Trăim separat, pentru moment.

Regret imediat că am spus-o. Gavin îmi reproșează adesea că vorbesc prea mult.

Dale pare puțin jenat.

– Îmi pare rău. Am trecut și eu prin asta.

– Și mie îmi pare rău.

Încearcă să pară nonșalant, dar nu mă las păcălită. Îmi dau seama că o căsnicie destrămată doare ca naiba.

– Mă rog, asta e situația.

– De când v-ați despărțit?

– De doi ani.

– Copii?

– Nu, slavă Domnului! A fost destul de urât și fără. Numai un copil ne mai lipsea. Brusc, pare

extrem de rușinat de propriile cuvinte. Ah, îmi pare rău. Nu m-am gândit la ce spun.

– Stai liniștit, nu-i nici o problemă, îl asigur, dar simt un nod în gât.

– Câți ani are copilul tău? mă întreabă.

– Finn are doar zece ani. Și îl iubesc pe Gav, adică, Gavin, soțul meu. Suntem împreună de când aveam nouăsprezece ani. O jumătate de viață. Îmi doresc din tot sufletul să ne putem împăca.

– Așadar, a fost ideea lui să vă separați?

Aprob din cap. Mă usturǎ ochii. N-ar fi trebuit să beau. I-am spus deja prea multe, încă de la prima întâlnire.

– Jody, așa o cheamă pe fosta mea soție. Și la noi a fost ideea ei. Nasol, nu-i așa?

Râd, în ciuda lacrimilor care dau să mă podidească.

– Da, e nasol.

– Sunt sigur că situația o să se aranjeze. Sper din toată inima să vă împăcați.

– Și eu sper.

Mobilul lui Dale, așezat la îndemână pe masă, începe să sune.

– La naiba, e de la muncă. Trebuie să răspund.

Îi fac semn să continue și iau o gură de vin. În partea cealaltă a localului îl văd pe Wesley îndreptându-se spre bar.

– Am înțeles, spune detectivul cu o expresie concentrată, jucându-se cu marginea

șervețelului de hârtie. Da, în regulă. Sunt în zonă. Da, plec acum.

– Probleme? îl întreb după ce închide.

Mă privește grav, cu gândurile în altă parte.

– Îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec. S-a întâmplat ceva.

Își ia haina și îl imit la rândul meu.

În drum spre ieșire aud încă o dată hohotele de râs false ale lui Wesley, care îmi ridică părul pe ceafă. Aerul rece ne lovește nemilos în prag. Îmi înfășor mai bine haina în jurul corpului.

– Sunt sigură că se bucură că am plecat. Îi lăsăm să profite liniștiți de ieșirea în oraș.

Dale râde scurt.

– Da, ai dreptate.

Ne îndreptăm amândoi spre mașinile parcate una lângă cealaltă.

– Ești în stare să conduci? îl întreb când ajungem lângă Volvo-ul lui, lovit în bara din față.

– Sigur. Prima bere a fost foarte slabă, iar din a doua n-am apucat să beau mare lucru. Îți mulțumesc pentru întrebare. Poate că ar fi trebuit să te faci ofițer de poliție, glumește.

Ezit în timp ce îndreaptă telecomanda spre mașină și apasă pe buton.

– Îmi poți spune de ce ai fost chemat așa de urgent?

Deschide portiera și se strecoară înăuntru, făcând să mi se strângă inima de dezamăgire. N-

o să-mi spună nimic, e clar. Pare să se răzgândească însă:

– A fost găsit cadavrul unui bărbat. Ucis.

– La Stafferbury?

Confirmă scurt din cap și pune mâinile pe volan.

Creierul meu de jurnalist urlă să afie mai multe.

– Cine?

– Nu-ți pot spune încă. Luăm legătura cât de curând și aranjăm interviul acela. La revedere, Jenna, îmi spune înainte de a închide portiera.

Urc în mașina mea și, fără să-l scap din ochi, pornesc după el.

16

OLIVIA

Olivia se simte ușurată când îl vede pe Dale Crawford părăsind pubul împreună cu Jenna. N-a reușit deloc să se relaxeze cât s-au aflat sub același acoperiș. Prezența celor doi parcă îi răpea oxigenul. Auzise că Dale s-a făcut polițist și că lucrează la cazul dispariției prietenelor ei. Cel mai tare o irită faptul că Jenna încearcă deja să-și folosească farmecele asupra detectivului, ca să afle cât mai multe informații.

Raporturile dintre ea și Wes s-au schimbat după plecarea celor doi. Inițial iubitul ei se

purtase ca de obicei, vorbăreț și zgomotos, poate puțin exagerat. Acum s-a posomorât brusc, de parcă polițistul și jurnalista i-ar fi furat spiritul, lăsându-l ca pe o cochilie goală.

– Ei bine, asta-i ciudat, spune Wesley. Despre ce crezi că discutau?

Se ridică de la masă și-și ia haina cu un aer preocupat. Mâncarea a rămas în farfurii, aproape neatinsă. Olivia și-a pierdut apetitul imediat ce-a intrat în pub și i-a zărit pe cei doi împreună.

– Despre mine, presupun. Tânăra femeie încearcă să vorbească pe o voce egală, să-și ascundă tulburarea. Mă aștept ca Jenna să discute cu toate persoanele care au legătură cu cazul.

– Hm, n-are decât, atâta vreme cât nu te mai deranjează.

Amândoi sunt destul de zguduiți după ce i-au văzut pe Dale și pe Jenna complotând, iar îngrijorarea nerostită plutește între ei ca o barieră invizibilă. Într-o încercare de detensionare a situației, Wesley o ia de mână și o conduce afară.

– Ai promis că dormim la mine în noaptea asta.

În realitate, Olivia ar prefera să se ducă acasă, să se așeze pe canapeaua din salonul lor confortabil și să se uite la un episod vechi din *Only Fools and Horses* sau *Friends*, împreună cu mama ei. Își dorește ceva reconfortant, ceva care

s-o ajute să dea uitării realitatea, să scape de temeri și de gândurile negre care o bântuie tot mai abitir. Grajdurile au fost întotdeauna refugiul ei preferat.

– Nu vrei să vii la mine, mai degrabă?

– Tot timpul vin la tine, Liv. Avem mai multă intimitate la mine.

– Da, dar apartamentul tău e mic.

– Tocmai de aceea ar trebui să ne găsim o casă a noastră. Îmi place mama ta și tot restul, dar aș prefera să fim doar noi doi.

A început iarăși o ploaie măruntă. Picăturile aterizează blând pe părul negru al lui Wesley. Îi întinde brațul, iar ea i-l acceptă supusă. Încearcă din răsputeri să pară destins, povestindu-i o comedie pe care a văzut-o deunăzi, dar sub glumele lui forțate Olivia percepe o anumită anxietate. În dreptul firmei lui Madame Tovey o zăresc pe Izzy cu iubitul ei, Joe, venind înspre ei. Izzy se uită adorator la Joe, care râde la ceva spus de ea. De fiecare dată când o vede, Olivia simte o strângere de inimă, atât de bine seamănă cu Sally, chiar și după atâția ani.

Tânăra le aruncă un zâmbet în trecere, dar nu scoate nici o vorbă, cu capul lipit de umărul solid al lui Joe. Avea doar vreo nouă sau zece ani în noaptea accidentului. Era mult mai mică decât sora ei, Sally – „o întâmplare fericită", explica mama lor, doamna Thorne, oricui voia s-o asculte. Izzy a păstrat o relație de amiciție politicoasă cu Olivia. Nu traversează pe partea

cealaltă a străzii, așa cum fac părinții ei, și nu se holbează deschis la ea când o vede, precum mama lui Katie. Bine că măcar părinții lui Tamzin s-au mutat în alt oraș, scutind-o de ostilitatea lor.

Ajung la apartamentul întunecos pe care Wesley l-a închiriat de la Madame Tovey de când mama lui l-a dat afară din casă, înainte să împlinească treizeci de ani. Inițial și-au propus să locuiască amândoi acolo, dar Olivia a avut multă vreme dificultăți cu urcatul scărilor. Uneori uită cât de mult i s-a ameliorat situația de-a lungul anilor, cu ajutorul celor mai avansate proceduri medicale. Piciorul nu-i va funcționa niciodată la fel ca înainte, dar a avut perioade când se temea că-l va pierde cu totul. Scara curbată și îngustă nu l-a determinat însă pe Wesley să renunțe la contractul de închiriere, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva, în sinea lui, nu e încă pregătit să trăiască alături de ea.

Apartamentul e mic – de fapt, constă dintr-o cameră spațioasă, cu grinzi pe tavan, o chicinetă într-un colț și o toaletă. Patul dublu este nefăcut, iar pe un fotoliu din piele urât tronează un maldăr de haine. În fața televizorului masiv se află o canapea neagră de trei locuri, tot din piele, din același set cu fotoliul. Apartamentul conține foarte puțină mobilă și miroase ciudat. Olivia nu s-a simțit niciodată acasă aici.

Wesley aprinde fierbătorul, apoi se așază pe canapea, făcându-i semn să i se alăture.

– Ia zi, ne cumpărăm un apartament împreună? Am pus niște bani deoparte de-a lungul anilor. Știu că un casier de bancă nu câștigă mare lucru, dar am reușit să economisesc cât să acopăr avansul. O să fim proprietari amândoi. Ambele nume pe contractul de credit.

Olivia îi evaluează mental pantofii de sport la modă, geaca scumpă, marca North Face, televizorul cu o diagonală uriașă montat pe perete, deasupra unei colecții de jocuri pentru consolă, și buzele i se strâng pungă. Adaugă la lista de achiziții BMW-ul vechi de numai doi ani cumpărat de Wesley primăvara trecută. Nu se poate gândi la toate acestea acum. E prea mult.

– Cred că ne-am putea permite chiar un apartament cu două dormitoare în blocurile care se construiesc de cealaltă parte a menhirelor, continuă el. Și niște mobilă nouă. Știu că nu-ți place canapeaua asta.

– Blocurile alea mai au mult până la finalizare. Știi că localnicii se opun proiectului.

Olivia ar da orice ca să-l facă să tacă din gură, s-o lase să dea pe gât o sticlă de vin, să-și înece amarul în liniște.

– Sunt sigur că Jay Knapton o să găsească o soluție. A reușit el să ridice căsuțele alea în pădure, chiar dacă toată lumea a bombănit împotriva lor! Știi cum sunt oamenii de pe-aici, urăsc schimbarea. Stau cu chirie apartamentul ăsta de ani de zile. Vreau să investesc în ceva –

în noi doi, adaugă întorcându-se spre ea cu un zâmbet dezarmant pe buze.

Olivia simte că i se frânge inima. Nu vrea să trăiască într-un cartier nou, lipsit de suflet. Nu vrea să se mute din casa părăginită în care a crescut, cu fornăielile nocturne ale cailor și liniștea câmpurilor dimprejur. Nu vrea să locuiască lângă bolovanii antici, care îi dau fiori. În orice caz, nu se poate gândi la toate acestea acum. O obsedează întâlnirea întâmplătoare cu Jenna și Dale. Despre ce discutau oare? Despre ea?

– Wes, eu nu prea am bani, ca să fiu sinceră. În nici un caz cât să acopăr avansul pentru un apartament nou. Știi foarte bine că mama nu-mi plătește mare lucru pentru ajutorul pe care i-l dau la grajduri. Afacerea abia se ține pe linia de plutire. În ultimii ani a mers foarte slab.

– Nu înțeleg de ce mama ta nu acceptă să vândă, exclamă Wesley dând ochii peste cap.

– Sigur că nu vrea să vândă. Ferma aparține de generații familiei noastre. Și cine ar dori să cumpere? Stafferbury nu-i tocmai un oraș bogat.

– Nu-i nici ultimul cătun amărât, spune el ridicând din umeri. În fine, după cum ziceam, am strâns destul pentru avans.

– Dar cum ai reușit să pui ceva deoparte, Wes? Văd că-ți permiți orice îți dorești.

Își dă seama pe loc că a atins un subiect delicat. Chipul lui se întunecă brusc.

– De ce trebuie să strici totul sistematic, Liv? Ți-am explicat că mă descurc. Încerc să fac un lucru frumos și bun pentru amândoi, iar tu te întorci împotriva mea. Uită-te la tine, cum stai ghemuită acolo, ca un șoricel zgribulit. Nici măcar nu ți-ai dat jos haina. Știu că te-a șocat să-i vezi pe Janne și Dale la pub, dar erai într-o dispoziție proastă încă dinainte să plecăm. Ce se întâmplă cu tine?

Frica i se strecoară în suflet. Nu-i place să-l vadă pe Wesley nervos. Nu că ar fi lovit-o vreodată, n-ar face asta nici picat cu ceară. Nici măcar nu strigă la ea, în adevăratul sens al cuvântului. Ceea ce o face să se înfioare este dezamăgirea resemnată de pe chipul lui, urmată de o tăcere punitivă pe care o prelungește până devine insuportabilă. Decide să mintă:

– Nu știu ce să zic. E perioada aceea a anului. Comemorarea și așa mai departe. E o perioadă de tot rahatul.

Wesley se luminează la față.

– Înțeleg. Ce-ar fi să mergem la culcare, să încercăm să ne vârâm în pat mai devreme? o întreabă, trăgându-se mai aproape de ea. Se apleacă s-o sărute, dar e întrerupt de soneria telefonului mobil. Scuză-mă, iubito. Alo! latră în microfon ridicând exasperat ochii în tavan. Se ridică și se apropie de fereastră, întorcându-i spatele. Da, am înțeles. Ajung acolo în zece minute.

Unde? Olivia își strânge mai bine haina în jurul corpului. În apartament e la fel de frig ca afară. Vrea să plece acasă. Wesley închide telefonul și-l strecoară în buzunarul din spate al blugilor.

– Îmi pare rău, iubito, dar a apărut o urgență.

– Cum adică?

– Trebuie s-o întind. Un prieten mi-a cerut să-i fac un serviciu. Dacă vrei, poți să mă aștepți aici sau te pot lăsa acasă, în drum...

Olivia se ridică de pe canapea. Wesley se apropie și-i aranjează o șuviță în spatele urechii.

– Ce prieten?

– Stan, îi răspunde el prea repede.

Are o mulțime de prieteni pe care ea îi cunoaște doar după porecle, ca „P.J.“, „Sickboy“ sau „Pod“. Ar putea paria că nici Stan nu este numele real al persoanei respective. Nici unul dintre amicii iubitului ei nu-și folosește numele de botez. Nu-i pasă că nu-i cunoaște, deși pe unii și-i amintește de la școală. Erau imaturi pe vremea aceea și așa au rămas până acum. În rarele ocazii când s-a întâlnit cu ei în compania lui Wesley a putut să constate că nu discutau decât despre fotbal sau despre ultimul model de consolă PS4. Bănuiește că atunci când nu sunt împreună, Wesley își petrece timpul jucând jocuri online și discutând cu ei prin căști. Se poartă ca un adolescent de șaptesprezece ani în trupul unui bărbat de treizeci și nouă.

– Nu-i nici o problemă.

Nu-l întreabă ce urgență poate apărea la ora nouă seara. Își dă seama că n-o interesează cu adevărat, atâta vreme cât poate să ajungă în patul ei.

Wesley se îndreaptă cu pași mari spre mașina lăsată în spatele străzii principale, unde se află parcările și depozitele magazinelor. Olivia urcă în BMW înghețată și obosită, disperată să ajungă cât mai repede acasă, să scape de gândurile care nu-i dau pace.

În fața casei o sărută scurt pe obraz și demarează în trombă înainte ca ea să ajungă la ușă. Din antreu se aude televizorul. Mama ei se uită la un serial cu hohote de râs înregistrate. Bănuiește că este un episod în reluare din *Seinfeld*.

– Bună, o întâmpină când o aude intrând. Televizorul este singura sursă de lumină din încăpere. N-ai mai rămas la Wesley?

– Nu, a trebuit să plece rapid. L-a sunat un prieten.

Olivia se lasă să cadă pe canapea.

– Am înțeles, îi răspunde mama ei revenind la serial.

– Crezi că mă înșală? De aceea a fugit așa în seara asta?

Îi vine în minte imaginea lui Izzy. Tânără, frumoasă, semănând leit cu Sally. Dar, nu, e imposibil. De ce i-ar fi propus să se mute împreună? E adevărat că Wesley o enervează uneori, dar ce s-ar face de una singură? Ar fi

pierdută. Încearcă să se imagineze trăind fără el și simte că o ia amețeala. E ca și cum ar rămâne fără oxigen. Întotdeauna i-a spus că are nevoie de el. Și așa este.

– Sigur că nu te înșală. Wesley te adoră, îi răspunde mama ei fără să-și ia ochii de la televizor.

Se întinde totuși să-i ia mâna într-a ei, strângându-i-o într-o demonstrație de afecțiune care nu-i stă în fire.

17

JENNA

Mă asigur că păstrez o distanță sigură față de Volvo-ul lui Dale, dar fără să-l pierd, ceea ce este mai greu decât pare în filme. A început din nou să plouă, iar pozițiile lui abia se văd. Străbatem Culoarul Diavolului, însă el nu face stânga, spre căsuțele de închiriat, ci rămâne pe șoseaua principală. Unde se duce? Mi-a spus că un om a fost ucis în Stafferbury, deci nu poate fi foarte departe. Indică o schimbare de direcție și cotește pe următoarea alee la stânga. Inima începe să-mi bată mai tare. Interesant: o altă cale de acces în pădure. Virez și eu, lent, ca să nu-mi vadă farurile în oglinda retrovizoare. Drumul e mai lung și mai întortocheat decât cel care duce la cabana mea, și la un moment dat mă tem că l-

am pierdut. Conduc încet, căci terenul este foarte accidentat. Trec la luminile de poziție, ca să rămân discretă, însă din cauza asta nu văd mare lucru.

După câteva minute observ că Dale a oprit într-un fel de alveolă pe dreapta, lângă o mașină de poliție. Mă ascund la adăpostul unui pâlc de copaci și opresc motorul. Sunt prea departe ca să-l văd, dar aud o portieră trântindu-se. Aștept puțin, apoi demarez, conduc încet până la parcare și opresc în dreptul mașinii lui Dale. Planul e să-mi fac o idee despre locul unde s-a dus și apoi să mă întorc la mașina mea înainte să mă vadă. Nu vreau să risc să-l supăr, din moment ce am nevoie de ajutorul lui. Pământul mustește de apă, dar măcar ploaia s-a oprit. Aud o bufniță de undeva din inima pădurii și înlemnesc pe loc, înghețată de frică. Ceea ce fac e o nebunie. Ar trebui să mă întorc acasă și să aștept ca detectivul să mă caute. Răbdarea însă nu e punctul meu forte. Simt nevoia de acțiune. Cum m-aș mai putea numi jurnalistă dacă aș rămâne în urmă?

Continui să avansez la lumina lanternei de la telefon. Drumul e îngust, seamănă cu o tranșee. Simt noroiul cum mi se lipește de manșetele blugilor și cum mi se strecoară peste marginea ghetelor elegante, fragile. Nu știu dacă Dale a luat-o pe aici, dar așa presupun, pentru că este cărarea principală. Mă concentrez asupra înaintării, făcând eforturi să ignor sunetele

pădurii și bezna care mă împresoară, cu excepția conului de lumină proiectat de telefon. În cele din urmă văd o poiană în față. Îmi dau seama că am mai fost aici. Simt că mi se face greață când observ o activitate intensă în jurul rulotei lui Ralph: un cort alb, doi polițiști care delimitează locul cu bandă reflectorizantă, luminile unor lanterne puternice. Presupun că silueta care se strecoară în cort e subcomisarul Dale. Îl urmează o femeie îmbrăcată în combinezon alb, cu o valiză metalică în mână.

Mă ascund în spatele unui copac ca să-mi trag sufletul. Trosnetul unei crengi îmi îngheață sângele în vene. Simt o senzație rece în spate, ca și cum cineva mi-ar sufla cu putere pe ceafă. Mă întorc lent, așteptându-mă la orice; sper din toată inima să fie Dale, deși sunt aproape sigură că l-am recunoscut când a intrat în cort. Nu văd pe nimeni. Îmi spun că ar fl momentul să mă întorc la mașină. Trebuie să-l păstrez pe Dale de partea mea, dacă vreau să aflu ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.

Pornesc în sens invers pe cărarea noroioasă, împiedicându-mă de câteva ori în graba mea de a ajunge în siguranță în mașină. Medici legiști. Poliție. Locul crimei.

Ralph a fost ucis.

Iar făptașul s-ar putea să fie încă aici, în pădure.

Urmărindu-mă.

Exact când ajung la concluzia asta, aud încă o crenguță trosnind în spatele meu. Nu mai am nici o îndoială, cineva se ține după mine. Îi simt prezența. De data asta nu mă mai întorc, ci o rup la fugă, alunecând pe pământul ud. O atingere pe umăr. O mână care încearcă să mă apuce. Țip, apoi îmi cedează picioarele. Un fulger de durere în cap, apoi totul devine negru.

18

Aud un copil plângând. E un sunet strident, enervant. Finn? *Finn*...

Unde sunt? Mă doare capul îngrozitor. Deschid ochii și văd copaci, mulți copaci, cu ramurile negre legănându-se în bătaia vântului. Acele pinilor se unesc și acoperă cerul. Încep să-mi revină amintirile. Sunt în pădure. Zac pe spate în noroi. Cineva m-a urmărit. Ceafa îmi pulsează dureros. Cineva m-a atacat. S-ar putea să fie încă în apropiere. Trebuie să mă ridic, trebuie să mă întorc la mașină.

Mâinile îmi alunecă în timp ce, slăbită, încerc să mă ridic. Mă cuprinde panica la gândul că atacatorul s-ar putea să stea la pândă. Picioarele îmi sunt moi, dar reușesc să mă ridic în genunchi. Am nevoie de ajutor. Mă uit în spate, așteptându-mă să dau nas în nas cu agresorul, dar nu văd pe nimeni.

– Hei! aud o voce familiară dintre copaci, după care văd fasciculul unei lanterne chiar în

fața mea. E Dale, slavă Domnului! Se apropie și mă privește dezaprobator. Jenna? Ce cauți aici? Se apleacă și mă ajută să mă ridic în picioare. Ce-ai pățit? Ești bine? Ai căzut?

Sunt plină de noroi. Îl simt în păr și pe spatele ud.

– Îmi... îmi pare rău..., răspund prostește. Am vrut să văd ce se întâmplă, dar, când m-am întors la mașină, cineva m-a urmărit. M-a... m-a lovit.

Cred că arăt ca o idioată, în hainele mele de oraș, pline de murdărie. Ce-a fost în capul meu?

– N-ai ce căuta aici, Jenna! se răstește el.

Am stricat totul. De acum înainte n-o să mai aibă încredere în mine și n-o să mă mai ajute la podcast. Mă strâmb, fulgerată de un nou val de durere prin ceafă.

– Ești rănită? mă întreabă pe un ton ceva mai blând.

– Capul meu...

Îmi duc mâna la locul unde am fost lovită și simt ceva lipicios. E noroi sau sânge? Lui Dale probabil că i se face milă de mine, pentru că mă ia pe după mijloc și mă susține până la mașină. S-a pornit iarăși ploaia, mai violent de data asta. Mă simt oribil.

– Ai auzit un plâns de copil? îl întreb disperată.

Disting umbrele negre ale mașinilor noastre, parcate la mică distanță.

– Cred că trebuie să te vadă un doctor. Poate fl un traumatism cerebral...

– Am auzit un copil.

Mă îndrumă spre mașina lui. Încerc să protestez, dar mă întrerupe categoric:

– Jenna, nu ești capabilă să conduci. Te duc la Urgențe.

Mă așez recunoscătoare pe locul din dreapta, îngrijorată că-i murdăresc tapițeria cu noroi. Cât am zăcut inconștientă? Probabil că destul de mult, dacă Dale a avut timp să-și termine treaba și să se întoarcă la mașină. Îmi ating ceafa cu grijă și văd că am sânge pe degete.

– La naiba! Sângerezi destul de rău. Uite, apasă asta pe rană. Îmi întinde o cârpă murdară, cu care șterge parbrizul, probabil. Crezi că te-a atacat cineva?

Aprob din cap, însă mișcarea bruscă mă face să văd steluțe verzi dansându-mi în fața ochilor.

– Da. Cineva m-a urmărit prin pădure. Am simțit o mână pe umăr, după care... nu-mi mai amintesc nimic.

Sunt pe punctul să plâng și înghit de câteva ori în sec, încercând să-mi revin.

Când Dale pornește înapoi spre drumul principal mă uit în jur cu ochii mijiți, căutând răufăcători la pândă pe după copaci. Evident, nu sunt decât umbrele iscate de faruri printre crengi.

– Ai făcut o prostie, mă admonestează la intrarea în Coridorul Diavolului.

– Ralph este persoana găsită fără viață?

– Da, îmi răspunde simplu.

– Ce s-a petrecut acolo?

– E greu de spus deocamdată. O să aflăm mai multe după autopsie.

– Crezi că cineva l-a ucis?

– Jenna...

Deduc din tonul lui că nu este cazul să insist. Strâng din buze, și o vreme nu mai scoatem nici o vorbă. În ciuda durerii de cap, mă copleșește rușinea.

– Îmi pare așa de rău, răbufnesc într-un târziu cu lacrimi în ochi. E ultimul lucru de care ai nevoie după o zi de muncă grea.

– Nu e nici o problemă, Jenna. Serios. Trebuie să mă asigur că ești bine.

Se lasă din nou tăcerea. Privesc tristă pe geam, cu cârpa încă lipită pe ceafă. Îmi vine să vomit.

– Jenna...

Mă întorc spre el. Observ că are o dâră de noroi pe față. Arată obosit. Simt încă o împunsătură de rușine la gândul că, în loc să se întoarcă acasă, trebuie să meargă cu mine la spital.

– Trebuie să-mi dai o declarație oficială despre discuția pe care ai purtat-o azi cu Ralph. Vreau să știu ora exactă și ce anume ți-a spus despre Olivia.

– Am înțeles, îi răspund, simțind cum mi se accentuează greața.

Nu știu dacă este din cauza loviturii la cap sau a conștientizării faptului că sunt unul dintre ultimii oameni care l-au văzut pe Ralph Middleton încă în viață.

19

VIZITATORUL NOCTURN

John-Paul rămăsese distant după grătar și după discuția cu vechiul lui amic. Stace îl întrebase ce se petrecea imediat ce rămăseseră singuri, dar el refuzase să-i răspundă, pretextând că băuse prea mult și că-l zăpăcise diferența de fus orar: nu voia decât să se trântească în pat și să doarmă. Stace se întinsese lângă el și se foise ore în șir, dorindu-și să poată adormi la fel de repede. Lumina lunii cădea pe trupul adormit al lui John-Paul, punându-i în evidență spatele bronzat și umerii puternici. Întinse mâna și-și trecu degetul arătător peste pieptul lui. El nici nu mișcă. Ce-i ascundea? Credea că-l cunoaște la perfecție, dar relația lor, care arsese cu patimă la început, începuse să se veștejească de când se mutaseră împreună, cu un an înainte. Nu-i plăcea s-o admită, pentru că spera că lucrurile s-ar putea întoarce la starea de dinainte. John-Paul aducea vorba foarte rar despre trecutul lui sau despre Derreck, iar ea se jena să întrebe. Trăiseră atât de bine înșurubați în coconul lor, pe care Stace îl crezuse indestructibil. Acum însă... acum își

dădea seama că fusese naivă. Cât de bine îl cunoştea de fapt?

N-avea nici un sens să mai încerce să doarmă. Era prea încordată. Se ridică cu grijă din pat, ca să nu-şi trezească partenerul, şi îşi trase pe ea rochia de vară pe care o purtase mai devreme. Se duse în bucătărie şi îşi turnă un pahar de apă.

Când ajunse la baza scării placate cu marmură, rece şi plăcută la atingerea tălpilor goale, văzu lumină venind din curtea spre care se deschidea bucătăria. Acolo se afla Derreck, întors cu spatele spre ea. Avea o ţigară în mână. Fumul albăstrui se încolăcea în jurul lui şi dispărea în aerul greu al nopţii. Ezită. Nu o atrăgea ideea de a rămâne singură cu un om pe care abia îl cunoscuse. Mai ales că avea ceva care o neliniştea. Pe de altă parte... îşi aminti de discuţia aprinsă dintre acesta şi John-Paul. Ar fi putut să-l întrebe despre ce fusese vorba.

– O să stai acolo toată noaptea? o întrebă stăpânul casei pe o voce joasă, guturală, cu o urmă de accent australian.

Când traversă bucătăria constată că era imaculată, ca atunci când ajunseseră. Îşi dădu seama, cu o undă de vinovăţie, că Anya, menajera lui Derreck, făcuse curat după ei. Ieşi în curte. Aerul purta un miros de fum dulceag, nu neapărat neplăcut. Tânărul avea cămaşa descheiată, iar peste chipul bronzat îi atârna o şuviţă de păr blond. Fără voia ei, simţi o gâdilătură plăcută în stomac şi i se făcu imediat ruşine, ca şi cum şi-ar fi înşelat deja

iubitul cu tipul acesta teribil de atrăgător. Cu vârful incandescent al țigării, ca un licurici pe cerul de catifea, Derreck îi indică șezlongul de lângă el. Se așeză. Erau cu fața la piscină și rămaseră așa câteva minute, fără să scoată nici o vorbă, admirând undele în lumina palidă a lunii. Era liniște, era superb. În jurul lor se auzea concertul discret al greierilor, iar apa clipocea molcom.

– Nu poți să dormi, nu-i așa? rupse el tăcerea aruncând mucul de țigară în iarbă.

– E prea cald, și aerul condiționat face prea mult zgomot.

Îl privi cu coada ochiului, dar el nu se uita la ea, ci stătea cu ceafa sprijinită de marginea șezlongului. Purta o pereche de pantaloni ușori și era în picioarele goale. La încheietura mâinii stângi îi atârna un mănunchi de brățări din piele. Pielea lui era auriu-maronie și perfect netedă, ca glazura unui tort.

– E foarte generos din partea ta că ne-ai invitat aici. John-Paul mi-a vorbit întotdeauna frumos despre tine, începu Stace întorcându-se complet spre el și îmbujorându-se ușor de propria-i minciună.

Încercă să-și reprime mândria când ochii bărbatului se opriră puțin mai mult decât ar fi fost cazul la nivelul gambelor ei dezgolite.

– Pun pariu că J.P. vorbește foarte rar despre mine, hohoti Derreck. Coca?

– Pardon?

Încerca să-i ofere droguri? Stace se simți dintr-odată surclasată, provincială. Bărbatul avea ceva

care o speria. Era un om de lume cum nu mai întâlnise. Apoi îl văzu întinzând mâna spre o găleată plină cu gheață plasată între șezlonguri și extrăgând de acolo o cutie aburită de coca-cola.

– Mulțumesc, zise și își lipi recipientul rece de capul pieptului. Ca să fiu sinceră, John-Paul nu prea vorbește despre călătoriile pe care le-a făcut. Nu vrei să-mi povestești tu mai multe?

– Și ce anume ai dori să știi, mai precis?

Ochii tânărului se îngustară periculos.

– Am impresia că John-Paul îți este... în fine, crede că ți-a rămas dator după ceva ce s-a petrecut în Goa.

Inima începu să-i bată mai repede. O să-și dea seama că blufează? Observă un licăr de surpriză în ochii lui.

– Ți-a spus despre Goa?

– Nu. Adică, nu tocmai.

Deschise cutia și o luă o înghițitură, mai mult ca să-și ascundă jena.

– Așa mă gândeam și eu, râse din nou Derreck. J.P. n-are nici un interes să-și strice imaginea în fața ta.

– Ce a făcut acolo? insistă, cu inima strânsă.

– N-ai decât să-l întrebi chiar pe el. Dar am senzația că nu-i prea deschis cu tine în ce privește trecutul lui.

Derreck se lăsă din nou pe spate, cu fața spre piscină.

– A făcut ceva ilegal?

Nu-i răspunse, dar un muşchi începu să-i zvâcnească necontrolat pe maxilar. Stace simţi că i se face rău.

– Vrei să facem o baie? O să te răcoreşti şi poate te ajută să dormi. Ştiu cât de greu e să te înveţi cu căldura asta permanentă.

Fără să mai aştepte răspunsul, se ridică, îşi scoase cămaşa şi îşi dădu jos pantalonii. Stace coborî ochii, dar când îi ridică din nou îi văzu o fracţiune de secundă fesele goale plonjând în apă. Obrajii îi ardeau de ruşine. Îşi bătea joc de ea?

Trebuia să plece. O să-l întrebe pe John-Paul despre Goa dimineaţă. Nu mai avea ce să scoată de la Derreck în noaptea asta. Se ridică în picioare.

– Nu vrei să vii în apă? o invită el din mijlocul piscinei, dându-şi la o parte de pe chip pletele ude.

Stace observă că avea un nas superb, perfect drept. Nu se putea gândi la altceva decât la corpul lui gol, sub apă. Tensiunea era prea puternică.

– Eu... nu, mulţumesc. Mă întorc în casă, îi răspunse repezit, strângând cutia rece de băutură la piept.

Se îndepărtă fără să se uite înapoi.

Ziua a treia

20

JENNA

Notă audio: *Miercuri, 28 noiembrie 2018*

Se împlinesc douăzeci de ani de la noaptea în care au dispărut fetele. Ceasul arată 3 dimineața și abia m-am întors de la spital. Am scăpat ușor, cu o singură copcă, fără traumatism cerebral. Încă nu-mi vine să cred că Ralph a fost omorât și că cineva m-a atacat pe la spate. Sunt convinsă că am auzit un plânset de copil. A fost real, sau pădurea Stafferbury mi-a jucat una dintre numeroasele feste pentru care a devenit celebră? Am nevoie de somn...

Mă trezesc cu o durere de cap suportabilă. Aud niște zgomote din bucătărie și mă cuprinde panica, dar îmi aduc repede aminte că Dale s-a oferit să doarmă în cealaltă cameră, după ce asistenta medicală a insistat să nu fiu lăsată singură în următoarele ore, din cauza riscului unui traumatism cerebral. A așteptat lângă mine trei ore până când am fost primită la Urgențe, alimentându-mă cu cafea călâie de la automatul de pe coridor și cu povești amuzante din copilăria lui în Stafferbury. A rămas lângă mine și în timp ce eram cusută.

Aud o bătaie ușoară în ușă și vocea subcomisarului, întrebându-mă dacă poate să intre.

– Da, nici o problemă, îi răspund ridicându-mă în capul oaselor în pat și strângând pătura în jurul meu.

Îmi amintesc că mi-am pus pijamaua cea groasă și o pereche de șosete înainte să mă bag în pat, dar n-am mai apucat să mă demachiez.

– Cum te simți?

Îmi întinde o cană de cafea fierbinte, neagră, impresionându-mă plăcut pentru că a reținut cum o prefer de obicei. E îmbrăcat în aceleași haine ca în noaptea trecută și simt un val de recunoștință pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat.

– Sunt bine. Îți mulțumesc că ai avut grijă de mine.

Îmi zâmbește tandru și se uită la ceas.

– Trebuie să plec. I-am promis tatei că trec pe la el, și ar fi cazul să mă schimb înainte să intru în tură. Ce planuri ai pentru azi? Ți-aș propune s-o iei mai ușor.

„Nici o șansă“, îl contrazic în minte. Am prea multe lucruri de făcut. Iau o gură de cafea, fără să-mi pese că este prea caldă. Îmi simt gura ca fundul unei colivii.

– O să încerc să discut cu mama lui Katie. Și nu renunț încă la Olivia. Trebuie să găsesc o modalitate de a o face să vorbească.

Se foiește neliniștit de pe un picior pe celălalt.

– Excelent, dar... sper că nu-ți închipui c-o să rezolvi cazul? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar

am mari îndoieli că vei obține niște răspunsuri. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

– Când am afirmat eu că vreau să rezolv cazul? Asta e treaba ta, îi răspund pufnind în râs.

– Mda, știu. Ce vreau să spun este că podcastul tău s-ar putea să se încheie în coadă de pește.

Clatin din cap și mă strâmb imediat de durere.

– Știu. Nu pentru asta am venit. Am nevoie de cât mai multe interviuri cu localnicii implicați. Sigur, ar fi frumos dacă ai rezolva enigma cât timp mai sunt pe-aici...

Zâmbesc ștrengărește, ca să-i arăt că a fost o glumă.

– Hmm, o să te sun mai târziu, îmi răspunde cu o luminiță jucăușă în ochi. Spune-mi dacă ai nevoie de cineva ca să te ducă să-ți recuperezi mașina.

– Sunt o femeie în toată firea. Pot să-mi port singură de grijă în plină zi.

– Ah, să nu uit, continuă oarecum jenat, poți să treci pe la secție, la un moment dat, să-mi dai declarația aceea despre Ralph?

– Sigur.

Dau pătura la o parte ca să cobor din pat.

– Nu, nu te ridica. Nu-i nevoie să mă conduci.

Aștept să aud ușa închizându-se și pun mâna pe telefon. E momentul să-l sun pe Finn, dacă vreau să-l prind înainte să plece la școală.

Nu le spun nimic despre lovitura mea la cap sau despre moartea lui Ralph mamei mele sau

lui Finn, ca să nu-i îngrijorez. Sunt surprinsă că o găsesc așa de devreme acasă și o întreb unde este Gavin. Mama îmi răspunde că s-a dus la birou, pentru un mic-dejun de lucru. Mă întreb ce-ar zice dacă ar afia că un alt bărbat a petrecut noaptea cu mine, deși în altă cameră. I-ar păsa? Îmi amintesc râsul feminin pe care sunt sigură că l-am auzit ieri. Nu pot să cred că Gavin ar fi adus pe cineva peste noapte. Aș fi aflat de la Finn, în orice caz. Însă n-am de unde să știu ce face soțul meu în apartamentul lui închiriat. Am crezut că-l cunosc, dar, de când m-a informat că are nevoie de o pauză în relația noastră, parcă aș avea de-a face cu un străin. Am avut încredere deplină în el, însă acum nu-mi pot alunga bănuielile că s-a mutat pentru că are pe altcineva.

Închei discuția cu Finn și mă las să cad înapoi în pat, cu ochii închiși, în speranța că voi scăpa de migrena care mă chinuie. Revăd filmul întâlnirii de ieri de la pub și îmi dau seama cât de straniu se comportau Olivia și Wesley. Femeia aproape c-a dat bir cu fugiții când ne-a zărit. Nici Wesley nu se purta normal.

Probabil că adorm la loc, pentru că sunt trezită brusc de o bubuitură în fereastra dormitorului, ca și cum cineva ar fi aruncat cu ceva. Mă ridic în capul oaselor, încă amețită. Ce naiba a fost asta? Îmi verific telefonul: e nouă și jumătate. Cobor din pat și dau la o parte draperiile speriată de ce aș putea găsi afară. Pe

geam se scurge o dâră lungă de sânge. Ies în fugă din dormitor și deschid cât de repede pot ușa de la intrare, lăsând să intre un val de aer rece, dar nu văd pe nimeni. Respirația mea produce aburi și șosetele mi se lipesc de stratul subțire de gheață care s-a format pe dalele din jurul casei. Intru înapoi ca să-mi pun cizmele și să-mi trag paltonul peste pijama, apoi ies din nou afară și dau ocol cabanei ca să ajung la fereastra dormitorului. Sângele se vede mai bine de pe partea asta. Trag adânc aer în piept. La picioarele mele zace o pasăre moartă, cu gâtul sucit. Mă uit în ochii ei triști, orbi, și mă cuprinde mila.

– Se întâmplă destul de des, din păcate, rostește o voce din spate făcându-mă să tresar. Porumbei de pădure care se lovesc de ferestre, ca proștii.

Mă întorc și văd un bărbat în capătul aleii. Îmi spun că ar trebui să fie persoana pe care am văzut-o noaptea trecută, locatarul căsuței de vizavi. Hainele însă nu se potrivesc. Omul din fața mea e îmbrăcat elegant, nu poartă o haină grea și glugă care să-i ascundă fața. Pare să aibă peste șaizeci de ani, după părul alb și barba tunsă îngrijit. Poartă un pardesiu scump peste un costum bleumarin bine croit.

– Îmi cer scuze de deranj. Dumneavoastră sunteți Jenna Halliday?

Îmi întinde mâna. Mă apropii de el și i-o strâng.

– Da, eu sunt. Dumneavoastră cine sunteți?

– Jay Knapton, proprietarul campingului. Am vorbit la telefon.

– Oh, da. Încântată de cunoștință.

– Am trecut să verific cabanele goale. Deocamdată sunteți singurul meu client. Sper ca vara să-mi aducă mai mulți chiriași.

– Nu locuiește nimeni în căsuța aceea? întreb arătând cu degetul spre cabana de vizavi.

– Nu, doar dumneavoastră, spune el clătinând din cap.

– Dar... nu se poate. Persoana respectivă a plecat deja?

– Care persoană?

Omul pare sincer mirat.

– Era cineva acolo când am ajuns. După siluetă, aș spune că era un bărbat, dar nu sunt sigură. L-am văzut și ieri. Plimba un ciobănesc german și purta o haină lungă, cu glugă.

Jay se întunecă la chip.

– Nimeni nu mai stă acum aici și nici n-a mai stat de câteva săptămâni. Poate că v-ați înșelat. Mulți localnici își plimbă câinii prin pădure.

– Sunt sigură că am văzut pe cineva. Erau aprinse și luminile. Am văzut un om intrând acolo.

Încep să mă îngrijorez.

– Sunteți absolut sigură?

– Da. Sunt sigură. E posibil să aveți ocupanți ilegali?

– Mă îndoiesc, îmi răspunde îndreptându-se de spate. Verific periodic cabanele sau trimit un

angajat s-o facă. Rămâneți aici, mă duc să arunc o privire.

Pornește cu pași mari spre căsuța vecină. Închid ușa, mă asigur că am cheia în buzunar și îl urmez în fugă.

Jay alege un fel de cheie universală dintr-un mănunchi și deschide ușa. Mă opresc la o distanță sigură, așteptându-mă să iasă un câine furios, dar nu se întâmplă nimic.

– Bună ziua! strigă demonstrativ și intră, făcându-mi semn să-l urmez.

Cabana e o copie la indigo a celei pe care o ocup eu. Proprietarul împinge la o parte ușa dormitorului, apoi intră în celelalte două camere. Pustiu. Nu pare să fi fost nimeni pe-aici de ceva vreme.

Jay se oprește în bucătăria albă, strălucitoare, care dă spre salonul unde se află o canapea identică cu cea de la mine, doar că verde-crud. Observ că lipsește capul de animal din pluș de pe perete, iar pe jos e întins un covor din piele de vită.

– Mai gol de-atât nu se poate, constată el.

Duc mâna la cap. Sunt complet confuză.

– Nu înțeleg ce se petrece. Ieri a fost cineva aici.

– Ei bine, acum nu e nimeni, îmi răspunde, ușor iritat.

Nu-mi vine să cred. E imposibil ca persoana respectivă să nu fi lăsat nici un semn al trecerii sale pe-aici. Mă întorc în dormitorul principal.

Dulapul e gol. Nimic sub pat, nu simt nici măcar miros de câine. Intru în bucătăria americană, deschid dulapul de sub chiuvetă și caut urme de gunoi. În zadar. Scotocesc și celălalt dormitor.

– Mulțumită? mă întreabă proprietarul din prag.

– E ciudat. Cineva a fost aici, dar n-a lăsat nici cel mai mic semn.

– Încuietoarea e neatinsă, nu se vede nici o urmă de intrare prin efracție. Oftează. Din păcate, lucruri din astea se întâmplă destul de des pe-aici.

– Cum adică? fac întorcându-mă spre el.

– O, evenimente bizare. Oamenii vorbesc despre supranatural, despre paranormal.

Ridică din umeri disprețuitor.

Îmi amintesc de teoriile lui Ralph cu extratereștrii care răpesc oameni.

– Ah, da. Am citit ceva despre asta când mi-am făcut documentarea.

– Mi-ați spus la telefon că lucrați la un podcast despre cazul Olivia Rutherford. La gestul meu aprobator continuă: Dacă vreți să vă dau un interviu, sunt la dispoziția dumneavoastră. Nu locuiam aici când au dispărut prietenele Oliviei, am venit trei ani mai târziu, dar cunosc foarte bine orașul și pe locuitorii lui. Inclusiv nebunii și șarlatanii.

– Șarlatanii?

– O, da. Avem și o ghicitoare care pretinde că știe ceva. I-a păcălit pe mulți până acum. Nu și pe mine, puteți fi sigură. Eu nu cred în al treilea ochi sau în ce talente mai pretinde ea că deține.

Îmi vine în minte firma pe care am văzut-o pe strada principală când am ajuns prima dată în oraș.

– Vă referiți la Madame Tovey?

– Corect! exclamă jovial proprietarul, strângându-și agenda la piept. Mă rog, s-ar putea să vă fie util să stați de vorbă cu ea, dar nu luați de bun tot ce vă spune. O să adauge un fel de... cum să spun? Aromă locală în emisiunea dumneavoastră.

– Excelent, îi răspund, mulțumită că, în sfârșit, cineva dorește să fie intervievat. Putem să ne întâlnim mai târziu? Trebuie să-mi recuperez mașina. Am lăsat-o în pădure.

– Cum așa? se miră făcând ochii mari.

– E o poveste lungă, îi răspund evaziv.

Mă întreb dacă a aflat de Ralph Middleton. Îmi închipui că da, având în vedere că omul a fost găsit mort pe terenul lui. Decid totuși să nu-l chestionez acum despre asta.

– Mai am câteva treburi de rezolvat până la prânz. Ce ar fi să treceți pe la biroul meu la ora două? Își deschide agenda și-mi întinde o carte de vizită. Găsiți aici adresa. Dacă o luați pe Halfpenny Lane și faceți la dreapta, în direcția opusă manejului din Stafferbury, apoi

continuați până la capătul drumului, mă găsiți în birourile din zona industrială.

Iau cartea de vizită și mă întorc în cabana mea, plină de gânduri negre și de temeri. Mă schimb rapid, fără să mai fac duș, dornică să ies din casă și din pădure cât mai repede. Am senzația neplăcută că cineva mă urmărește permanent.

21

OLIVIA

Nici nu deschide bine ochii că este copleșită de sentimente grele, de teamă și regret. Apoi își amintește motivul. Astăzi se împlinesc douăzeci de ani. Ar da orice să se poată întoarce în timp, să revină în ziua aceea din 1998. Ar face atât de multe lucruri altfel!

Aude soneria de la intrare și se dă jos din pat. Mama ei este probabil deja la grajduri, hrănește caii. Își trage pe ea la repezeală hainele purtate cu o zi înainte și coboară la parter, ținându-se cu grijă de balustradă.

Stomacul i se strânge într-un nod dureros când îl vede în pragul ușii pe Dale, însoțit de un coleg mai tânăr. Subcomisarul are părul vâlvoi și nasul roșu de la frig.

– Îmi pare rău să te deranjez atât de devreme, o salută omul legii suflându-și în mâini ca să se

încălzească. Olivia simte frigul mușcându-i gleznele golașe. El este adjunctul meu, detectivul Liam Stirling. Putem intra? Am vrea să ne răspunzi la câteva întrebări.

Își simte gura uscată. Ar fi făcut mai bine dacă rămânea la Wesley peste noapte. Nu crede că le poate face față de una singură, dar nu are de ales. Se dă la o parte și îi lasă să intre. Par nelalocul lor, așezați la măsuța de pin – Dale, cu șosetele lui fistichii și Liam Stirling, blond, cu coșuri de adolescent. Arată de parcă ar fi un elev de liceu, nu un agent de poliție.

Le oferă cafea, iar ei acceptă.

– Mi-e teamă că avem vești proaste, începe Dale.

Îi tremură mâinile când pune fierbătorul la loc. Nu are curaj să le ducă ceștile la masă, se teme c-o să le verse.

– Cred că ar fi mai bine să te așezi, ia inițiativa polițistul mai în vârstă.

Se ridică și o ajută să servească. În cele din urmă Olivia se așază, așteptându-se la ce poate fi mai rău.

– Ralph Middleton a fost găsit mort noaptea trecută, o informează detectivul pe un ton grav.

Îi lasă un moment, cât să digere informația.

Nu e capabilă să scoată nici o vorbă. Își amintește de ultima lor discuție, de suferința din ochii lui, de lacrimile ei. „O, Ralph!“

Își lasă capul în mâini și simte cum i se urcă sângele în urechi. Îl aude ca prin vis pe Dale,

care încearcă să o consoleze, spunându-i cât de rău îi pare și întrebând-o dacă are pe cineva care să stea cu ea.

– Nu, dar sunt bine, spune ridicând ochii spre el.

– Înțeleg că i-ai făcut o vizită ieri, pe la ora patru?

Încuviințează din cap, și palmele îi transpiră. Nu-i poate spune despre ce au discutat.

– Ai ieșit din rulotă plângând.

Aruncă o privire spre polițistul mai tânăr, care n-a scos nici o vorbă de când a intrat pe ușă, dar o privește intens, pregătit să noteze totul într-un carnețel.

– Da, murmură înghițindu-și cu greu lacrimile. Ne-am certat prostește. Nimic deosebit… i-am spus să o lase mai ușor cu băutura și să mănânce mai sănătos, să se îngrijească. Cred că mă simțeam oarecum responsabilă pentru el. Mi-a salvat viața acum mulți ani.

Oare își dau seama că minte? Nu s-a priceput niciodată să ducă oamenii de nas. Stirling scrie de zor.

– Cum? întreabă trăgând aer în piept. Cum a murit Ralph?

– Credem că a primit o lovitură în cap, dar vom afia mai multe după autopsie.

– A căzut și s-a lovit?

– Deocamdată considerăm că este o moarte suspectă. Îmi pare foarte rău, Olivia. Știu că e

groaznic să te gândești că cineva i-ar fi putut face rău intenționat.

Pieptul i se strânge când ideea că Ralph este mort își face loc în mintea ei. Animalele lui. Dumnezeule, se ocupă cineva de ele? Unde sunt Bertie, Tiddles, Timmy Willy și toate celelalte creaturi de care se ocupa? Trebuie să le găsească. O să le aducă aici, o să le adopte. Măcar atâta lucru să facă.

– Olivia? Vocea lui Dale o trezește din transă. Cred că ar trebui să o chemi pe mama ta, ca să stea cu tine. Sau pe Wesley. Nu e bine să rămâi singură.

– Sunt foarte bine, îi răspunde repezit, ștergându-se la nas cu un șervet de bucătărie.

Se miră de vocea ei aspră, ca și cum emoțiile i-ar bloca gâtlejul. Înghite un nod dureros. Nu-și poate pierde controlul. Nu în fața lor.

– Poate mama ta să te aducă mai târziu la secție, ca să dai o declarație oficială? o întreabă Dale.

– De ce, de ce ar trebui să fac asta?

– Așa e procedura. Ești printre ultimii oameni care l-au văzut în viață, îi răspunde blând omul legii.

– Nu pot s-o fac acum?

– Ba da, desigur, dacă te simți în stare.

Gândul de a merge la secția de poliție o sperie de moarte. Subcomisarul scoate și el un carnețel de notițe și începe să-i pună o serie de întrebări despre vizita la Ralph. Îi răspunde strângând atât

de tare șervetul de bucătărie în mână, încât acesta se îmbibă de transpirație.

– Și de-asta v-ați certat? Pentru că nu avea grijă de el însuși?

O umbră trece prin ochii polițistului. Suspiciune? Neîncredere?

– Da, după cum v-am spus, izbucnește nervoasă.

Îi vine să-i dea afară, să țipe la ei s-o lase în pace.

– Ce ne-ai mai putea spune? Cine i-ar fi putut dori răul lui Ralph? Avea necazuri? Datora bani?

Fuma iarbă și mai lua, din când în când, câte o pastilă. Simte că ar fi neloial să împărtășească poliției aceste informații.

– Sincer, nu știu.

Subcomisarul se ridică și Liceanul îi urmează exemplul.

– În regulă. Îți mulțumesc pentru timpul acordat. Te rog să mă contactezi dacă îți aduci aminte ceva. Indiferent cât de banal pare, îi aruncă Dale din ușă.

Olivia închide ușa în urma lor și dă frâu liber lacrimilor.

Traversează curtea simțindu-se ca și cum ar fi fost eviscerată, strivită de durerea pierderii lui Ralph, a lui Sally, Tamzin și Katie.

Dintr-un grajd se aude melodia „Where is My Mind“ a celor de la Pixies, care nu face decât să-i accentueze suferința. Era unul dintre hiturile preferate ale lui Sally, care îl asculta în buclă.

Olivia se oprește și se sprijină cu mâna de ușă, cu un nod în gât. Cât de straniu, să-l audă tocmai astăzi, fix la douăzeci de ani de la accident. Nu l-a mai ascultat de foarte mult timp. Imediat se trezește transportată în dormitorul lui Sally, la vârsta de paisprezece ani, privindu-și prietena care pune discul la pick-up, auzind foșnetul acului între melodii și, imediat apoi, intrarea obsedantă a chitarei. Sally nu se mai sătura de melodia asta. Închide ochii și se lasă pradă valului de amintiri: mirosul bezelelor pe care mama prietenei ei le cumpăra de la Tesco și pe care le mâncau direct din ambalajul de plastic, gustul dulce al băuturii răcoritoare Dr Pepper, oja albastră, posterul cu Kurt Cobain prins cu piuneze pe perete. Aproape că o vede pe Sally în fața ei, cu blugii ei negri prespălați, cămașa favorită, în carouri, și brățările de piele legate până aproape de coate. Cea mai bună prietenă, prima și ultima.

Sally nu fusese de acord cu relația ei cu Wesley. A fost cea dintâi neînțelegere mai serioasă dintre ele.

– Tipul e un ciudat! exclamase când Olivia îi mărturisise că urma să iasă împreună.

Se aflau în dormitorul lui Sally, unde venise într-un suflet ca s-o anunțe marea veste că Wesley îi dăduse întâlnire.

– Ba nu! E haios, popular și șarmant.

– O fi fost așa în școală, dar de atunci a luat-o razna, îi răspunsese Sally disprețuitor, enervând-

o pe loc.

Prietena ei, cu plete negre și ten perfect, nu avea nici o problemă să-și găsească un băiat cu care să iasă. Pentru ea, în schimb, era pentru prima dată când un tip ca Wesley o invita în oraș, și nu avea de gând să dea cu piciorul ocaziei.

– Nu-ți mai aduci aminte cât m-a hărțuit pe mine?

Sigur că își amintea. Fusese geloasă ca naiba când Sally o informase că Wesley îi făcuse avansuri, cu un an în urmă. O bombardase cu mesaje de amor și trandafiri, atât prin poștă, cât și prin înregistrări pe casete. Oliviei i se păruse fascinant, dar prietena ei devenise agasată de insistența tânărului. Chiar se supărase rău de tot pe el când îi trimisese al nu știu câtelea ursuleț de pluș cu inscripția *Forever Friends* și îl amenințase că se duce la poliție. Olivia hotărâse că Sally exagera. Wesley făcuse o pasiune pentru ea, era limpede. Și-ar fi dorit un băiat care să-i aducă aceleași dovezi de amor fierbinte.

Wesley se oprise într-un final, iar într-o seară, la pubul The Raven, îi ceruse Oliviei numărul de telefon, trimițând-o în al nouălea cer de fericire. Adusese vorba despre Sally, desigur, dar băiatul pufnise în râs, ușor jenat, și spusese că se înșelase, că își închipuise că prietena ei îl plăcea, dar interpretase greșit semnalele primite. Își lăsase în jos superbii ochi albaștri, făcând-o

aproape să sară de gâtul lui, ca să-l consoleze acolo, pe loc.

Cu toate acestea, relația dintre Wesley și Sally rămăsese tensionată, așa că se văzuse nevoită să păstreze discreția față de prietena ei cea mai bună, rezervându-și serile de sâmbătă pentru el. Apoi, după numai câteva luni, se întâmplase accidentul, iar viețile lor se schimbaseră pentru totdeauna.

– Unde-ai fost? Roxie și Sabrina trebuie țesălate.

Olivia tresare speriată la auzul vocii mamei sale. Își dă seama că a pierdut legătura cu realitatea, sprijinită de ușa grajdului, clătinându-se pe picioare cu ochii închiși. Mama ei o să creadă că se droghează.

– Îmi pare rău... mamă, s-a întâmplat ceva groaznic...

Grimasa iritată a femeii se transformă imediat într-una de îngrijorare.

– Ce anume?

– Ralph Middleton a fost găsit mort azi-noapte.

Timp de câteva secunde, mama ei rămâne înlemnită, fără să clipească măcar, făcând-o să se întrebe dacă a auzit-o.

– Mamă?

– Cum? o întreabă, părând să-și revină.

În fundal se aude vocea DJ-ului de la Radio 2. Mama începe să tragă cu mâna de gulerul gros

al hainei impermeabile, de parcă ar împiedica-o să respire. Olivia cunoaște senzația.

– O rană la cap. Polițiștii cred... Îi tremură buzele, se bâlbâie. Polițiștii suspectează că a fost omorât, spune în cele din urmă.

– Vai de mine! Când?

– Noaptea trecută. Nu mi-au spus la ce oră.

O pală de vânt mătură curtea aruncând de colo-colo un snop de paie. Mama ei se repede să-l adune, apoi revine lângă ea, cu mănunchiul pe umăr și chipul grav. Își ia fiica în brațe, într-o îmbrățișare cum nu-i stă în fire.

– Îmi pare rău pentru el, îi șoptește la ureche. Știu că vă înțelegeați bine. Eu nu l-am prea cunoscut, dar întotdeauna mi-a fost milă de el... de cum trăia singur în rulota aia. A avut o viață tristă.

La aceste cuvinte, Olivia izbucnește în hohote de plâns.

– Era o zi grea și fără vestea asta, cu comemorarea accidentului și așa mai departe... Îmi dau seama că ești copleșită de tot felul de sentimente care răbufnesc la suprafață.

Olivia oftează și se retrage din îmbrățișare. Când ridică ochii spre chipul matern percepe însă o atitudine dificil de interpretat: poate suferință, poate vinovăție.

22

JENNA

Pădurea pare mai puțin periculoasă la lumina zilei. Soarele bolnăvicios de iarnă își trimite săgețile printre trunchiuri. Lumina se reflectă în frunzele înghețate. Noroiul de pe jos a înghețat și trosnește la fiecare pas de-al meu.

După plecarea lui Jay am căutat adresa familiei lui Katie Burke în registrul electoral local. Mama ei locuiește încă în Stafferbury și mă hotărăsc să-i fac o vizită, după ce îmi recuperez mașina și dau declarația la poliție, în Devizes. Rămâne de văzut dacă o să accepte să stea de vorbă cu mine. În timp ce-mi croiesc drum pe cărare, încerc să-i telefonez lui Dale, ca să-i povestesc despre individul care a locuit în căsuța de lângă mine fără acordul proprietarului. Semnalul e prost însă în această parte a pădurii, așa că pun telefonul la loc în buzunar și iuțesc pasul. Părintele din mine ar vrea să se întoarcă la siguranța Manchesterului și la căldura minunatului meu fiu, dar jurnalistul mă îndeamnă să-mi fac datoria și să rezist până vineri. N-aș putea să bag mâna-n foc că moartea lui Ralph ar avea legătură cu dispariția prietenelor Oliviei din 1998, dar mă hotărăsc s-o includ în podcast, ca element de intrigă locală.

Ramurile mai groase ascund soarele, așa că mă poticnesc de câteva ori prin gropi. Ajung la locul unde am fost atacată noaptea trecută. Cărarea este întreruptă aici de un fel de șanț pe fundul căruia se văd încă bălțile de la ploaia de

ieri. Îmi ating ceafa cu fereală. Încă mă doare, iar copcile îmi dau o senzație dezagreabilă. Brusc, ciulesc urechea. Aud vag sunete de voci în depărtare, din direcția luminișului. Înseamnă că poliția încă nu a terminat cercetările la locul crimei. Se aude și un lătrat de câine. Mă cutremur când îmi amintesc senzația mâinii pe umăr, groaza că eram hăituită, până mi-am pierdut cunoștința, lovită cu ceva. Făptașul o fi intenționat să mă ucidă, ca pe Ralph? Sau doar să mă sperie, să mă facă să nu-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

Am avut mare noroc cu Dale. Mă întreb dacă apariția lui l-a speriat pe agresor. Dar n-am nici cea mai mică idee cât am zăcut la pământ.

Îmi continui drumul, tot mai grăbită să ajung la mașină. Ultimii pași îi parcurg aproape în fugă, dar încetinesc când mă apropii de Audi-ul meu. Cineva a strecurat un bilețel sub ștergătorul din stânga. În prima clipă mă gândesc că e o reclamă, dar îmi aduc aminte că sunt în inima pădurii. Mă uit mai bine și constat că textul este mâzgălit pe o bucățică de hârtie liniată, care pare ruptă dintr-un carnețel de-al meu. Scot peticul de hârtie de sub ștergător și sângele îmi îngheață în vene când citesc mesajul scris cu litere mari, înclinate spre stânga:

PLEACĂ DIN ORAȘ SAU VINE RÂNDUL TĂU.

23

Conduc haotic spre ieșirea din pădure, cu capul aproape lovindu-mi-se de plafon la fiecare groapă mai mare, pe care o iau în plin, ca și cum cineva m-ar urmări. Nici nu știu dacă am voie să conduc, după lovitura încasată seara trecută. „Calmează-te!“, îmi repet în minte. Nu e genul meu să mă sperii așa de ușor, dar în ultimele douăzeci și patru de ore s-au întâmplat multe. Încep să respir mai bine de-abia când intru pe Coridorul Diavolului și pornesc spre următorul oraș. Mă bucur să mă îndepărtez de Stafferbury pentru o vreme. Devizes este un oraș mai mare și mai viu. Parchez direct în fața secției de poliție, iar un tânăr detectiv cu o față de copil, pe nume Stirling, mă întâmpină, spunându-mi că mă aștepta. Înregistrarea declarației durează puțin, și după ce semnez sunt liberă să plec. Nu-i spun nimic despre mesajul de amenințare, de teamă să nu mi-l ia ca să-l pună la dosar. Prefer să-l țin pentru mine deocamdată. Undeva în mintea mea se înfiripă planul de a-l utiliza ca monedă de schimb, ca să scot mai multe informații de la Dale.

Ajung rapid înapoi pe Coridorul Diavolului și mă pun în pielea Oliviei, în noaptea aceea fatidică, conducând prin ploaie și vânt. Indicatorul BINE AȚI VENIT LA STAFFERBURY îmi apare în față, cu obișnuitele informații și avertismente despre viteza legală în oraș.

Intru pe strada principală, care pare mai drăguță în lumina soarelui rece de iarnă. Lângă memorialul de război din centru a apărut un brad de Crăciun. Nici nu vreau să mă gândesc ce voi face de Crăciun anul acesta. O să-l sărbătorim împreună, de dragul lui Finn? Ca să ajung pe Blackberry Avenue, unde locuiește mama lui Katie, trebuie să trec pe lângă manej. O văd pe Olivia vorbind cu o femeie pe care nu o recunosc, peste șaua unui căluț roșcat. „Ce anume știi?", mă întreb. E oare de conceput că nu știe absolut nimic despre dispariția prietenelor ei?

Blackberry Avenue e o străduță care face legătura între două artere mai importante, mărginită de un rând de case cu curte din diferite epoci. Numărul cinci imită stilul Tudor, cu ferestre simetrice, o alee pentru mașini și garaj în lateral. Este mică, dar curată, aproape atrăgătoare. Mă face să mă întreb dacă aici a copilărit Katie. Conform listei electorale, familia lui Sally locuiește la doar câteva străzi distanță.

Parchez și bat la ușă. Strada e liniștită și din interior nu se aude nici un sunet. Aleea de la intrare este liberă, cu excepția unui tomberon verde, răsturnat de-a curmezișul. Bat din nou, fără succes. Mă întorc să ridic tomberonul și aud o voce:

– Ce faci acolo?

Ridic capul și văd o femeie intrând pe portița laterală. Este îmbrăcată cu o vestă croșetată și

poartă mănuși de grădinărit. Cățelul alb cu pete negre de lângă ea începe imediat să latre la mine.

– Îmi... îmi cer scuze... V-a căzut tomberonul.

– Liniște, Walter, se răstește la câine.

E înaltă, are pielea feței arsă de intemperii și un păr fin, castaniu, înspicat cu șuvițe albe, strâns la spate. Îmi dau seama imediat că este mama lui Katie, după bărbia ascuțită și ochii căprui. Pielea feței îi este plină de riduri, urme ale anilor de suferință. Se încruntă la mine.

– Ai venit aici ca să-mi aduni gunoiul?

Încep să mă prezint, dar mă întrerupe ridicând o mână.

– Nu mă interesează. Am auzit de tine și n-am nimic de declarat.

– Dar acest podcast va arunca o lumină nouă asupra cazului. Unele persoane care dețin informații s-ar putea simți încurajate să rupă tăcerea... Să vorbească despre noaptea aceea, despre vreun detaliu trecut cu vederea, despre vreun indiciu...

– Au trecut douăzeci de ani de atunci, exclamă exasperată, mutându-și mănușile murdare dintr-o mână în cealaltă. Nu crezi că cineva s-ar fi simțit dator să vorbească până acum, dacă ar fi știut ceva. E o afirmație, nu o întrebare; deschid gura ca să spun ceva, dar femeia continuă fără să mă bage în seamă: Am renunțat să mai sper că, într-o zi, fiica mea va păși pe ușa aceea. Soțul meu... soțul meu a murit fără să știe ce s-a

întâmplat cu ea. Și eu o să mor fără să știu. Își duce mâna la piept. Acum însă trebuie să mă gândesc la fiul și la nepoata mea. Trebuie să... Nu pot... Te rog să pleci, mă invită cu ochii înotând în lacrimi.

– Dar...

Iese înapoi pe poartă, urmată de câine. Mi s-a pus un nod în gât. Îmi imaginez durerea ei și simt că mă apucă și pe mine plânsul când mă gândesc la Finn. La naiba! Venirea pe lume a copilului m-a înmuiat de tot. Înainte aș fi urmărit-o, aș fi încercat din răsputeri s-o fac să vorbească. M-aș fi purtat oribil, cu alte cuvinte. Nu, nu-i pot face asta. Se îndepărtează cu umerii căzuți, de parcă ar duce în spate toată greutatea lumii.

Sper c-o să meargă mai ușor cu Izzy. Sigur că a suferit și ea, dar nu se compară cu durerea unei mame... Din nou, nici nu pot să mă gândesc la asta. Abia aștept să ajung acasă, să-l strâng tare la piept pe Finn și să nu-l mai scap din ochi pentru tot restul vieții.

Mă urc la volan. Ceafa încă îmi pulsează dureros. Scot din geantă două analgezice și le înghit cu niște apă călâie, dintr-o sticlă pe care am desfăcut-o luni. Îmi verific telefonul și îmi stăpânesc cu greu dezamăgirea când constat că nu m-au căutat nici Izzy, nici Dale. Îmi imaginez că detectivul nu are timp de mine acum, cu moartea lui Ralph Middleton pe cap. În plus, poate că nu vede că l-am căutat mai devreme,

din cauza semnalului slab. Dar Izzy... Trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea. Dacă e dornică să participe la podcast, și-ar putea convinge și părinții să coopereze. N-am reușit să-i găsesc pe părinții lui Tamzin în lista de alegători.

Încă nu este ora prânzului, așa că mă decid s-o vizitez la Izzy la cafenea, în speranța că nu e foarte ocupată. Parchez lângă menhire și intru din nou în ceainăria lui Bea. Chloë mă salută încă din capul scărilor. Are părul strâns în vârful capului și observ că și l-a decolorat și mai tare, astfel că e aproape argintiu. Asta ar face-o să pară mai bătrână pe orice femeie de peste treizeci de ani, dar ei îi dă un aer angelic.

– Scuze, dar Izzy nu lucrează azi. Urmează un curs de tratamente de înfrumusețare, dacă nu mă înșel. Sau poate un curs de coafură, mă informează radioasă când o întreb unde este colega ei.

– Am înțeles. Ai idee pe la ce oră termină?

Clatină energic din cap.

– Nu, îmi pare rău. Dar ieri mi-a spus că azi se duce la stânci, la prânz, adaugă după ce-și verifică scurt ceasul.

– La stânci?

– Da. Puștoaica începe să vorbească în șoaptă: Sora ei e una dintre fetele care au dispărut în 1998, iar părinții lor au pus acolo o bancă în memoria ei.

Mă întreb de ce ar face asta părinții lui Sally, când fiica lor s-ar putea să fie încă în viață. S-au

mai văzut cazuri cu tinere răpite și ținute într-o pivniță ani de zile de un psihopat. Rar, dar se întâmplă.

– În fine, trebuie să mă întorc la muncă, spune Chloë punând capăt conversației, cu ochii la un cuplu cu doi copii mici care tocmai intră.

– Mulțumesc, îi răspund.

Ocolesc familia și pornesc în jos pe scări.

Ajung la concluzia tristă că dacă Izzy nu m-a sunat până acum, nici nu are intenția s-o facă. O să mă duc până la menhire, ca să văd dacă e acolo. Nu vreau să-i întrerup comuniunea cu sora ei, dar aș putea s-o prind la plecare.

Strada principală este aproape pustie. Două femei în vârstă se leagănă braț la braț în fața mea și un grup de tineri corporatiști intră la pub ca o singură entitate. Ciulesc urechea la cele două pensionare, care povestesc despre iubitul unei prietene, rămas văduv recent.

Mă trezesc că am ajuns la grilajul din jurul monumentului. Îl escaladez și aproape că-mi agăț căptușeala paltonului în el. Descopăr un tăpșan mai vast decât mă așteptam, pustiu. Menhirele țâșnesc din pământ ca niște decoruri din *Indiana Jones*. Par uriașe și impunătoare când te apropii. Brenda mi-a spus că au fost ridicate pe pozițiile actuale cu peste cinci mii de ani în urmă. Trec printre ele întrebându-mă de ce au fost amplasate tocmai aici și ce funcție îndeplineau. Lângă primul menhir se vede o plăcuță explicativă și mă opresc să parcurg

textul. E mai mult folclor, despre cum se crede că stâncile au fost dispuse astfel încât să se alinieze perfect cu Soarele și Luna. Continui să avansez pe tăpșan, cu pământul rece trosnindu-mi sub tălpi în timp ce mă strecor printre menhire. Nu văd pe nimeni în jur și nu mai pot ține sub supraveghere strada principală. Am senzația că surprind o mișcare, în marginea câmpului vizual. Mă întorc, sperând să fie Izzy, dar nu e nimeni. Cerul se întunecă puțin și norii par să coboare. Am impresia că i-aș putea atinge cu mâna, că mă strivesc. Măresc pasul fără să știu încotro, incapabilă să scap de senzația că sunt urmărită, că nu sunt singură. Cineva joacă un joc macabru de-a v-ați ascunselea cu mine, dispărând după câte o stâncă de fiecare dată când întorc capul.

Încerc să mă concentrez asupra împrejurimilor și caut banca de care mi-a spus Chloë. Apoi, într-un colț din partea din spate a terenului, îmi sare în ochi un stejar masiv, iar lângă el, pe jumătate ascunsă de crengi, o bancă din lemn. La o examinare mai atentă, constat că numele tuturor celor trei fete, nu doar al lui Sally, sunt gravate pe o placă de bronz, sub cuvintele: „Nu vă vom uita niciodată“. Observ că cineva a lăsat un buchet de trandafiri roz pe unul din brațele băncii. Probabil că am ajuns prea târziu. Mă așez și slobod un oftat. Privirea îmi cade pe o bucățică de hârtie liniată, aproape complet ascunsă de frunze, pe care se vede un scris

familiar, cu majuscule înclinate spre stânga. Iau bilețelul și îl citesc:

KATIE, TAMZIN & SALLY

Sub nume, alte trei cuvinte:

ÎMI PARE RĂU.

Aceeași caligrafie ca în scrisoarea de amenințare pe care am găsit-o sub ștergător.

24

OLIVIA

Olivia nu se poate gândi la altceva decât la Ralph. Știe că oamenilor li se pare ciudat că sunt prieteni. Că *au fost* prieteni. Au fost. Au fost. Au fost. I se strânge inima. Ralph a fost un om bun și blând. Îi plăcea viața simplă și era surprinzător de inteligent. Dar asta nu i-a împiedicat pe diverși indivizi să profite în permanență de el. Până și ea a profitat, într-un final. Sunt atât de multe lucruri pe care ar vrea să le schimbe! Ralph i-a spus la un moment dat că adevărul o va face liberă – o declarație tipică pentru el. Îi plăcea să vorbească în sloganuri. Dar aici se înșela. Adevărul n-ar elibera-o, departe de asta.

Adevărul e o cutie a Pandorei, iar ea trebuie să țină capacul bine închis.

Nu e pentru prima dată când simte nevoia unui confident, dar acum înțelege, cu tristețe, că

Ralph a fost singurul ei prieten, singura persoană în care putea să aibă încredere. Iar acum, prietenul ei nu mai este. Se simte mai singură ca oricând.

Se uită la ceas. A trecut de 12. Wesley i-a promis că vine să se întâlnească cu ea la menhire. Ar putea să treacă pe la banca comemorativă a prietenelor ei, să depună niște flori, apoi să mănânce împreună, înainte ca el să se întoarcă la birou.

Buchetul din mâini i se pare tot mai greu. Unde-o fi Wesley? În sfârșit, îl vede îndreptându-se către ea cu mersul lui săltăreț, îmbrăcat în canadiana aceea umflată, care îi face torsul să pară disproporționat în raport cu restul, ca la personajele din jocul *Guess Who?* I-a dat un mesaj de dimineață, propunându-i să se întâlnească aici. I-a apreciat atenția și respectul pe care îl acordă împlinirii a douăzeci de ani de la dispariția prietenelor ei. Acum însă, văzându-i chipul, pe măsură ce se apropie, își dă seama că s-a înșelat. E de-a dreptul furios.

– Ralph Middleton a murit, o informează scurt, fără nici o introducere. O apucă de braț și o trage peste grilaj în jos pe câmp. Iar *tu* ai fost văzută ieșind din rulota lui, plângând, ieri. Ce naiba, Liv?

Olivia se simte ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. De ce e așa de nervos?

– Te-a căutat împuțitul ăla de Dale? Mai devreme a fost pe la mine pe-acasă.

– Ce are cu tine? Abia îl cunoșteai pe Ralph. Și azi-dimineață nu te-ai dus la birou?

– A venit înainte să plec, îi răspunde cam pripit, frecându-și bărbia cu mâna. Mi-a zis că e doar o procedură de rutină.

Privirea i-a devenit sticloasă, ca întotdeauna când minte. Ca să iasă din încurcătură, o ia din nou la întrebări, ca un jucător de tenis care întoarce loviturile.

– Ce căutai ieri la Ralph?

De unde știe? I-a spus Dale? Inima începe să-i bată nebunește pe sub haina impermeabilă, iar mâna în care ține florile i-a amorțit complet.

– Îmi pare teribil de rău pentru Ralph. Și-o să mă simt vinovată tot restul vieții că ultima noastră discuție s-a încheiat cu cuvinte grele.

– Cuvinte grele despre ce?

Scormonește cu piciorul prin iarba udă. N-a apucat să-și schimbe ținuta de călărie.

– A fost o neînțelegere prostească.

– Ralph Middleton a fost *ucis*, Liv. Ți-a spus Dale?

Ridică privirea și, pentru prima dată de când îl cunoaște, vede spaimă în ochii lui.

– Da, mai mult sau mai puțin.

– Nenorocitul dracului..., oftează el, făcând-o să se întrebe dacă se referă la Dale sau la Ralph.

Știe că Wesley și detectivul au fost colegi de clasă și nu s-au suportat niciodată. Dar pe Ralph aproape că nu-l cunoștea. Ea era cea care ținea legătura cu el, care îl vizita din când în când ca

să se asigure că e bine și să-i mai aline singurătatea. Numai ei îi păsa de soarta lui.

Wesley strânge pumnii și o pironește cu o privire încruntată:

– Îmi ascunzi ceva.

– Nu-ți ascund nimic, Wes. Pe cuvânt, minte ea. Trebuie să ai încredere în mine. Eu nu te întreb unde ai fost azi-noapte.

– Ți-am spus că Stan...

– Nu mă interesează, îi taie vorba pe un ton calm.

Experiența a învățat-o că n-are nici un sens să ridice glasul, n-ar face decât să-l enerveze și mai tare, ca pe Sky, năbădăiosul armăsar sur de la grajduri.

– Încerc să am grijă de tine, să te apăr, dar tu parcă vrei să mă eviți cu orice preț. Ești vulnerabilă, reacționezi emoțional. Astăzi e comemorarea accidentului și nu gândești normal. Dar trebuie să știu dacă a fost ceva între tine și Ralph.

Îi vine să-i râdă în față. Dacă a fost ceva? Speră că nu se referă la o relație amoroasă. Pe de altă parte, știe că e mai prudent să nu-l ia în băşcălie pe Wesley.

– Îmi era milă de el și mă simțeam datoare. Atâta tot. Eram supărată pentru că nu-l puteam face să se schimbe. Că se sinucidea lent prin cantitățile de alcool și de droguri pe care le consuma.

Wesley rămâne tăcut, cu buzele strânse, privind-o atent. Olivia face eforturi să-și păstreze un chip impasibil, să nu se trădeze. Știe că poate fi gelos, irațional, dornic să găsească semne de trădare închipuită în tremurul unei buze sau într-o ridicare de sprânceană. De-a lungul anilor a învățat cum să se apere. Ralph – un bărbat singur, în vârstă, care bea prea mult – a fost singurul ei prieten, dar Wesley nu-i poate ierta nici măcar asta. În ultima perioadă s-a întrebat adesea cum ar fi fost dacă n-ar fi survenit accidentul, dacă prietenele ei n-ar fi dispărut. Ar mai fi rămas împreună? N-ar fi ajuns atât de dependentă de el. Sally ar fi adus-o cu picioarele pe pământ, probabil. Dintr-odată, sufletul îi e cuprins de un val de milă și de rușine. Wesley nu-i un om rău. Și o iubește, e sigură de asta.

– Wes..., începe, dar el îi întoarce spatele.

– Trebuie să mă întorc la birou. Poți să vizitezi banca fără mine.

– Credeam c-o să mâncăm împreună.

Se răsucește brusc spre ea, cu ochii scăpărând de mânie.

– Mi-am pierdut pofta de mâncare. Prefer să-mi petrec prețioasa pauză de prânz cu cineva căruia îi pasă de mine.

– Despre ce vorbești? îl întreabă confuză.

– Despre tine. Despre cum dădeai fuguța la confidentul tău, la Ralph. Vorbeați despre mine,

nu-i așa? Știu că nu vrei să ne mutăm împreună. Acum totul e clar.

Un om a fost ucis, iar Wesley nu se gândește decât la el însuși.

– Lumea nu se învârte în jurul tău, se aude răspunzându-i.

Ochii i se lărgesc sub efectul surprizei și se înroșește la față.

– Du-te dracului, Liv!

Face din nou stânga-împrejur și se îndepărtează cu pași apăsați.

– Du-te și tu dracului, bombăne ea.

Pornește de-a lungul pajiștii cu inima bătându-i tare, plină de nervi. Cum își permite să-i vorbească astfel? Știe că e o zi grea pentru ea și o abandonează cu florile în brațe, să le depună singură. Unde-i sprijinul pe care i-l promite, atunci când are cu adevărat nevoie de el? Iar acum o doare și piciorul, pentru că a venit pe jos de la grajduri. Sperase că Wesley o va duce cu mașina înapoi acasă. N-avea de unde să știe că o să se care și o s-o lase baltă. Lacrimi de furie i se scurg pe obrajii înghețați. Încetinește pasul când vede că nu e singură, așa cum credea, ci că o persoană stă așezată pe băncuța comemorativă. În prima clipă își închipuie îngrozită că sunt părinții lui Sally, mama lui Katie sau, mai rău, părinții lui Tamzin, dar când se apropie recunoaște coama de păr roșcat și fesul verde, deja familiar. La naiba! Nu poate da ochii cu Jenna Halliday în halul în care este. E tentată să

dea bir cu fugiții înapoi peste câmp, dar o doare piciorul.

Jenna o vede și se ridică. Olivia observă că are în mână un buchet de trandafiri roz. „A adus florile, sau le-a găsit aici?“ se întreabă.

– Bună, o salută jurnalista cu un zâmbet timid. Lasă florile pe bancă. Erau aici când am venit. Îmi cer iertare dacă deranjez... Observându-i chipul chinuit și dârele de lacrimi, o întreabă: Ești bine?

– Am nevoie să... să stau jos, reușește Olivia să îngaime înainte de a se prăbuși pe bancă.

Jenna îi ia cu blândețe florile din mână și le așază lângă celelalte.

– Ești foarte palidă. Scotocește prin geantă și scoate o cutie de coca-cola. Uite, bea, s-ar putea să te ajute.

Olivia acceptă băutura și ia o înghițitură zdravănă. E călduță și răsuflată, dar apreciază energia pe care i-o dă zahărul. Jenna o privește de la un metru distanță, cu florile între ele.

– Mulțumesc. Mă doare rău piciorul. E un drum lung...

– Vrei să te duc acasă?

Ar prefera să rămână pe bancă toată noaptea decât să intre în mașina ziaristei.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Știe că vorbele ei sună fals.

– Îmi pare rău pentru pierderea lui Ralph, o ia Jenna prin surprindere, deși n-ar trebui să fie surprinsă; de acum, probabil că tot orașul e la

curent. Cred că aceeași persoană m-a atacat în pădure noaptea trecută, adaugă femeia, ducându-și instinctiv mâna la ceafă.

– Cum? Ai fost atacată azi-noapte?

Oliviei nu-i vine să creadă.

Jenna îi povestește pe scurt aventura ei nocturnă: cum l-a urmărit pe Dale, încercând să realizeze un material de presă despre ucidere, când cineva a lovit-o în cap.

– Dale a fost foarte drăguț cu mine, m-a dus la Urgențe și m-am ales cu o cusătură.

– La ce oră s-a întâmplat?

– Cred că pe la zece, nu-mi amintesc exact.

Olivia se întreabă cine ar fi putut că comită așa ceva și de ce. La ora zece, ea era deja acasă. Slavă Domnului că nu s-a dus pe jos. În general, evită să iasă noaptea singură.

– Îmi pare rău pentru ce-ai pățit. Îmi închipui că te-ai speriat.

Se lasă un moment de tăcere. Ar vrea să se ridice și să se îndepărteze de femeia asta, în ciuda dovezilor ei de amabilitate. Se teme însă că piciorul o să-i cedeze. Este în poziția de auditor pasiv. Probabil că Jenna jubilează în sinea ei.

– Olivia..., începe șovăielnic jurnalista, când podcastul meu va fi difuzat de BBC, e posibil ca un ascultător să dorească să intervină, să-și amintească ceva, să ofere un indiciu.

– Ca de exemplu?

– Nu știu. Un mic detaliu, care la vremea respectivă n-a părut important. Poate o întâlnire

întâmplătoare din ziua aceea... cu cineva care, în retrospectivă, ar fi putut acționa suspect. Sau o mărturisire, dacă prietenele tale au fost răpite. Poate că o rudă își va aminti că fiul, soțul sau tatăl se comporta ciudat în perioada aceea.

Olivia nu s-a gândit la această eventualitate. Poate că Jenna are dreptate. Oftează.

– Wesley ar înnebuni dacă aș da un interviu. Ție sau oricărui alt jurnalist. Se opune categoric.

– Serios? De ce?

– Nu are încredere în autorități, în poliție, în presă, în guvern...

– Hmm, face Jenna.

– Încearcă să mă protejeze.

– Pot înțelege asta, dar eu lucrez la un podcast serios, nu la o fițuică de scandal. Și nu-ți voi răpi mai mult de câteva minute. Aș vrea să aud de la tine, în cuvintele tale, ce s-a petrecut în noaptea aceea. Tu și Ralph Middleton ați fost singurele persoane la fața locului. Iar acum...

Olivia lasă capul în jos. Ultimele cuvinte ale ziaristei plutesc între ele ca niște plumbi. Acum a rămas doar ea. Cuvintele ei. Povestea ei. Nimeni nu i-ar mai putea răstălmăci declarațiile, odată înregistrate. Poate că a venit momentul să accepte interviul. Va obține, în sfârșit, dreptul la cuvânt, un mod în care să controleze filmul evenimentelor, să pună capăt speculațiilor. Oamenii vor fi obligați s-o asculte. Da, va fi mărturia ei despre ce s-a petrecut în noaptea aceea. *Cuvântul final.*

– De acord, spune, aproape fără voia ei. O s-o fac. O să-ți dau interviul.

Jenna se apleacă în față, radiind de bucurie.

– Ești sigură? Fantastic! Îți mulțumesc, Olivia.

– Dar, te rog, nu-i spune nimic lui Wesley. De fapt, nu spune nimănui deocamdată. E în regulă?

– Desigur. Vrei să vii astă-seară la cabana mea, pe la ora cinci? Acolo e mai liniște și n-o să ne deranjeze nimeni. Pot să trec să te iau.

– Hmm... Nu vreau să fim văzute împreună.

– Am înțeles. Te-aș putea aștepta la o stradă distanță de fermă. O să parchez într-un loc discret.

Jenna e atât de entuziasmată, încât nu vrea să o dezamăgească. Bucuria ei îi dă Oliviei un halo rar, cald, ca la școală când dădea răspunsul corect la o întrebare a profesorului. Simte totuși o undă de îndoială. Chiar este capabilă să o facă? Wesley va fi foarte supărat pe ea. „Dar este deja“, îi șoptește o voce. „Ce importanță mai are?“

Pe de altă parte, nu are o datorie morală față de prietenele ei? Față de Ralph, eroul care i-a salvat viața în noaptea aceea? Toată lumea trebuie să afle ce a făcut pentru ea. I se strânge inima când se gândește la el. Of, Ralph! El era spiritul pădurii. Știa lucruri, vedea lucruri, ținea secrete.

La urma urmelor, pe al ei i l-a păstrat atâția ani.

25

JENNA

– Ești sigură că nu vrei să te duc acasă? o întreb pe Olivia.

Era foarte palidă la început, dar acum i-a mai revenit culoarea în obraji. Văd însă că se strâmbă la fiecare mișcare, din cauza piciorului.

– Nu, sunt bine. Îți mulțumesc. O să-i dau un telefon mamei, să vină să mă ia. Aș vrea să mai rămân puțin aici. Atinge gânditoare petalele unui trandafir roz. Ai găsit și un mesaj, prins de florile astea?

– Da... era bilețelul acesta. I-l întind Oliviei. I-am făcut deja o fotografie. Eram curioasă, voiam să știu cine a lăsat buchetul, îi explic. Mă port cât mai sincer cu ea, ca să nu mă bănuiască de intenții ascunse. Îmi dau seama că încă mai ezită în legătură cu interviul și n-aș vrea cu nici un chip să se răzgândească. Văd că îi tremură mâinile când citește mesajul. Știi de la cine este? Aceeași persoană mi-a lăsat un bilețel pe mașină.

– Ce fel de bilețel? mă întreabă uluită.

– Scria: „Pleacă din oraș sau vine rândul tău". Șarmant, comentez dându-mi ochii peste cap.

Olivia trage aer în piept și își vine în fire.

– Ar putea proveni de la oricine. Îmi închipui că tuturor le pare rău, iar oamenilor de pe aici

nu le plac reporterii curioși. Nu implică vinovăție.

Tonul ei defensiv mă pune pe gânduri. O urmăresc cu atenție: expresia controlată și mâinile care îi tremură când strecoară mesajul înapoi în buchet se contrazic. Dar nu vreau să spun nimic care ar putea s-o supere. O pot întreba mai multe despre povestea asta după interviu.

Mă îndepărtez și, când ajung pe la mijlocul câmpului, mă întorc spre locul în care am lăsat-o. O văd ținându-și capul în mâini. Să mă întorc și să insist s-o duc acasă cu mașina? mă întreb. Nu. E o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie s-o tratez ca pe un copil doar fiindcă trece printr-o perioadă delicată. Iar timpul zboară. E momentul să mă îndrept spre biroul lui Jay Knapton.

Când ajung în mașină simt un val de entuziasm. Podcastul va fi mult mai bun, cu contribuția Oliviei. Sper ca Wesley să nu se poarte prea rău cu ea când o să afle.

Fac vreo șapte minute până la biroul lui Jay de la marginea orașului, în spatele magazinelor și străzilor secundare din Stafferbury. Această parte a orașului, nevăzută de turiști, este mult mai puțin salubră decât centrul – un labirint de blocuri de birouri și hale, construite prin anii ’60.

Biroul lui Jay, plasat într-o clădire urâtă, industrială, nu face excepție. Opresc în parcarea

comună cu alte construcții lipsite de suflet. Apăs pe butonul sub care scrie Knapton Developments și mi se deschide imediat.

Abia a trecut de ora două, dar zona de recepție este pustie și surprinzător de mică, cu un birou lipit de o fereastră nespălată, un filodendron prăfuit într-un colț și un fișet scund pe care tronează un fierbător ieftin, din plastic. Jay dă buzna de pe cealaltă ușă a recepției, cu notesul legat în piele strâns la piept.

– Hei, bună! mă salută holbându-se la mine ca și cum ar fi uitat cine sunt. Aruncă o privire în jur. Unde-i Lydia?

Dau din umeri.

– N-am văzut pe nimeni când am intrat, dar cineva mi-a deschis.

– Sunt sigur că iar a ieșit să fumeze. Degeaba îi repet să înceteze cu pauzele astea frecvente. În fine, intră, îmi spune invitându-mă în biroul lui.

Încăperea e și mai mică decât „zona de recepție“, doar cât să încapă un birou, două scaune și o măsuță într-un colț, pe care văd o cafetieră veche. Gazda face semn într-acolo cu agenda.

– Cafea?

– Da, vă rog. Fără cofeină, dacă se poate.

Trag un scaun în dreptul biroului lui și mă așez. Spațiul este claustrofobic. Miroase a mochetă nouă și a scrumieră nespălată.

Își pune agenda pe birou și își scoate sacoul. Poartă o cămașă cu mânecă scurtă, care îi pune

în evidență brațele bronzate și ceva ce seamănă cu un tatuaj pe bicepsul stâng.

– Ah, da, una dintre prostiile tinereții, îmi explică văzându-mi curiozitatea.

Își ridică mâneca, dând la iveală un fel de simbol chinezesc.

– Ce înseamnă?

– Curaj. Era menit să-mi amintească să merg la noroc în viață. Să-mi asum riscuri. O prostie, știu.

Încerc să-mi imaginez ce fel de om fusese în tinerețe, înainte să devină un dezvoltator imobiliar în costum scump. Așteptăm în liniște ca mașina să livreze cafeaua, pe care mi-o aduce într-o cană marcată cu KNAPTON DEVELOPMENTS. Își împinge ochelarii mai sus pe nas și-mi adresează un zâmbet larg. Are o piele foarte bronzată, ca și cum ar fi fost la solar. Pe biroul lui nu se vede nimic personal, nici fotografii cu familia, nici obiecte decorative. Nu poartă inele de nici un fel.

– Vă deranjează dacă vă înregistrez? îl întreb scoțând telefonul. Este posibil să nu folosesc tot ce-mi spuneți.

Mă întreb dacă mai am nevoie de interviul cu Jay, acum că mi-am asigurat cooperarea lui Dale, a Oliviei și a Brendei. Omul nici măcar nu locuia la Stafferbury la vremea respectivă, așadar mă îndoiesc că mi-ar putea spune lucruri interesante. Sper să-mi furnizeze culoarea

locală – zvonuri care încă persistă despre caz sau alte evenimente inexplicabile.

– Hmm... nu, sigur. Nici o problemă, îmi răspunde încercând parcă să se convingă singur.

Îi pun câteva întrebări de încălzire, ca să-l ajut să se relaxeze. Când s-a mutat în oraș – „De aproape nouăsprezece ani“ și dacă a venit cu familia – „Nu, n-am fost niciodată căsătorit. N-am copii“.

– Îmi puteți descrie puțin orașul? Știu că nu erați aici când au dispărut prietenele Oliviei Rutherford, dar am auzit multe relatări despre evenimente stranii. Pădurea bântuită, un copil plângând...

Îmi amintesc că l-am auzit cu urechile mele în noaptea când am fost atacată și mă cutremur.

– L-ați auzit și dumneavoastră, nu-i așa? Plânsetul? Când încuviințez, continuă pe un ton mai animat: Muncitorii care au construit cabanele mi s-au plâns că l-ar fi auzit și ei. Și alții de-a lungul anilor. Ralph Middleton era convins că pădurea e bântuită. Era cel mai în măsură s-o știe, că doar locuia acolo. Am mai auzit și alte zvonuri, despre lumini puternice în apropierea menhirelor sau despre o siluetă lugubră care ar apărea pe Coridorul Diavolului. Pe șoseaua aceea au avut loc o mulțime de accidente, să știți, mă informează aproape cu mândrie. Pubul local, The Raven, este și el bântuit de o femeie îmbrăcată în haine gri. Tot

orașul Stafferbury este cunoscut drept unul dintre cele mai bântuite din Marea Britanie.

– Și dumneavoastră credeți în asta?

– Bineînțeles. Își încrucișează brațele la piept și împinge bărbia înainte. E greu să nu crezi când ai văzut sau ai auzit diverse lucruri tu însuți. Acum câțiva ani, când locuiam pe strada principală, m-am trezit într-o dimineață foarte devreme și am văzut pe fereastră o brișcă răsturnată, cu calul încă agățat în hamuri. Am afiat ulterior că, într-adevăr, un accident a avut loc exact în locul acela, la începutul secolului al XIX-lea.

– Și ce credeți că s-a întâmplat în noaptea dispariției fetelor?

– Nu vreau să exclud nici o ipoteză, îmi răspunde prețios. Dar știu că Ralph credea că le-au răpit extratereștrii. Mă aștept să pufnească în râs, dar omul rămâne perfect serios, apoi adaugă grav: După cum ați aflat probabil, bietul om a fost găsit mort azi-noapte. Îl aprob în tăcere, căci nu vreau să-l întrerup. Rulota lui staționa pe terenul meu – sunt proprietarul unei mari părți din pădure. Lucra pentru mine, îi mai dădeam niște bani din când în când ca să supravegheze zona. Mi-a spus că de-a lungul anilor a văzut diverse chestii bizare. Moartea lui mă pune pe gânduri, să știți.

– În ce sens?

– Mă întreb dacă nu a fost – face o pauză pentru efectul dramatic – supranaturală.

Îl privesc șocată. Chiar crede în așa ceva? Când eram mică și mă temeam de stafia de sub pat, mama obișnuia să-mi spună că viii sunt cei care te rănesc, nu morții.

– Știți, continuă omul de afaceri, cu mii de ani în urmă, aici se făceau sacrificii umane, la menhire.

Îmi amintesc discuția cu Brenda.

– Am auzit despre un grup de păgâni care locuiesc în Stafferbury. Nu tocmai un cult... departe de mine gândul că ei ar fi sacrificat copilele, dar... sunt ciudați.

– Cine credeți că face parte din acest grup?

– Mă rog, nu sunt decât zvonuri, desigur, dar e posibil ca Madame Tovey să participe la ceremoniile lor. Și alți câțiva. Sunt oameni în vârstă de-acum. Am auzit că le place să facă un fel de ritual acolo, la stânci, vara. Flutură din mână disprețuitor. Eu nu mă bag în așa ceva. Nu e genul meu de pasiune, deși recunosc că în jurul menhirelor se simte o energie stranie.

Îmi amintesc cum m-am simțit eu însămi pe pajiștea aceea mai devreme, ca și cum aș fi fost urmărită de o forță misterioasă și ostilă. Nu-i spun nimic însă. Iau o gură de cafea și îl întreb dacă se cunoaște cu familiile fetelor dispărute.

– Nu tocmai. Sunt oameni retrași, mai ales familia Rutherford.

– Dar ce-mi puteți spune despre Ralph? Înțeleg că lucra pentru dumneavoastră, că avea

grijă de pădure și mai aduna gunoaiele. Ce s-a întâmplat cu el? Avea dușmani?

Își împinge scaunul în spate și începe să se joace cu jaluzelele de la fereastră.

– Vă deranjează dacă le ridic? E cam întuneric aici.

Ajustează jaluzelele fără să mai aștepte răspunsul meu și își face de lucru cu coarda care le menține ridicate. Oare încearcă să câștige timp? Era destulă lumină în încăpere. Poate că încep să devin paranoică și să bănuiesc pe toată lumea din oraș de intenții ascunse.

– Ralph? îi aduc aminte unde rămăseserăm când se așază la loc.

– A, nu era decât un suflet simplu. Nu-mi vine să cred că cineva ar fi putut să-i vrea răul. Era inofensiv.

– Și totuși cineva i-a pus capăt vieții.

Peste chipul lui trece o undă de tristețe. Mă cert singură pentru lipsa de sensibilitate.

– În orice caz, vă mulțumesc că ați acceptat să stăm de vorbă, spun în încheiere.

Îmi zâmbește când opresc înregistrarea și strâng micul trepied.

Nici nu apuc să ajung înapoi la mașină când sună mobilul. Numele lui Dale apare pe ecran.

– Jenna, îmi spune grăbit, am găsit ceva în rulota lui Ralph, ceva ce cred că trebuie să vezi.

Ne dăm întâlnire la ceainărie, pentru un prânz tardiv. Am fost atât de ocupată toată ziua, încât n-am avut timp să mănânc nimic de la micul-dejun. Din fericire, la ora 3 locul este destul de liniștit și găsim cu ușurință o masă cât mai îndepărtată de bar. Dale comandă sendvișuri cu legume și pui pentru amândoi, după care scoate un dosar-plic din geantă.

– Iată ce-am găsit printre lucrurile lui Ralph, îmi spune arătându-mi un portofel din plastic.

Mi-l întinde peste masă. Conține o serie de imagini tip Polaroid, ușor cețoase și prost cadrate, înfățișând o fată în diferite locuri, în exterior. Într-o stație de benzină, într-un parc, apoi pe strada principală.

Mă uit mai atent. Fata e tânără, are cam optsprezece ani, cu un chip rotund și o coafură de anii '90, cu șuvițe caramel.

– E Olivia.

– Corect, încuviințează Dale. Înainte de accident. Uite aici, îmi spune arătându-mi fotografia unde Olivia apare într-o scurtă de blană artificială, alimentând o mașină albă. Mașina îi aparținea. E un Peugeot 205. A fost casată după accident, îmi explică.

– Crezi că Ralph o urmărea?

– Altfel cum ar fi ajuns în posesia lui?

Își trece o mână prin părul deja foarte dezordonat. Pare extrem de obosit și mă simt vinovată că l-am ținut după mine la Urgențe atât de târziu în noapte.

– A avut vreodată un microbuz alb?

– Nu. Ralph n-avea permis de conducere.

Ridic fotografia la lumină, ca s-o văd mai bine. Pozele au fost copiate color și imprimate pe o singură coală A4.

– Prin urmare, Ralph era obsedat de Olivia și o urmărea înainte de accident? Asta spun pozele acestea?

Mă grăbesc să întorc imaginile cu fața în jos, pentru că tocmai și-a făcut apariția Chloë cu mâncarea și băuturile noastre. Aștept să se îndepărteze și le întorc înapoi. Ceva nu se leagă în toată povestea asta.

– Nu l-ar fi recunoscut pe Ralph, dacă ar fi urmărit-o?

– Hmm, după cum vezi, se afiă la o distanță apreciabilă. Dale ia o mușcătură din sendvișul cu pui și sosul i se scurge pe lângă buze în farfurie. Înghite, apoi reia: Mă întreb dacă nu cumva chiar Ralph era silueta văzută de Olivia pe drum. Poate că a așteptat-o să-și recapete cunoștința, după care s-a prefăcut că trecea pe acolo și a ajutat-o să iasă din mașină.

– E adevărat că nu l-am văzut pe Ralph decât o singură dată, mă rog, de două ori, dacă includem o întâlnire întâmplătoare pe Coridorul Diavolului când am ajuns aici, dar nu mi-a făcut deloc impresia unui ucigaș. Îl vezi în stare de așa ceva? Să provoace un accident, da. Dar să răpească fetele, de ce? Ca să le ducă unde? În rulota lui de două persoane? Puțin probabil. Și

dacă le-ar fl omorât, ce-ar fi făcut cu cadavrele? Le-ar fl îngropat de unul singur?

Iau o mușcătură din sendviș, așteptându-l pe Dale să-mi răspundă. Sprâncenele lui deosebit de expresive sunt atât de ridicate, încât aproape că se unesc cu smocul de păr de pe frunte.

– Nu știu cum să interpretez situația asta. E posibil ca Ralph să fi știut ce s-a întâmplat cu adevărat și de aceea să fl fost ucis. Știm precis că o urmărea pe Olivia. A păstrat fotografiile timp de douăzeci de ani. S-a împrietenit cu ea și a scos-o din mașina zdrobită. Poate că a făcut pe eroul.

– Dar de ce? Și de ce-ar fi așteptat asasinul douăzeci de ani ca să-l omoare, în cazul în care Ralph ar fi știut ceva despre cele petrecute în noaptea aceea?

Dale oftează exasperat.

– Ați mai găsit și alte lucruri interesante?

– Ah, da. O sumă importantă de bani, într-o cutie.

– Cât de mult? îl întreb uluită.

– Aproape zece mii de lire sterline, îmi răspunde în șoaptă.

– Da, e o sumă frumoasă. De unde puteau proveni banii?

Oftează din nou.

– Sunt unele lucruri pe care n-am libertatea să ți le dezvălui. Încă. Elemente conectate cu un alt caz, la care nu lucrez eu. De fapt, încă nu avem

certitudinea că există o conexiune între cele două dosare.

Simt o undă de dezamăgire. Pe de altă parte, nu trebuie să uit că am de-a face cu un polițist. Cu un detectiv. E normal să fie discret. După toate cele petrecute azi-noapte – lunga așteptare la Urgențe, când am stat mult de vorbă și m-a făcut să râd –, aproape că am uitat limitele impuse de rolurile noastre: el este polițist, eu sunt jurnalistă. Îmi lăsase impresia c-o să meargă ușor.

Îmi termin sendvișul în tăcere. Dale ia fotografiile de pe masă și le pune înapoi în geantă. Se lasă pe spate și își termină paharul de coca-cola.

– Trebuie să plec, mă anunță.

– Dă-mi voie să-ți mai spun un lucru, am încercat să te sun mai devreme, dar semnalul era slab.

– Te ascult.

Îl pun rapid la curent cu vizita mea la Jay Knapton și îi povestesc despre cele două mesaje scrise de aceeași mână.

– Mai ai bilețelele?

– Numai pe cel găsit pe mașină, dar l-am lăsat în cabană, îl mint spontan, fără să știu prea bine de ce. Am făcut însă o fotografie.

– Te rog să mi-o trimiți.

Îmi iau telefonul și i-o transmit pe loc.

– Și faza cu cabana pustie e ciudată, nu crezi? continui. Jay mi-a spus că n-a avut nici un client

la Foxglove, căsuța de vizavi de a mea, dar sunt sigură că am văzut pe cineva.

– Ești convinsă?

– Categoric. Am văzut lumina aprinsă și cineva a ieșit pe ușa din față, în noaptea când am ajuns, cu un câine mare, un ciobănesc german sau lup alsacian.

Polițistul schițează un zâmbet.

– E aceeași rasă.

– Oh, da! Râd și eu de propria greșeală. În general, prefer pisicile. Au mai puțină nevoie de îngrijire.

– Se vede că nu le cunoști pe cele ale tatălui meu. Se uită la ceas. Am o ședință în douăzeci de minute, deci chiar trebuie să plec. Pot să trec pe la tine mai târziu, pe la șapte, dacă tot mai vrei să-mi iei un interviu. Aici e prea zgomot.

Un grup de șase adolescenți vorbăreți tocmai a ocupat o masă lângă noi.

– Am reținut. Mulțumesc.

Îl urmăresc cu privirea când se îndepărtează, lovindu-se ușor de unul dintre tineri, care s-a ridicat ca să mai aducă un scaun. Observ că trebuie să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus al ușii. Îmi termin băutura, cu gândul la conversația pe care tocmai am purtat-o. Nu știu ce să cred despre fotografii, tot nu sunt convinsă că Ralph o urmărea pe Olivia. Pe de altă parte, banii... Probabil că era implicat într-o afacere murdară, dacă avea o sumă atât de mare ascunsă în rulotă.

Conduc pe strada principală, cu gândul la discuția cu Olivia. Părea foarte tristă, dar mai era ceva în atitudinea ei. Era aproape împăcată cu propria-i nefericire. Înfrântă.

Când mă apropii de capătul străzii, cu magazinul Co-op pe colț, înainte de Coridorul Diavolului, văd o femeie în față, pe peticul de iarbă de lângă carosabil. Gesticulează în fața unui bărbat care e lângă ea. Încetinesc, ca să văd mai bine ce se întâmplă. E mama Oliviei. Face gesturi elocvente în direcția străzii principale. Bărbatul este înalt, cu spatele drept, îmbrăcat într-un pardesiu bleumarin, cu gulerul ridicat. Are părul alb, tuns scurt. Deși nu-i pot vedea fața, sunt sigură că este Jay Knapton. Se pare că poartă o discuție aprinsă. De ce s-ar certa mama Oliviei cu Jay, care mi-a declarat mai devreme că nu cunoaște prea bine familia Rutherford? Femeia ridică ochii peste umărul lui, direct la mașina mea. M-a recunoscut? Accelerez și, când mă uit în retrovizor, o văd cum pleacă în grabă, lăsându-l pe Jay acolo, cu brațele deschise larg.

27

OLIVIA

Olivia iese din grajd, după ce a înlocuit sacul de nutreț al Sabrinei, când observă o umbră neagră care se întinde deasupra ei. Se întoarce

surprinsă și îl descoperă pe Wesley, care o privește.

– Wes, ce cauți aici?

Îl credea la birou. E aproape 4 după-amiaza, iar programul lui de lucru nu se încheie înainte de 5.

– M-ai supărat mai devreme, așa că m-am dat bolnav, îi răspunde cu mâinile în buzunare.

– Iar? Vai, Wes, ai grijă să nu te dea afară!

– Nu se pune problema. Sunt unul dintre cei mai vechi angajați, îi spune râcâind cu piciorul pământul bătătorit.

Olivia știe că Wesley nu-și va cere iertare pentru scena de mai devreme. Nu o face niciodată; se învârte morocănos în jurul ei, ca și cum el ar fi victima, până o forțează pe ea să-și ceară scuze, fără să fie cu nimic vinovată.

– M-am gândit că ar trebui să petrecem noaptea împreună, continuă el pe un ton rugător. E o noapte importantă. Douăzeci de ani. Nu te pot lăsa singură.

Închide zăvorul grajdului și se îndreaptă spre magazia de hamuri. I se strânge stomacul la gândul că urmează să-l mintă.

– Nu pot în noaptea asta. Am o... o întâlnire... cu niște prieteni.

Ia din cui un căpăstru și începe să se joace cu el. Trebuie să se miște în permanență de colo-colo, să nu-l lase pe Wesley să o privească în ochi. Nu se pricepe la minciuni. Magazia de hamuri o liniștește întotdeauna când e stresată.

Își găsește alinarea printre șei, căpestre și pături. Îi place mai ales mirosul, un amestec de produse chimice pentru piele și izul cald al părului de cal.

– Prieteni? Tu n-ai prieteni.

Afirmația lui, brutală, dar adevărată, o rănește ca un cuțit în inimă. Avusese prieteni, desigur, mulți prieteni, înainte de accident, dar cu trecerea anilor i-a lăsat să se îndepărteze. N-a mai făcut nici un efort să țină legătura. I s-a părut mai ușor să stea cu Wesley, să se ascundă. Cele mai bune prietene ale ei au dispărut. Și-a dorit să dispară și ea. A reușit. S-a ascuns sub ochii tuturor.

– Mi-am făcut o nouă prietenă, recent, îi spune mutând căpăstrul de pe un cârlig pe altul, cu spatele la el. E vorba de... o fată, care ne ajută pe la grajduri.

E o minciună gogonată, pentru că fetele care le mai dau o mână de ajutor la fermă au între unsprezece și cincisprezece ani. Singura persoană de vârsta ei este instructoarea, Mel, căsătorită și cu doi copii adolescenți. Când Olivia i-a sugerat, mai demult, să iasă la un pahar după program, femeia a făcut ochii mari și i-a răspuns că trebuie să ajungă acasă, „la băieți“.

– Serios? Cum o cheamă?

– Charlotte, îi răspunde la întâmplare.

E un nume care-i place. Dacă ar avea o fiică ar boteza-o așa.

– Și unde vă duceți?

Interogatoriul suspicios al lui Wesley aproape că o face să izbucnească în râs. O bănuiește că se vede cu un bărbat? El iese cu băieții săptămânal, și numai Dumnezeu știe unde și cu cine a fost noaptea trecută, în ciuda poveștii despre amicul Stan. A dispărut cam la ora la care a fost atacată Jenna. Olivia trage adânc aer în piept și alungă imediat gândul rău. Wesley n-ar face rău nimănui. *Oare?* Ea știe mai bine decât alții de ce este capabil un om împins la limită.

Fără nici un motiv, ochii i se umplu de lacrimi. Se uită la șeile agățate pe perete. Asta e soarta pe care o merită, își spune.

În urmă cu douăzeci de ani, pe la aceeași oră, își vedea de viață fără nici o grijă, inocentă, fără să știe că totul avea să se schimbe dramatic. Se pregătea să iasă cu prietenele în oraș, încălțată cu cizme înalte până la genunchi și îmbrăcată cu o fustă mini ecosez, cu părul bogat și blond încadrându-i chipul tânăr, luminos. Privea viitorul cu încredere și se bucura de recent începuta relație cu Wesley și de compania prietenelor ei. Abia aștepta să ajungă în discoteca din orașul vecin, redeschisă de curând. Viața ei era plină de speranțe și de culoare, nu ca acum, când pare un desen în creion ale cărui contururi se șterg odată cu trecerea anilor. A albit pe la tâmple, s-a îngrășat și nici nu-și mai aduce aminte când a entuziasmat-o cu adevărat ceva. Cât de mult și-ar fi dorit să aibă o

prietenă reală pe nume Charlotte! O prietenă spirituală, veselă, care s-o încurajeze să poarte haine îndrăznețe, care ar târî-o prin cluburi și ar încuraja-o să se îmbete și să se zbânțuie dezlănțuită în mijlocul ringului de dans lipicios de la băutura vărsată.

Cum ar fi arătat viața ei dacă Sally, Tamzin și Katie n-ar fi dispărut în urmă cu douăzeci de ani? S-ar fi măritat toate patru? Ar fi avut copii? Ar fi rămas prietene, sau maturizarea și grijile le-ar fi înstrăinat?

– Liv? Iar visezi cu ochii deschiși? Te-am întrebat unde te duci.

– Încă nu știu. Ascultă, trebuie să plec. Mai am câteva lucruri de rezolvat.

– Și eu ce fac la noapte? M-am gândit că o să dormim împreună, se lamentează Wesley. Erau și prietenele mele, să știi.

„Nu, la naiba, nu erau! Sally nu putea să te suporte!“, îi vine Oliviei să țipe, dar strânge tare din buze, căci nu vrea să-i rănească sentimentele. Nici ea nu știe de ce, pentru că el o rănește tot timpul.

– Te-ai gândit greșit, am impresia. Eu nu mi-am dat acordul. După felul în care m-ai lăsat baltă la prânz, nici nu credeam că vrei să mă mai vezi azi.

Wesley o privește vizibil șocat.

– Ești supărată pentru noaptea trecută? o întreabă răgușit.

– Nu, sigur că nu, oftează ea.

– De atunci te porți ciudat cu mine. Nu mi-a plăcut cum mi-ai vorbit mai devreme. Nu poți face asta când trăim împreună, să știi.

– Ce anume nu pot face?

Wesley își înfige mâinile și mai adânc în buzunare.

– Nu poți să ieși în oraș ca să-ți faci de cap. Nu așa funcționează un cuplu.

– Ah, da? Să înțeleg că renunți la ieșirile cu băieții? Asta vrei să-mi spui?

– Ei, nu... nu e același lucru. Noi ne întâlnim ca să ne uităm la meci. Nu mergem prin cluburi și nu vrăjim fetele.

Olivia închide ochii, simțindu-se brusc extrem de obosită. Tocmai a înțeles că sechelele accidentului i-au permis lui Wesley s-o țină în lesă. Prezența lui o sufocă. Ar vrea să fugă, să fugă, să fugă. Încearcă să-și păstreze cumpătul:

– Wes, nu e decât o noapte. Nu putem trăi ca niște frați siamezi. Eu nu te-am întrebat de ce ai dispărut așa de repede noaptea trecută.

– Ți-am spus, Stan avea nevoie de ajutor. Probleme cu femeia. Până acum nu te-a deranjat.

Din câte știe ea, nici unul dintre amicii lui n-are parteneră.

– Ei bine, acum mă deranjează.

– O, acum înțeleg totul. E cum nu se poate mai clar, spune el cu un hohot sardonic. Toți anii ăștia te-ai folosit de mine, nu-i așa? Iar acum, când te-ai înzdrăvenit, când piciorul ți s-a

vindecat, nu mai ai nevoie de serviciile mele. Ei bine, du-te dracului, Olivia! Du-te dracului!

– Wes...

Bărbatul iese valvârtej din magazie. Nu încearcă să-l oprească.

Mama ei o găsește tot în magazie, prăbușită pe o bancă. Lumina asfințitului aruncă umbre lungi pe gresia de pe jos.

– De ce stai aici singură?

Poartă în mână o trusă roșie de îngrijire a cailor din care iese vârful unui instrument pentru curățarea copitelor. Așază trusa pe un raft, lângă celelalte. Olivia nu știa că mama ei s-a întors. A luat-o de lângă menhire mai devreme și a lăsat-o acasă spunându-i că se duce la cumpărături. A lipsit mult timp.

– L-ai adus pe Sky de la păscut?

– Da, e în grajd. Și a venit veterinarul ca să-l consulte pe Pickles.

Olivia își perie pantalonii de călărie. Probabil că miroase a cai. Cizmele îi sunt pline de noroi.

– E o zi grea, știu, îi spune mama ei cu blândețe.

Olivia continuă să-și curețe pantalonii în tăcere.

– Te iubesc foarte mult, știi asta, da?

Mirată, ridică privirea. Mama ei nu e genul care să facă declarații tandre.

– Sigur că știu. Și eu te iubesc.

Se apropie și se așază lângă ea pe bancă, bătând-o stângaci cu mâna pe genunchi.

– Îmi place de Wesley, așa cum ți-am mai spus, dar mă tem că nu ești fericită.

Olivia e gata să-și descarce sufletul – să-i dezvăluie bănuielile despre Wesley, tristețea care o apasă – și să-i pună întrebările de care s-a temut întotdeauna. Pentru că, odată ce-ar spune totul, nu și-ar mai putea lua cuvintele înapoi. Vorbele ei ar rămâne pentru totdeauna acolo, în eter.

– Ți-ai reproșat vreodată că viețile noastre sunt așa de... mici? o întreabă în schimb.

– Cum adică?

– Am trăit toată viața împreună și, la un moment dat, a apărut Wesley. N-ai avut niciodată o relație serioasă cu un bărbat, cu excepția tatălui meu, alături de care n-ai trăit multă vreme.

Mama ei izbucnește în râs.

– Poftim? Sigur că am avut iubiți și înainte și după tatăl tău, dar nu mi-am făcut reclamă. Din ziua în care te-ai născut, ai devenit prioritară în viața mea.

– Dar prieteni? Nu te-ai mai întâlnit nici cu ei de la... ei bine, de la accident.

– Cum aș fi putut? Hai să nu discutăm despre toate astea acum, draga mea. Își apasă baza nasului între degetul mare și arătător și oftează, apoi pare să-și revină. Hai să mergem în casă. Am putea să ne uităm la un film drăguț, de la nouă e *În timp ce tu dormeai*.

Se ridică și-i întinde mâna Oliviei.

– Mai întâi trebuie să rezolv ceva, dar poate ne uităm mai târziu.

Mama ei îi zâmbește încurajator, dar îngrijorarea i se citește pe chip. Trec pe lângă grajduri și se îndreaptă spre casă. Ar fi cazul să se grăbească, Jenna o așteaptă. După ce mama ei intră, își continuă drumul până la capătul parcării. Este în stare să o facă? Da și încă o dată da. Trebuie. Are o voce și, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, e gata s-o folosească.

Își încheie fermoarul impermeabilului galben și își îndeasă mai bine căciula pe cap. Aburii respirației ei se risipesc în amurg. Iese din curte și traversează spre mașina jurnalistei.

28

SUSPICIUNE

Când se trezi, a doua zi de dimineață, Stace descoperi că era singură în patul uriaş. Ferestrele culisante erau deschise larg, perdelele albe fluturau în briza uşoară şi de jos se auzeau voci. Își luă rochia pe care o aruncase pe un scaun noaptea trecută și și-o trase pe ea, apoi ieşi pe verandă. Porţile impresionante, din oţel masiv, erau larg deschise, iar pe ele tocmai ieşeau John-Paul și Derreck, urmaţi la mică distanţă de Trevor, Griff și Martin, veseli ca niște şcolari în excursie. Ce se petrecea? Nici nu știa cât era ceasul. Unde erau

fetele? Se simţea dezorientată şi puţin enervată că John-Paul nu o trezise. Prima zi într-o ţară străină, şi deja ieşea cu băieţii şi cu acest Derreck. Îi venea să strige după ei, dar nu voia să pară o iubită posesivă în ochii gazdei. Îi urmări cu privirea până ieşiră în stradă şi făcură cu mâna la nişte tuk-tuk-uri.

Se schimbă într-o pereche de blugi scurţi şi o bluză cu bretele, asigurându-se că s-a uns bine peste tot cu cremă de soare, apoi o luă spre parter, simţind răcoarea dalelor de marmură sub tălpile goale. Vila îi făcea impresia unui sanctuar, a unei mici oaze, dar era conştientă că dincolo de ziduri se întindea un oraş vibrant, urât mirositor şi umed, care tocmai îl înghiţise pe John-Paul. Nu se simţea în stare să-l înfrunte.

– Ah, aici erai! auzi vocea lui Hannah când intră în bucătăria uriaşă.

Uşa din spate era larg deschisă spre grădină, unde o văzu pe Maggie pe marginea piscinei. În nişte bikini vişinii stridenţi, cu un pahar de suc în mână şi ochelari de soare imenşi ridicaţi peste părul negru, stătea cu picioarele în apă. Întoarse capul spre ele şi le făcu semn cu mâna. Leonie se foia prin bucătărie, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, cu decolteul adânc deja înroşit de soare. Hannah, la rândul ei, stătea în pragul bucătăriei, în nişte bikini verzi, cu prosopul întins pe un şezlong. Era înaltă, androgină, cu părul castaniu prins în coadă. Îşi întoarse chipul pistruiat spre Stace.

– De ce nu ţi-ai pus costumul de baie?

– Nu știam care era planul, îi răspunse uitându-se în jos la bluza și șortul ei. Cum de sunteți toate așa de vioaie? Parcă am mâinile și picioarele de plumb.

Prietenele ei nu păreau deloc afectate de diferența de fus orar, dar se culcaseră la o oră decentă, spre deosebire de Stace, care salivase după Derreck până la trei dimineața. Așa îi trebuia. Ce-ar fi spus ele dacă le-ar fi povestit că tipul își scosese hainele și se aruncase în piscină, unde nu lipsise decât puțin ca să i se alăture?

– Vrei cafea de la gheață? o întrebă Leonie întinzându-i un pahar înalt.

Stace se strâmbă. Nu-i plăcuse niciodată cafeaua rece și nu avea de gând să înceapă acum, așa că scutură din cap. Leonie luă o înghițitură.

– Nu-i rea, să știi!

– I-am văzut pe băieți plecând. Încotro s-au dus?

– Crezi că John-Paul te-a abandonat aici? o tachină Hannah, care îi cunoștea temerile. S-au dus până după colț, la nonstop, să cumpere ceva.

Ieșiră din bucătărie. Stace alese să se așeze la umbră, în timp ce Leonie și Hannah se întinseră pe șezlonguri. Inima începu să-i bată mai repede la amintirea imaginii lui Derreck noaptea trecută, cu apa scurgându-i-se pe pectoralii perfecți și luna mângâindu-i umerii puternici. Trase adânc aer în piept, dezgustată de ea însăși, de modul în care trupul o trăda. Motivul era supărarea pe John-Paul, se asigură în gând.

– Dar au plecat în tuk-tuk-uri, insistă ea așezându-se pe marginea fierbinte a șezlongului lui Leonie.

Leonie flutură din degetele de la picioare. Erau cam butucănoase, cu unghiile recent pictate într-un roz strălucitor. Purta la gleznă o brățară subțire de argint.

– Of, încearcă să te relaxezi, să te bucuri c-am rămas între noi, fetele. În orice caz, i-am auzit pe Derreck și pe John-Paul discutând de dimineață. Am impresia că voiau să-i prindă pe ceilalți singuri, ca să-i roage o chestie.

– Ce anume?

Stace se panică amintindu-și de conversația dintre Derreck și John-Paul, pe care o auzise fără voia ei.

– Nu știu, dar am impresia că-i ducea să se vadă cu un amic de-al lui, îi răspunse Leonie cu chipul în plin soare.

În mintea lui Stace se înfiripa tot mai puternic suspiciunea că Derreck încerca să-i implice în ceva... ceva cum? Lipsit de scrupule? Alungă repede gândul. Nu juca într-un film cu Robert de Niro, era doar paranoică.

Se ridică și se întoarse în bucătărie ca să-și ia ceva de băut. Îi era și foame. Copleșită de evenimente, nu mâncase mare lucru la grătarul din ajun. Își dorea cu disperare o cană de ceai. Nu rece, ci fierbinte, ca acasă. Exista un fierbător electric pe undeva?

– Ești bine? auzi o voce din spate.

Se întoarse şi dădu ochii cu Maggie, ale cărei picioare ude lăsaseră dâre pe gresia imaculată.

– Sigur, adică, de ce n-aş fi? E atât de frumos aici, suntem ca într-un palat, încercă ea să glumească.

– Dar?

Privirea îi fugi spre şezlongurile unde Leonie şi Hannah sporovăiau liniştite, cu ochii închişi. Probabil că erau vreo patruzeci de grade la soare. Sigur urmau să se aleagă cu arsuri.

– Locurile ca ăsta te fac să-ţi dai seama cât de trist e totul acasă, nu crezi?

– Ce vrei să spui? făcu Maggie cu ochii măriţi de uimire.

Stace o trase complet în bucătărie, ca să nu le audă celelalte.

– John-Paul şi-a pierdut slujba. Eşti prima care află.

– L-au dat afară?

– Nu, în nici un caz. John-Paul e un tip foarte muncitor. Însă firma nu merge prea bine, aşa că... Încercă să-şi calmeze anxietatea care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la asta. Ultimul angajat, primul dat afară, cunoşti mentalitatea. Coborî puţin vocea: Azi-noapte i-am auzit pe John-Paul şi pe Derreck stând de vorbă. Am impresia că Derreck îi cerea să facă ceva pentru el. Ca şi cum John-Paul i-ar fi datorat un serviciu.

– Ce anume?

– Habar n-am, iar John-Paul n-a vrut să-mi răspundă când am încercat să-l întreb.

– John-Paul e un tip la locul lui şi n-ar face prostii, spuse Maggie pe o voce fermă.

Stace deschise frigiderul şi îşi turnă un pahar de suc de portocale.

– S-a schimbat de când am ajuns aici. E mai secretos şi mai posac cu mine. Iar Derreck este aşa de... de...

– Strălucitor. Magnific. Sexy. Bogat ca naiba.

– Voiam să spun convingător, dar şi cuvintele tale i se potrivesc, zise, aducându-şi aminte cât de tentată fusese să sară după el în piscină noaptea trecută.

– Hai, nu lăsa grijile să-ţi strice vacanţa. Maggie îşi strecură braţul pe sub al ei. Probabil că n-o să mai avem niciodată şansa să locuim într-un asemenea lux. Să profităm cât putem.

Băieţii se întoarseră abia după două ore. Derreck, cu o pungă de plastic în mână, intră în grădină în fruntea celorlalţi.

– Am adus provizii, le anunţă.

Martin, Trev şi Griff păreau şi ei în toane bune, mai ales Griff, care rânjea cu gura până la urechi. Stace simţi familiarii fiuturaşi din stomac la vederea stăpânului casei. John-Paul rămăsese mai în spate, cu un aer uşor distrat.

– V-au trebuit două ore pentru cumpărături de la magazinul din colţ? observă Leonie de sub umbrela uriaşă sub care se refugiase, roşie ca un rac fiert.

Era prea cald ca să mai stea la soare.

John-Paul se lăsă să cadă lângă Stace şi o mângâie pe genunchiul gol. Îi adresă un zâmbet

care se voia încurajator.

– Derreck ne-a scos la o plimbare ca lumea, se hlizi Griff luând-o pe după umeri pe Leonie.

Avea pete largi de sudoare la subsuorile tricoului cu Pink Floyd. Fata se scutură, pretextând că-i era prea cald ca să fie atinsă.

– Aşa zic şi eu, îl aprobă Trevor, care purta aceeaşi pălărie ridicolă.

Schimbă o privire cu prietenul lui, iar acesta lăsă să-i scape un nechezat obscen.

– Cine vrea la piscină?

Griff începu să se dezbrace, iar Trevor îi urmă exemplul. Se aruncară în apa rece şi albastră stropind-o pe Leonie, care scoase un fals ţipăt de oroare.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi şopti Stace iubitului ei.

– Nu pot...

– Acum, insistă ea.

John-Paul se ridică şi o urmă fără să scoată nici un cuvânt spre partea din spate a grădinii.

– Ce se întâmplă? îl întrebă odată ce ajunseră la o distanţă sigură.

Doar chicotele lui Leonie ajungeau din când în când până la ei.

– La ce te referi?

Stace observă că pe buza lui de sus se formaseră broboane de transpiraţie.

– Nu mă minţi. Te-am auzit vorbind cu Derreck noaptea trecută. Văzând că John-Paul se

îngălbenise la faţă, continuă: Cum adică, îi eşti dator? Pentru ce?

Pe chipul lui se întipări expresia unui animal încolţit.

– A fost o chestie... prostească. Am dat de belea mai demult, în perioada când călătoream, iar Derreck m-a ajutat să scap.

– Ce fel de belea?

– Nu contează.

– Credeam că nu avem secrete unul faţă de celălalt, îi zise ea luându-l de mână. Acum însă îţi văd un alt chip. O latură secretoasă. De ce nu-mi poţi spune?

El îşi trase mâna şi şi-o trecu prin părul negru.

– Nu contează. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Stace.

– Bine, atunci spune-mi ce vrea de la tine. De ce ne-a invitat pe toţi aici?

John-Paul aruncă o privire spre prietenii lor. Maggie şi Martin se băgaseră şi ei în piscină. Derreck stătea pe margine, îmbrăcat, privind în direcţia lor cu mâna streaşină la ochi.

– Nu-i nimic, crede-mă. Derreck ştie un băiat din Anglia care se ocupă cu vânzarea artefactelor exotice. Vrea să scoatem nişte obiecte din ţară.

– Cum? De ce are nevoie de voi pentru asta?

– Thailanda are o legislaţie foarte restrictivă în legătură cu unele obiecte, ca statuetele lui Buddha, de exemplu. Iar amicul ar vrea să le vândă în magazinul lui de suvenire.

Stace simţi cum o cuprinde frigul, în ciuda celor patruzeci de grade de afară.

– Statuete pline cu... droguri?

– Ce? se indignă John-Paul. De unde naiba ai scos-o pe asta? Sunt doar nişte bibelouri de epocă.

– Vei fi plătit pentru asta? se încruntă ea.

– Păi, da, sigur. Dar, tehnic vorbind, e ilegal. Guvernul thailandez e foarte dur. Cred că poţi să le exporţi în scop religios, dar îţi trebuie o mulţime de hârtii şi o licenţă, şi Derreck e de părere că nu merită tot efortul. Vrea să scoatem câte două bucăţi fiecare.

– Cine, noi?

– Da, adică două statuete cu Buddha de fiecare. Aşa, dacă unul dintre noi este prins, poate juca sceneta turistului prost, care n-a citit regulile.

– Şi tu ai fost de acord?

John-Paul ridică din umeri cu un aer neajutorat.

– La început am zis nu. Dar banii... nu ne-ar strica deloc.

– Cât?

– Nu mi-a spus încă. Aruncă o privire furişă spre Derreck, apoi se întoarse spre ea, frecându-şi ceafa. Azi ne-a dus să ne întâlnim cu tipul, de aceea a durat atâta. Băieţii au zis că se mai gândesc, că trebuie să-şi consulte iubitele. Pentru Derreck e doar o activitate secundară, la câţi bani pare să aibă.

– Dacă suntem prinşi, riscăm să ajungem la puşcărie?

John-Paul scutură energic din cap.

– Dumnezeule, nu. Nu... O să scăpăm cu o amendă, probabil. Dar nu... nu cred că se pune problema unei pedepse cu închisoarea.

– Nu crezi? Stace era profund şocată. Nu sunt de acord să fac nimic care ne-ar putea trimite după gratii într-o puşcărie thailandeză, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi pasă că suntem faliţi.

Exact atunci, Derreck se ridică şi traversă peluza, apropiindu-se de ei. Îl bătu prieteneşte pe John-Paul pe spate şi-i făcu cu ochiul lui Stace.

– Ce complotaţi voi doi aici, ca nişte antisociali?

Tânăra îi susţinu privirea.

– Tocmai am aflat despre planul cu statuetele.

– Şi ce părere ai?

– Mi se pare o cerere bizară.

Un curent pe care nu ştiu cum să-l interpreteze trecu rapid între cei doi bărbaţi, apoi gazda lor izbucni în râs.

– Ţi-ai găsit o femeie suspicioasă, J.P. Hai mai bine să mâncăm ceva. E ora prânzului, spuse făcându-i din nou cu ochiul lui Stace.

Se îndreptară spre bucătărie. John-Paul încercă s-o apuce de mână, dar ea şi-o retrase violent.

– Ai face bine să nu mă minţi, îi şuieră la ureche. Şi vreau să văd statuetele astea nenorocite înainte să luăm o decizie, ai înţeles? Şi vreau să fiu sigură că, dacă suntem prinşi, scăpăm cu o mică amendă.

– Desigur.

Tânărul îi întinse iarăşi mâna. De data asta, i-o acceptă.

29

JENNA

Nu e nici cinci, dar întunericul și-a intrat în drepturi ca și cum cineva ar fi stins lumina. Parchez în fața cabanei mele și coborâm din mașină. Aerul rece miroase a fum, a ace de pin și a pământ umed. Olivia poartă pe cap un fes gri și încă este îmbrăcată cu hainele de călărie, care emană un ușor miros de cal. Zâmbește timid, dezvăluind un șir de dinți albi, egali. Pentru prima dată, o privesc cu mai multă atenție. E destul de atrăgătoare, cu o gură frumoasă și un ten sănătos, care se bronzează chiar și iarna. Tenul meu este alb-lăptos, predispus la arsuri solare. Observ că afișează și o atitudine diferită, mai hotărâtă cumva.

– Îți mulțumesc că m-ai luat cu mașina, repetă ea aruncând o privire spre căsuța din lemn. E foarte frumos aici, dar cam izolat. Nu ți-e frică noaptea?

– Nu e nici o problemă. Am vecini.

Flutur din mână spre cabana Foxglove, căci nu vreau să admit că ar fi pustie.

– Ar fi mai bine să-mi scot cizmele, spune ea pășind peste prag. Sunt murdare.

– Sigur. Mă duc să aprind fierbătorul, adaug, dar îmi amintesc imediat de robinetul cu apă fierbinte instant.

Înainte să închid ușa în urma ei, arunc o ultimă privire în noaptea neagră de afară. Dinspre celelalte cabane nu se vede nici cea mai mică rază de lumină, iar desimea copacilor îmi alimentează claustrofobia. Ramurile lor foșnitoare mă fac să mă simt ca noaptea trecută, când am fost atacată. Întunericul pare să se întindă uniform, dar... oare îmi joacă imaginația feste, sau am zărit o mișcare acolo, printre trunchiuri?

– Nimeni nu știe că ești aici? o întreb ca să mă asigur, închizând ușa.

Își scoate fesul și clatină din cap.

– Nu. N-am spus nimănui. Mă urmează în salon și în bucătăria deschisă. E adorabil! Foarte comod, exclamă încântată.

Îi ofer o cană de ceai, pe care o acceptă. Cu lapte, fără zahăr.

– Ce-ți mai face piciorul? o întreb, văzând că șchioapătă puțin când se apropie să ia ceaiul.

Părea că avea dureri mari mai devreme, când ne-am văzut la menhire. Am citit în presă despre rănile pe care le-a suferit în accident. Știu că încă are șuruburi în piciorul stâng.

Schițează o grimasă.

– E mai bine decât înainte. Trebuie să-l folosesc cât pot de mult, pentru că dacă nu mă mișc îmi amorțește. Dar să știi că s-ar fi putut să fie chiar mai rău. Dacă Katie, Tamzin și Sally au fost răpite, atunci piciorul blocat între fiarele mașinii m-a salvat. Evident, asta înseamnă că

m-am ales și cu vinovăția supraviețuitorului, ceea ce pune capac la toate.

Vorbește pe un ton aparent lejer, dar este vizibil că face eforturi să-și ascundă emoțiile.

– Îmi pare rău. Nici nu-mi pot imagina prin ce treci, îi răspund cu sinceritate.

– Asta-i situația, spune ridicând din umeri.

Ne mutăm în salon.

– Am încercat să aprind focul, dar sunt complet incompetentă, îi spun când o văd că tremură.

– Pot să te ajut eu. Avem un șemineu identic acasă.

Lasă cana de ceai pe măsuța de cafea rustică, din lemn de stejar. În câteva minute, în vatra șemineului arde un foc vesel.

– Ai făcut-o așa de ușor! Nu-mi dau seama unde greșesc.

– Asigură-te că ai aprins hârtia, nu doar lemnul.

Se așază pe canapea și își întinde picioarele. Am pregătit deja telefonul mobil și suportul pe masă. Ia o gură de ceai, privindu-mă peste marginea cănii în timp ce apăs pe butonul de înregistrare.

– Îți mulțumesc că ai acceptat acest interviu. Eram puțin îngrijorată că te-ai putea răzgândi.

Mă așez pe canapea și îmi vâr picioarele sub mine. Vreau ca Olivia să se relaxeze, să uite că e înregistrată, să avem o conversație liberă între două prietene.

– Nici nu-mi vine să cred că sunt aici, dar... mai bine tac decât să spun o prostie, începe ea.

– Din contră, te rog, continuă. Ce voiai să spui?

Își încălzește mâinile în jurul cănii de ceai. Are unghiile roase până în carne.

– Toată lumea îmi spune ce să fac. Adică, mama și Wesley. Știu că amândoi îmi vor doar binele, dar e ca și cum n-aș mai fi crescut de la vârsta de optsprezece ani, de la accident. Sunt o femeie în toată firea. Am și eu o voce!

– Sigur că ai, o încurajez. Îmi dau seama că acesta este felul ei de a rezista, mai ales în relația cu Wesley. E începutul unei rebeliuni. Ce-ți amintești din noaptea aceea fatidică? o aduc la temă.

– Eram toate așa de bucuroase că ieșim în oraș! Ieșeam în fiecare sâmbătă seara, dar acum se deschisese un club nou, în orașul vecin, și eram nerăbdătoare să vedem cum este. Fusese o noapte frumoasă. În cea mai mare parte. Tamzin s-a îmbătat prea tare, dar nu era prima oară. S-a certat puțin cu Katie. Eu eram cu Sally, la bar, iar ele s-au întors furioase de la toaletă. Sally a spus: „Doar nu s-au certat din nou“. Se întâmpla destul de des. Erau cele mai bune prietene, dar se purtau de parcă ar fi fost surori.

– De ce se certau?

– Nu știu. Mărunțișuri, probabil. Tamzin făcea urât la băutură. Presupun că o jignise pe Katie comentându-i ținuta sau faptul că nu avea și ea

un iubit. Face o pauză și ia o gură ceai. Reia peste câteva clipe: Apoi, pe drumul de întoarcere, a început să plouă tare. Fixează visătoare peretele de vizavi ca și cum ar retrăi noaptea aceea, în mașină, străbătând Coridorul Diavolului în drum spre casă. Una dintre fete a strigat că a văzut ceva pe șosea. Am tras de volan ca să evit coliziunea, și mașina s-a răsturnat. Mi s-a rupt filmul. Când m-am trezit, dispăruseră.

Încuviințez din cap fără să scot nici un cuvânt. Nu vreau să rup vraja rememorării. Știu toate acestea, desigur, dar gândul meu este la ascultători.

– Am zăcut așa o vreme, rănită, incapabilă să mă mișc, până când am văzut pe cineva apropiindu-se prin ploaie. Am țipat, crezând că era silueta fantomatică pe care o zărisem pe drum, dar mi-am dat seama că era Ralph Middleton. Doar Ralph. Îl cunoșteam vag. Ne mai întâlniserăm prin oraș și îl salutam întotdeauna când ne intersectam. Odată a ajutat-o pe Katie să-și găsească pisica. Nu mi-era frică de el. Oricum, aveam de ales?

Râde fără veselie și își încrucișează gleznele. Una din șosetele groase i s-a dus în jos, făcând-o să pară că are un picior mai lung și unul mai scurt.

– Ce-a făcut Ralph?

– A sunat la Urgențe, apoi a intrat pe portiera pasagerului și am așteptat să sosească ambulanța. Cum plângeam isteric, a încercat să

mă calmeze, spunându-mi că prietenele mele au plecat să caute ajutor, probabil. Eu știam că ceva era în neregulă, deoarece Katie avea un telefon mobil, dar mi-am spus că poate i se terminase bateria sau s-a spart în accident. Așa că m-am lăsat convinsă. Ca să fiu cinstită, în momentul acela mă preocupa mai tare propria situație. Piciorul îmi era blocat, strivit între fiare. Știam că va fi nevoie de descarcerare. Mă temeam că n-o să mai pot să merg niciodată.

– Oricine ar fi reacționat la fel în locul tău. Ești sigură că silueta misterioasă pe care ați văzut-o pe șosea nu era chiar Ralph?

– Nu pot să fiu sigură, dar Ralph m-a asigurat că n-a fost el. Avea treabă prin pădure, îngrijea un animal, o vulpe, dacă îmi amintesc bine – adora animalele –, când auzise un zgomot puternic, ca o explozie de metal, după cum mi-a spus. I-au trebuit vreo zece minute ca să ajungă la locul accidentului.

Ezit să-i adresez următoarea întrebare. Sesizându-mi nesiguranța, se încruntă ușor.

– Ce s-a întâmplat?

Îi descriu fotografiile găsite în rulota lui Ralph.

– Cred că au fost făcute în săptămânile sau chiar zilele premergătoare accidentului. Alimentai Peugeot-ul 205, în haine de iarnă. Ai declarat la poliție că aveai senzația că erai urmărită? Cred că era vorba de Ralph. Te urmărea, poate că el v-a ieșit în față. Poate că el a provocat accidentul.

– Dar... Mă privește confuz, ca și cum ar încerca să reordoneze tot ce credea că știe de atâția ani. Nu, nu se poate. Le-am spus polițiștilor la vremea respectivă. Bărbatul care mă urmărea conducea o camionetă albă. Și avea o cicatrice.

– O cicatrice?

Nici Dale, nici Brenda nu menționaseră acest detaliu.

– Da, aici, spune Olivia atingându-și obrazul. Era destul de mare și cobora din colțul ochiului până în mijlocul fălcii.

– Le-ai spus asta polițiștilor?

– Da, sigur că da. Adică, eram încă sub influența sedativelor, căci ieșisem dintr-o operație, dar m-au audiat de mai multe ori.

O privesc cu atenție, întrebându-mă dacă minte. O astfel de declarație la poliție trebuie să rămână înregistrată pe undeva. Sau a inventat pe loc un detaliu, ca să-l scoată din cauză pe Ralph? Sau poate că Dale și Brenda au avut un motiv pentru care mi-au ascuns acest element? Îmi notez să-l întreb pe Dale cu prima ocazie.

– Ce-ți mai amintești despre acest bărbat cu cicatrice? Câți ani i-ai fi dat?

Se foiește și își strânge mâinile în poală.

– A trecut atât de mult de atunci, dar aș zice că aproape cincizeci de ani. Avea aspectul unui om care petrece mult timp în aer liber, era nebărbierit. L-am văzut de câteva ori la volanul camionetei, fumând.

– Nu l-ai văzut niciodată în afara mașinii?

– Ba da, doar o dată. Cred că a încercat să se apropie de mine. Plimbam un ponei pe o pajiște din apropiere și l-am zărit de cealaltă parte a drumului. M-a strigat.

– Te-a strigat pe nume?

– Nu, a scos un „Hei!“ sau așa ceva. Am luat-o la galop. Eram foarte speriată. Arăta groaznic. Murdar, neîngrijit. Din fericire, nu s-a luat după mine.

– Atunci l-ai văzut ultima oară?

– Da. Cred că era cu o zi înainte de accident.

Fac o pauză ca să diger informația.

– Și de atunci nu l-ai mai văzut niciodată?

– Nu. Am întrebat-o pe Sally la club, în noaptea aceea. Nu văzuse pe nimeni. Poliția nu l-a găsit. Nu a găsit nici camioneta.

– Asta nu explică totuși prezența fotografiilor în rulotă, spun perplexă. L-ai văzut vreodată pe omul cu cicatricea în compania lui Ralph?

– Nu. Întrebarea nu are sens.

– Ralph mi-a spus ceva despre o lumină albă, puternică, la locul accidentului, reiau inițiativa. Ai văzut-o și tu?

Olivia se încruntă, străduindu-se să se concentreze.

– Eu... nu, nu cred. Aveam dureri teribile. Am leșinat și m-am trezit de mai multe ori, chiar și după ce m-a găsit Ralph. Abia a doua zi, când am fost vizitată de poliție la spital și am aflat că prietenele mele nu se întorseseră acasă, am

început să mă îngrijorez. Dar chiar și atunci... Face o pauză, cântărindu-și atenție următoarele cuvinte. În zilele care au urmat, am tot sperat că vor reapărea. Că mi-au jucat un fel de farsă sinistră, că vor veni cu niște explicații bizare.

– Ce ți-a spus Ralph despre lumina puternică pe care a văzut-o? insist, deoarece simt că evită întrebarea.

Scoate un plescăit disprețuitor.

– Extratereștri, desigur. Așa era el. Întotdeauna a crezut în paranormal și supranatural.

– Prin urmare, tu zici că i s-a părut?

– Așa cred.

Tonul ei este ferm; de teamă să n-o pierd, o întreb repede despre banii lipsă.

– Mda, a dispărut niște mărunțiș de la locul de muncă al lui Tamzin. Am impresia că, imediat ce au aflat despre asta, polițiștii au tras concluzia că fetele au fugit cu banii.

– Dar nu era mare lucru.

– Știu. Și nu s-a găsit nici o dovadă că Tamzin ar fi furat banii.

– Nu ea era responsabilă cu mărunțișul?

– Ba da, dar asta nu înseamnă că și l-a însușit.

– Nu, sigur că nu, mă grăbesc să fiu de acord cu ea.

S-a înroșit în obraji de emoție.

– Tamzin nu era o hoață. Nu era capabilă de așa ceva. Cred că altcineva a furat banii și a dat vina pe ea. Cineva care știa, poate, că Tamzin avea să dispară definitiv.

– Cine, de exemplu? o întreb șocată.

– N-am idee. Vreun coleg de-al ei, cel mai probabil.

– Din câte înțeleg, nu ești convinsă că a fost vorba de o fugă planificată.

– E greu de crezut că au fugit împreună și n-au contactat pe nimeni de atunci. Mai ales din partea lui Sally. Eram foarte apropiate. Nu pare sigură de ce spune și buzele îi tremură, ca și cum nu ar vrea să admită o mare trădare. Nu pricep de ce ținea Ralph fotografiile acelea cu mine, adaugă. Poate că el era cel care mă urmărea, dar de ce? Nu înțeleg.

Fac o pauză, gândindu-mă cum să formulez cât mai delicat următoarea întrebare.

– Ți-a lăsat vreodată impresia că... ar fi atras sentimental de tine? Te-am văzut... te-am văzut plângând ieri, când ai plecat de la el, din rulotă.

Pare șocată de idee.

– Categoric, nu! Mă trata ca pe o soră mai mică. Nu s-a purtat niciodată necuviincios cu mine, nu a încercat să mă flateze, nu mi-a comentat ținutele sau altceva. Nu. În nici un caz. Privindu-și mâinile aspre, cu palme bătătorite, Olivia continuă: Ieri ne-am certat aiurea. Eram îngrijorată pentru el, asta-i tot. Se droga prea mult și nu se îngrijea. Arăta rău, nu m-am ferit să i-o spun. S-a rățoit la mine și mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Nu-mi vorbise niciodată pe tonul acesta, nu-i stătea în fire. De obicei era un tip calm, chiar placid. Plescăie

nemulțumită. Nu înțeleg ce căutau la el fotografiile acelea. De ce le-a luat și de ce le-a păstrat? Dale ți le-a arătat?

– Da. O să vină mai târziu să stăm de vorbă. S-ar putea să le aibă încă la el. Sunt sigură că oricum ar vrea să te întrebe despre ele.

– Vine aici?

Pare speriată de ideea că s-ar putea să-l întâlnească. Îmi amintesc reacția ei când ne-a văzut la pub.

– Mai târziu.

– Am auzit că a redeschis cazul, spune privind gânditoare spre șemineul în care abia mai pâlpâie focul.

– Da. Am auzit că e un fel de specialist în dosare nerezolvate.

Își strânge buzele într-o linie subțire, apoi mă surprinde cu următoarele cuvinte:

– Presupun că nu ar fi etic.

– Ce anume?

Se apleacă spre mine cu aerul că urmează să-mi facă o confidență.

– E clar că nu ți-a spus. M-ar fi mirat s-o facă.

Simt cum mă străbate un fior.

– Ce să-mi spună?

Își dă o șuviță de păr la o parte, cu o lucire dură în ochi.

– Tamzin era iubita lui când a dispărut.

– Poftim? exclam, aproape înecându-mă cu ceaiul.

Olivia mă privește foarte serios, cu brațele încrucișate pe piept, deși e limpede că îi face plăcere să mă șocheze.

– Da, erau îndrăgostiți lulea unul de celălalt.

– Mie mi-a spus că Tamzin și Katie erau în același an cu el la școală, dar lăsându-mi impresia că nu le cunoștea prea bine. De fapt, mi-a precizat că era la universitate când au dispărut fetele.

– Au reușit să-și păstreze relația și după ce Dale a plecat la Universitatea din Edinburgh.

– Uau!

Mă simt ca și cum cineva m-ar fi lovit cu pumnul în stomac. Înțeleg că nu-mi putea dezvălui toate detaliile cazului, dar asta? Tamzin era *iubita lui*. Iată o informație extrem de importantă. Ieri, la pub, mi-a spus că o cunoștea doar de departe. M-a mințit în față.

Mă ridic, ca să-mi maschez emoțiile. Cred că am tot ce-mi trebuie pentru podcast, așa că opresc înregistrarea.

– Simt nevoia să deschid o sticlă de vin. Vrei un pahar?

– Da, cu mare plăcere. Mulțumesc.

Iau cănile și le pun în chiuvetă, apoi scot dopul sticlei de Chablis pe care mi-am adus-o de acasă. Umplu două pahare și îl dau pe al meu pe gât. Lichidul rece și catifelat mă calmează instantaneu când îmi intră în sistem. Umplu la

loc paharul și mă întorc în salon. Olivia acceptă recunoscătoare vinul și o văd luând și ea câteva înghițituri serioase.

Oare ce-a mai omis să-mi spună Dale? Era singura persoană din oraș care-mi inspira încredere. Îmi dau seama că sentimentul de trădare pe care-l încerc e disproporționat, dar nu mi-l pot reprima. De ce nu mi-a spus despre relația cu Tamzin? Ce vrea să-mi ascundă?

– De ce mint bărbații întotdeauna? întreb din senin.

– Cred că nu vorbești doar despre Dale, îmi răspunde cu perspicacitate Olivia.

Îmi dau seama că mă dusesem cu gândul la Gavin.

– Soțul meu a plecat de acasă acum câteva luni. Mi-a spus că are nevoie să respire, dar am impresia că mă înșală. Ceva e în neregulă. O simt aici – îmi duc mâna în dreptul inimii.

Nu intru în celelalte aspecte, lucruri pe care doar recent am reușit să le recunosc în sinea mea. Că mi-am dorit atât de mult ca mariajul nostru să funcționeze, încât mi-am lăsat deoparte adevăratele sentimente, suspiciunile despre el. Mi-am văzut mama chinuindu-se să ne crească, pe mine și pe fratele meu, în absența tatălui. Am văzut cum l-a afectat pe Darren, care a luat-o razna în adolescență din lipsa autorității paterne. Îmi vin în minte anii aceia de nesiguranță și teamă, când mama nu dormea noaptea de grija lui. Când l-am cunoscut pe

Gavin, am fost convinsă că am găsit siguranța de care aveam nevoie. Voi face altfel decât mama, mi-am jurat când m-am căsătorit. O să-i asigur lui Finn un cămin stabil, o familie adevărată, cu mamă și tată. Cât de proastă am fost! Cât de naivă! Darren s-a căsătorit între timp și are doi copii minunați – îmi ador cumnata și nepoții. Ar fi luat-o razna cu sau fără tata, dar și-a revenit la maturitate și a cunoscut-o pe Tracey.

Olivia a rămas tăcută o vreme. În cele din urmă spune, aproape în șoaptă:

– Și eu simt același lucru despre Wes.

– Crezi că te minte?

Mă aprobă trist, apoi îmi povestește cum aruncă bani în stânga și în dreapta.

– Și nu pare să fie niciodată la birou. Mă mir că încă n-a fost dat afară pentru toate zilele libere pe care și le-a luat în ultima vreme.

– Ce crezi că face?

– N-am idee. Umblă cu tot felul de amici dubioși. Ar putea să facă orice.

Trag adânc aer în piept și pun întrebarea care ne trece amândurora prin cap.

– Crezi că e băgat în ceva ilegal?

– Nu cred, murmură frământându-și între degete marginea puloverului.

Roșeața din obrajii ei îmi dă de înțeles că suspectează ceva.

– Dale mi-a spus că în rulota lui Ralph a fost găsită și o sumă de bani importantă.

Olivia ridică ochii surprinsă.

– O, Dumnezeule!

– Ai auzit să fi fost implicat în ceva ilegal? Trafic de droguri?

Ia încă o înghițitură de vin din pahar.

– Nu știu. E adevărat că se droghează. *Se droga*, adaugă suspinând. În principal iarbă, deși mi s-a întâmplat să trec pe la el și să-l găsesc complet terminat. În fine... nu mă pricep la droguri. Am dus o viață foarte protejată.

Râde sardonic, încercând să-și mascheze tristețea. Îi mai ofer niște vin și torn pentru amândouă.

– Îmi închipui cât de greu ți-a fost, să fii rănită așa de grav la numai optsprezece ani.

– Wesley a fost minunat. M-a ajutat enorm.

Simt că-mi ascunde ceva.

– Încă ești... fericită cu el? Pare șocată de întrebarea mea, așa că mă grăbesc să adaug: Îmi pare rău, nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

Am mers prea departe, probabil. Dacă eu sunt dispusă la confidențe, nu înseamnă că și ea este. Totuși, replica ei mă surprinde:

– Pot să-ți pun o întrebare personală?

– Păi... sigur...

– Crezi că soțul tău o să se întoarcă acasă?

Mă joc cu paharul de vin.

– Sincer, nu știu.

– Câteodată mă întreb dacă stau cu Wesley doar fiindcă sunt obișnuită cu el, fiindcă a avut

grijă de mine cu atâta devotament, sau fiindcă îl iubesc cu adevărat. M-ai întrebat dacă mai sunt fericită cu el, dar fericirea e o chestiune relativă, nu crezi? De fapt, nu știu dacă sunt fericită în general.

O spune cu atâta tristețe, încât îmi vine s-o strâng în brațe.

– Îmi pare rău, dar... Îmi dau seama că nu sunt cea mai potrivită ca să vorbesc despre asta, după halul în care a ajuns căsnicia mea, dar nu trebuie să te resemnezi, nu trebuie să crezi că altceva nu meriți. Poți schimba situația, Olivia. Este în puterea ta.

Cască ochii mari, surprinsă.

– Îți mulțumesc. Chiar aveam nevoie să-mi spună cineva asta.

Îmi adresează un zâmbet larg, probabil singurul zâmbet sincer primit din partea ei. Înțeleg, dintr-odată, că raporturile dintre noi s-au schimbat. Interviul a luat sfârșit. Suntem două femei de aceeași vârstă care stau de vorbă. Îmi dau seama că mi-e simpatică, am în față un om sincer, deschis. Emană onestitate. Lăsăm să treacă un moment de tăcere complice.

– Wesley vrea să ne mutăm împreună, continuă ea. Vrea să cumpărăm un apartament. Dar eu... eu nu vreau. N-aș putea să-ți spun de ce. Nu mi se pare în regulă.

Suntem întrerupte de un ciocănit la ușă. Trebuie să fie Dale. Am pierdut noțiunea timpului. Sunt tentată să-l amân, dar vreau să-l

întreb dacă știe că Olivia a declarat la poliție că urmăritorul ei avea o cicatrice pe chip. Plus că ar trebui să clarific motivul pentru care mi-a ascuns relația cu Tamzin.

Arunc o privire spre musafira mea, care îmi zâmbește, dar o simt încordată.

– E Dale?

– Așa cred. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum zboară timpul. O să-i spun să mă aștepte până te conduc acasă.

Apoi îmi amintesc că am băut câteva pahare de vin. Unde mi-a fost capul? Discuția a fost atât de pasionantă, încât am uitat că i-am promis că o duc acasă cu mașina.

Mă ridic ca să deschid, iar Olivia mă urmează ca să-și pună cizmele. Dale are fularul ridicat până peste bărbie și mâinile adânc înfipte în buzunare. Vederea lui îmi accentuează dezamăgirea că m-a mințit în legătură cu Tamzin.

– Bună, mă salută vesel. A, Olivia! exclamă văzând-o în spatele meu.

– Bună, Dale, eu tocmai plecam.

Își ia impermeabilul galben din cuier și și-l pune pe ea.

A început să plouă, o burniță fină care strălucește pe umerii detectivului. Mi-e jenă că sunt obligată să-l rog să o conducă acasă.

– Îmi pare rău, dar am uitat și ne-am apucat de băut, îi explic.

– Stai liniștită, o să chem un taxi, spune Olivia.

– În nici un caz, te duc cu plăcere, insistă subcomisarul, scoțând cheia mașinii din buzunar. E o noapte oribilă, nu facem mai mult de zece minute.

– Ești foarte amabil, îi spun.

– Nu, vă rog, mă descurc, refuză în continuare Olivia, vizibil speriată.

Dale ridică mâna.

– Nici nu concep să te duci cu taxiul. Se întoarce spre mine zâmbind: Mă întorc repede. Aș aprecia o cafea tare.

Face prietenește cu ochiul și pleacă însoțit de Olivia care e vizibil jenată.

31

OLIVIA

E doar o iluzie sau a sesizat o anumită chimie la lucru între Dale și Jenna? Cum să interpreteze altfel semnul cu ochiul pe care i l-a adresat polițistul? Știe că Jenna trebuie să se simtă vulnerabilă după plecarea soțului ei, dar, pe de altă parte, Olivia nu are prea multă experiență cu bărbații.

Își spune că nu este treaba ei, îi mulțumește ziaristei și îl urmează pe Dale spre mașină. Cum se tot împiedică pe poteca plină de denivelări, se

vede nevoită să se agațe de brațul subcomisarului.

– Atenție! Ești bine?

– Da, dar nu e deloc lumină pe aici, îi răspunde retrăgându-și jenată mâna.

– Da, e cam întuneric. Ai grijă, că în față e un bolovan mare.

Pășește cu atenție în spatele lui și se bucură când ajung la mașină.

– Așadar, spune Dale vârând cheia în contact, dar fără să pornească motorul, sunt surprins că ai acceptat să stai de vorbă cu Jenna.

– Era momentul. Sper să iasă ceva bun din asta.

O aprobă scurt din cap, fără să întoarcă privirea spre ea.

– Mă bucur. Știu că am vorbit mai devreme despre Ralph, dar aș dori să avem o discuție mai oficială în legătură cu accidentul. Mâine, dacă poți? Ți-am lăsat un mesaj la mama ta.

Ultima lui propoziție o ia prin surprindere. Mama ei nu i-a transmis nimic.

– Am dat declarații la momentul respectiv. Chiar trebuie să o fac din nou?

– Da, trebuie, îi răspunde pe un ton ferm.

– În regulă.

În clipa în care detectivul pornește motorul, din boxe începe să bubuie Radio X. Reduce volumul.

– Îmi cer scuze. Îmi place să ascult muzică tare când conduc singur. Mama avea obiceiul să-mi

spună c-o să asurzesc.

Olivia a rămas tăcută. Dale face un viraj la dreapta și se angajează pe Coridorul Diavolului, o șosea pe care ea o urăște. În cele din urmă rupe tăcerea:

– Jenna mi-a povestit despre fotografiile pe care le-ați găsit în rulota lui Ralph. Le ai la tine? Aș vrea să le văd.

Maxilarul lui se încleștează.

– Voiam să abordăm subiectul mâine.

– Aș vrea să le văd acum, te rog.

– Bine. O să ți le arăt imediat, când ne oprim. Despre ce ai mai vorbit cu Jenna?

Încearcă să pară nonșalant, dar Olivia nu se lasă păcălită.

– I-am spus că ieșeai cu Tamzin, dacă asta vrei să știi.

Își regretă instantaneu cuvintele. Atmosfera din mașină devine brusc glacială.

– Am înțeles, îi răspunde subcomisarul pe același ton oficial, aspru.

Îl privește cu coada ochiului. Are buzele strânse și maxilarele încordate. Întotdeauna i s-a părut chipeș, în stilul acela dezordonat. Nu e o frumusețe convențională, dar ochii căprui strălucitori și părul frumos, chiar dacă nepieptănat, fac toți banii. Pe vremea când ieșea cu Tamzin purta pantofi sport Adidas Samba și tricouri retro. I se pare ciudat să-l vadă îmbrăcat atât de elegant.

Sunt singuri pe drum și nu se poate împiedica să nu se gândească la noaptea de la care tocmai se împlinesc douăzeci de ani. Se agață cu mâinile de marginile scaunului. N-a mai pus niciodată mâna pe volan de atunci, deși doctorul a asigurat-o că poate conduce o mașină cu cutie automatică. Preferă să meargă pe jos sau să călărească, deși e conștientă că este complet irațional, dacă te gândești cât de periculos este călăritul.

Atmosfera dintre ei s-a răcit, ar da orice să poată coborî din autovehicul. N-ar fi trebuit să-i spună ce i-a spus. Oare a făcut-o doar ca să-l enerveze? Probabil că da. Trebuie să recunoască în sinea ei că nu l-a plăcut niciodată. Știe că Wesley e repezit și că oamenii îl consideră arogant, dar măcar nu e prefăcut. La el, ce-i în gușă și-n căpușă – în cea mai mare parte a timpului, în orice caz. Dale Crawford a avut întotdeauna grijă să-și construiască și să proiecteze o anumită imagine în exterior. Una pe care ea o simțea complet falsă. E posibil să-și fi format această opinie din cauza modului în care a tratat-o pe Tamzin când aceasta a rămas în orașul natal, în timp ce el a plecat la universitate, sau poate că și-a pierdut complet încrederea în poliție. Sau poate că, pur și simplu, este nedreaptă cu el. În orice caz, trebuie să coboare din mașină.

– Poți să mă lași aici, îi spune când intră pe strada principală.

Spre ușurarea ei, subcomisarul trage pe dreapta.

– Ești sigură? Pot să te duc acasă fără probleme... Ah, înseamnă că rămâi la Wes în noaptea asta, am înțeles.

Apartamentul lui Wesley este la câțiva pași, într-adevăr. Olivia nu vrea să se ducă acolo, dar mormăie o aprobare vagă, ca să scape. Știe că Dale și Wes se detestă reciproc – sunt la fel de diferiți ca șoarecele și pisica. Doar că nu știe care e unul și care, celălalt.

Dale își ridică servieta de la picioarele ei și și-o deschide pe genunchi.

– Uite, îi spune întinzându-i o coală A4 într-un plic de plastic transparent. Au fost fotocopiate.

Le ia ușor încruntată, încă sub șocul informațiilor primite de la Jenna. În pozele acelea arată atât de tânără, atât de lipsită de griji! Atât de minunat de neștiutoare în raport cu ceea ce-i rezerva viitorul! Își amintește momentul când a intrat la stația de benzină. Era chiar cu o zi înaintea accidentului, făcea plinul pentru weekend. A avut senzația că e urmărită cât a zăbovit acolo? Nu-și mai amintește. Cu toate că... o altă fotografie i se pare la fel de familiară.

– Asta, îi indică polițistului poza în care plimbă o iapă tânără, de care s-au ocupat puțin timp, legată cu o sfoară, pe marginea unui drumeag de țară. Ăsta e unul dintre locurile

unde îmi amintesc că l-am văzut pe omul cu cicatricea. Stătea pitit în camioneta lui, într-o parcare, fuma și mă urmărea. A ieșit și m-a strigat. Probabil că el a făcut fotografia asta.

Era incidentul despre care tocmai îi povestise Jennei.

– Era singur? N-ai văzut pe nimeni în scaunul pasagerului?

Face un efort să-și amintească. Au trecut atâția ani de atunci, dar nu, este sigură: în camionetă nu se afla decât un singur bărbat.

– Era singur. Sunt convinsă. Oare Ralph îi dăduse și el târcoale în același timp? Să fie o simplă coincidență? Aș vrea să-mi amintesc mai multe, dar mi-e imposibil acum, adaugă oftând.

– Dacă îți revine ceva, dă-mi de știre. Ne vedem mâine.

– Îți mulțumesc că m-ai condus, îi spune când coboară din mașină.

Dale se îndepărtează lăsând-o singură pe strada suspect de liniștită, deși nu este decât 7.15 seara. Luminițele de Crăciun joacă în nuanțe roșii și argintii pe stâlpi, iar cerul parcă-i de cerneală. Își vâră mâinile în buzunarele impermeabilului galben și se pune în mișcare. Trece pe lângă pizzerie, remarcând că doar câteva mese de la fereastră sunt ocupate, una de doi tineri necunoscuți, iar alta de părinții lui Sally. Lumina din interior se revarsă pe trotuar. Coboară bărbia în piept și trece repede prin dreptul lor, sperând să n-o recunoască. Deși mai

are foarte puțin până la apartamentul lui Wesley, lungește pasul, dornică să ajungă cât mai repede acasă la ea. Ar fi trebuit să-l lase pe Dale s-o ducă până acasă, dar nu mai suporta apropierea lui în mașină. Face la stânga pe o stradă laterală și trece pe lângă pubul The Raven – până și acolo e liniște. A ajuns la marginea orășelului, de unde încep câmpurile. A auzit niște pași în spate, sau îi joacă feste imaginația? Și-a supraestimat curajul de a străbate porțiunea întunecată de drum de una singură, chiar dacă nu e târziu. Nu s-a făcut nici șapte și jumătate. Știe că distanța de la strada principală până la fermă nu e mare, dar nu-i obișnuită s-o străbată noaptea, pe jos. Nu și-a dat seama cât de oprimant este peisajul rural din jur, care parcă vrea s-o strivească, și cât de enervantă este absența luminilor stradale, cât de puternic va fi ecoul pașilor ei, ca și cum cineva ar urmări-o.

Dar nu, nu este imaginația. Pe deasupra bătăilor propriei inimi aude pași grei apropiindu-se din spate.

Ar fi de-a dreptul poetic dacă i s-ar întâmpla ceva în noaptea asta – la cea de-a douăzecea comemorare a accidentului. Predestinarea. Inevitabilul. Își dă seama că a așteptat toată viața acest moment.

În pofida resemnării, tot se încordează când simte o mână grea apucând-o de umăr.

Tot țipă.

Dar vocea ei e înghițită de beznă.

32

JENNA

În timp ce-l aștept pe Dale să se întoarcă, mă apuc să spăl paharele de vin. N-am mâncat nimic în afară de sendvișul cu pui de la prânz, și băutura îmi roade stomacul. Mă bucur că s-a oferit să o conducă acasă pe Olivia. Inspectez dulapurile din bucătărie, deși știu foarte bine că sunt goale. Ar fi fost bine dacă mă opream să cumpăr ceva de mâncare de la magazinul Co-op. Nu-mi scapă observația că am acordat prioritate alcoolului și dulciurilor, fără să-mi bat deloc capul cu alimentația sănătoasă. Trebuie să am grijă de mine. N-am voie să-mi las sănătatea să se degradeze în paralel cu căsnicia mea. Trebuie să mă gândesc la viitorul lui Finn și la cariera mea de jurnalistă. Am nevoie de bani. Nici nu știu cum va arăta viitorul dacă Gavin ar cere divorțul. Mi-aș putea permite să păstrez casa? Probabil că nu, cu salariul actual.

Mă las să cad în fotoliu simțind cum îmi vâjâie capul. Dale întârzie. Tăciunii care pâlpâie în șemineu îmi fac somn. Am alergat toată ziua în diverse locuri, iar cele câteva pahare de vin mi-au pus capac. Trebuie să-mi păstrez mintea

limpede pentru întâlnirea cu detectivul. O să mă întind puțin în pat până la sosirea lui.

Probabil că ațipesc, fiindcă aud brusc lovituri în ușă. La naiba! Mă uit la ceas: e aproape opt și un sfert. A spus că ajunge în zece minute la Olivia și se întoarce, dar a trecut o oră.

Îi deschid și constat că are în mână o pungă pe care scrie *fish and chips*. Mirosul de ulei și oțet e atât de puternic, încât instantaneu îmi lasă gura apă.

– Scuze, m-am oprit la chioșc, dar era coadă. M-am gândit că ai nevoie de ceva consistent ca să absoarbă alcoolul. Pute ca într-o distilerie la tine. Nici eu n-am mâncat nimic, adaugă rânjind.

– Hei, ce vrei să spui cu asta? N-am băut mare lucru. Dar mersi, mi-e foame de mor.

Plănuisem să rămân supărată pe el pentru minciuna prin omisiune cu Tamzin, dar cedez și mă înmoi, atât îi sunt de recunoscătoare pentru gest.

Scoate din pungă două cutii de polistiren expandat.

– Ai două farfurii?

I le aduc și răstoarnă în ele fileurile de pește pane și cartofii tăiați grosier.

– Sper să-ți placă.

– E perfect, îi răspund și vâr un cartof prăjit în gură.

Scot tacâmuri dintr-un sertar și ne așezăm la masa rustică de stejar. Dale și-a dat deja jos

paltonul și s-a instalat ca acasă la el, înfulecând lacom de cealaltă parte a mesei. Nu se aude decât zgomotul ploii lovind în fereastră. Decid să iau cuvântul:

– Așadar, să vorbim despre Tamzin. A fost iubita ta?

Deși îi sunt recunoscătoare pentru mâncare, nu-mi pot reprima curiozitatea.

– Da, am înțeles că ți-a zis deja Olivia. Îmi pare rău că n-am menționat detaliul ăsta la pub. Nu voiam să... ăăă... să complic lucrurile, îmi răspunde cu gura plină de pește.

– Să complici lucrurile? Nu înțeleg.

– E un element intim, personal. Se înroșește la față. Am vrut să-ți las impresia unui profesionist dedicat meseriei. N-am vrut să crezi că sunt subiectiv.

– N-aș fi crezut așa ceva.

Oare? mă întreb în sinea mea. L-aș fi judecat altfel? L-aș fi bănuit că este implicat emoțional?

– Pe de altă parte, tu ai fost sinceră cu mine în privința lui Gavin, continuă el. Ar fi trebuit... ei bine, ar fi trebuit să fiu și eu mai cinstit. Tamzin a fost prima mea relație serioasă. Credeam că ne iubim, dar după ce am plecat la facultate ne-am înstrăinat. Când s-a produs accidentul n-o mai văzusem de luni de zile. Am plecat la Edinburgh în septembrie. În sfârșit, eram copii...

Ridică neputincios din umeri. Pe chipul lui se citește o gamă întreagă de emoții: vină, rușine, tristețe.

– Șeful tău e la curent?

– Da. Am dat imediat o declarație completă. Nu trebuie să-ți faci griji, n-am fost considerat niciodată suspect. În noaptea accidentului eram la Edinburgh, aveam un alibi și așa mai departe.

– Îmi pare rău, cred că ai trecut prin clipe groaznice. Nici nu-mi pot imagina...

Încerc să mă pun în situația lui. Imaginea polițistului curajos îmi dispare din minte ca prin magie. S-a transformat, sub ochii mei, într-un om mult mai vulnerabil, mai real.

– Acesta a fost motivul pentru care am intrat în poliție, de aceea am vrut să mă fac detectiv, spune lăsând furculița pe marginea farfuriei. Mi s-a părut de neconceput ca cineva să dispară așa, fără nici o urmă.

Îi ating mâna. Ochii ni se întâlnesc, trimițându-ne prin trupuri un curent aproape imperceptibil. Mă ridic și arunc resturile din farfurii la pubelă.

– În regulă. Ar fi momentul să facem interviul acela, anunț brusc. Vrei cafea?

– Te rog, îmi răspunde pe o voce mai relaxată acum, reintrat în rolul de polițist.

Ne mutăm în salon. Îmi potrivesc telefonul pe trepied și îi simt ochii urmărindu-mi până și cel mai mărunt gest. Poate că e din cauza vinului, dar am senzația că relația noastră a cunoscut o transformare, deși nu-mi dau seama când sau cum s-a întâmplat.

Dale se reazemă de spătarul canapelei cu cana de cafea în mână și pufnește în râs.

– Nu știu nimic despre realizarea unui podcast, deci merg pe mâna ta. Sunt impresionat.

Îmi aranjez mai bine perna de la spate și încep.

– Aș vrea să discutăm despre Ralph Middleton. Crezi că moartea lui este legată de misterul dispariției prietenelor Oliviei, în 1998?

– Deocamdată nu excludem nici o ipoteză.

– Ralph a fost ucis după ce a stat de vorbă cu mine, în jurul orei cinci. Adică, la o oră după ce am plecat de la el. Este posibil ca cineva să se fi temut de ceea ce mi-ar fi putut spune?

– Este posibil, se încruntă gânditor subcomisarul. Probele găsite la fața locului îl leagă pe Ralph Middleton de accidentul petrecut în 1998.

Îl las să le descrie ascultătorilor fotografiile, iar când termină, îl rog să prezinte cauzele decesului, ceea ce și face.

– Raportul medicului legist arată că moartea a fost cauzată de o lovitură cu un obiect contondent în partea din spate a capului. Victima consumase droguri.

– Marijuana?

– Nu, ceva mult mai tare. Cocaină tip *crack*.

Sunt surprinsă de acest detaliu și mă gândesc imediat că de aici ar putea proveni banii găsiți în rulotă.

– Crezi că era dealer?

– N-avem de unde să știm, răspunse prea repede Dale, cu ochii fugindu-i spre camera telefonului.

Sunt convinsă că-mi ascunde ceva.

– Olivia a declarat că bărbatul care o urmărea cu camioneta albă avea o cicatrice pe față. Nu se potrivește deloc cu aspectul lui Ralph.

– Ah, da, tipul cu cicatricea, repetă oarecum disprețuitor.

– Știai de el? ridic o sprânceană, mirată.

– Da. Apare într-una dintre declarațiile Oliviei.

– Mi-a spus că l-a tot văzut, nu doar o dată, ci de mai multe ori.

– Cu toate acestea, fotografiile au fost găsite în rulota lui Ralph, îmi răspunde încrucișând brațele la piept. Iar bărbatul cu cicatricea din camioneta albă nu a fost găsit niciodată. Nici revăzut.

– Crezi că și l-a imaginat sau că l-a inventat?

Se ridică în picioare.

– Ascultă-mă, n-am de unde să știu. Evident, ea crede că l-a văzut pe individul acela.

– Dar tu, nu? insist eu.

Prin ochi îi trece o undă de iritare.

– N-am spus asta. Ancheta s-a bazat pe elementele disponibile. Nu am avut nici o dovadă despre existența camionetei sau a unui bărbat cu o cicatrice. Declarațiile nu i-au fost coroborate de ale altor martori. Ce pot să mai

spun? Amintirile pot fi înșelătoare, mai ales după un accident grav ca cel suferit de Olivia. Iar acum, după ce am găsit fotografiile acelea în rulota lui Ralph... am pus lucrurile într-o perspectivă nouă, încheie oftând.

Poate că are dreptate. E foarte ciudat că nu l-a mai văzut nimeni pe bărbatul acela.

Mai stăm de vorbă puțin, îi mai pun câteva întrebări, dar Olivia a acoperit deja majoritatea subiectelor. Opresc înregistrarea, lăsându-l să-și termine cafeaua.

– Îmi pare rău că te-am bătut la cap despre bărbatul cu cicatricea, dar Olivia era foarte convinsă când am intervievat-o.

– Mi-a povestit și mie în mașină, când i-am arătat fotografiile. Dar n-are nici un sens.

Își duce cana de cafea la chiuvetă și se sprijină cu spatele de blatul din bucătărie, cu gleznele încrucișate. Are altă pereche de șosete vesele, de data asta negre, cu păsări fiamingo. Surprinzându-mi privirea, îmi explică amuzat:

– Mi le-a cumpărat o veche prietenă. Sunt confortabile.

– Așa arată.

Îmi susține privirea cu o secundă în plus, apoi spune:

– Îmi pare rău dacă interviul nu a ieșit așa cum ți-ai fi dorit. Sunt multe lucruri pe care nu le pot face publice acum. Elemente care se suprapun cu...

– Un alt caz. Da, mi-ai explicat. Dar m-ai stârnit.

Mă înroșesc la față pe loc când îmi dau seama ce-am spus.

Lasă să-i scape un râs gutural.

– Regret. Știu că e frustrant. O să-ți dezvălui mai multe atunci când o să pot.

Sunt tentată să-l provoc, dar îmi spun că nu ar fi înțelept să-l enervez. Mai petrecem zece minute vorbind despre Stafferbury, despre amintirile lui legate de oraș și despre Tamzin.

– O cunoșteai bine pe Olivia? îl întreb înainte să iasă pe ușă. Nu mă minți acum, nu ca noaptea trecută.

– Hei, nu te-am mințit deloc. Serios, nu le cunoșteam prea bine pe prietenele lui Tamzin. Câteodată le întâlneam când ieșeam la pub cu Tamzin. De obicei erau împreună, Katie, Sally și Olivia. De câteva ori am jucat jocuri de cârciumă. Olivia era cea mai cuminte, dar Tamzin făcea scene uneori. Își înfășoară fularul pe după gât și se oprește cu mâna pe clanță ca să adauge: N-aș fi crezut că nici după douăzeci de ani n-o să avem habar ce s-a întâmplat cu ele.

Îi zâmbesc înțelegător. Mă întreb dacă dispariția iubitei lui a avut un rol formativ. Nu-mi pot imagina cum ar fi fost să-mi dispară primul iubit. Deși acela era chiar Gavin. Într-un fel, am senzația că a dispărut, din moment ce nu mai este bărbatul de care m-am îndrăgostit. Nu mai știu cine e cu adevărat.

– Cazul mă torturează câteodată, șoptește pe o voce atât de joasă, încât abia îl aud. Mă întreb dacă nu cumva se băgase în afaceri dubioase, îmi spun că, dacă ar fi mers și ea la universitate, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nu trebuie să te simți vinovat, Dale. Erați tineri amândoi.

– Vină. Regrete. Of, de ce ne chinuim singuri? întreabă retoric, clătinând grav din cap.

– Cunosc sentimentul. Gavin mă părăsește, iar eu încerc să-mi dau seama unde am greșit.

Ochii noștri se întâlnesc și e limpede că ceva plutește în aer. Mi se taie respirația. Deschide gura ca să spună ceva, dar se răzgândește imediat.

– Păi... Își drege glasul: Păi, trebuie să plec. Vreau să mă asigur că tata n-a fost sedus de vecina lui, Doris, care a făcut o pasiune nebună pentru el.

Râd cu poftă, și mâinile ni se ating întâmplător când mă întind spre clanță să deschid ușa. Dale ridică piciorul ca să treacă peste prag când văd ceva pe jos, în fața ușii.

– Stop! strig și îl trag înapoi.

– Ce? Nu pot...

Apoi vede și el.

Pe treptele de la intrare zac trei ciori moarte, cu capetele sucite în unghiuri atât de bizare, încât e clar că cineva le-a dispus așa intenționat.

De data asta nu există nici o îndoială. E un avertisment.

33

BIBELOURI

Stace văzu pe cearşaful apretat de pe patul cu baldachin al lui Derreck un şir de şapte sau opt capete de Buddha, făcute din lemn fin de mahon. Nu acele chipuri fălcoase, cu care era obişnuită, ci un Buddha tras la faţă, cu bărbie ascuţită şi nas proeminent. Regal. Simţea prezenţa lui John-Paul în spatele ei, respiraţia lui îi mângâia ceafa. În stânga ei stăteau Griff, Trevor şi Martin, în poziţii identice: cu braţele încrucişate şi picioarele drepte, cu tălpile aliniate la nivelul umerilor.

Trecuseră patru zile, şi în tot acest timp simţise că John-Paul făcea tot ce putea ca s-o evite, să nu rămână singur cu ea. Când Derreck îi scosese în excursie, ca să le arate împrejurimile, povestindu-le despre giganticul Buddha din aur sau despre palatul regal, John-Paul se ţinuse permanent în urmă, cu Griff şi Trev. În ciuda dubiilor pe care le avea despre Derreck, Stace îl găsea nu doar chipeş, ci şi interesant, cultivat.

Acum, aşezat lângă artefactele din lemn, le repeta ce trebuiau să facă privindu-i cu seriozitate.

– Nu, nu conta pe mine. Mags nu e de acord. N-ar putea comite ceva ilegal, spuse Martin, trăgându-se un pas în spate.

Stace văzu că Griff şi Trevor se consultau din priviri.

– Riscul e prea mare, bătrâne, adăugă Griff, spre surprinderea ei.

Ştia despre el că obişnuia să cumpere obiecte furate la pub, deşi asta era o activitate mai puţin periculoasă.

– Mda, n-aş vrea să mă trezesc într-o puşcărie thailandeză. Am auzit că e nasol, îl completă Trevor.

Derreck râse cu acea siguranţă de sine care îi era caracteristică.

– N-o să ajungeţi la pârnaie. Sunt doar nişte obiecte decorative. Dacă sunteţi prinşi, cel mult vă alegeţi cu o amendă. Se întoarse spre John-Paul. Amicul meu nu vrea să depună cerere pentru o licenţă de export, fiindcă ştie că ar fi refuzat. Sunt încă şi mai stricţi dacă statuetele nu sunt complete. Iar astea – arătă spre capetele macabre, desprinse de trupuri – mă rog, vedeţi şi voi.

Ceilalţi băieţi se strecurară afară din încăpere mormăind scuze, iar Stace simţi impulsul să-i imite. Ceva însă o ţinu pe loc. Pofta de bani, sau puterea pe care Derreck o exercita asupra iubitului ei? Înainte de plecare le vorbise plin de entuziasm despre excursie, dar acum se purta de parcă ar fi primit o condamnare la moarte. În ultimele două nopţi, neputând să doarmă, Stace coborâse în grădină şi stătuse pe şezlong lângă Derreck, bând coca-cola şi vorbind despre orice le trecea prin cap: cărţile preferate – Derreck era un cititor avid, ca şi ea, spre deosebire de iubitul ei – şi filme. Singurul subiect pe care nu-l putuseră aborda era chiar John-

Paul. Poate că ar fi trebuit să ia statuetele, pentru bani. Dacă nu-și găsea o slujbă, partenerul ei ar fi fost nevoit să plece din oraș în scurt timp.

În sinea ei știa însă că nu doar banii o motivau. Voia să accepte de dragul lui Derreck, să-l facă fericit, să-i vadă frumoșii ochi albaștri strălucind de bucurie.

Se apropie de pat și luă unul dintre capete, învârtindu-l în mână. Era naivă? Erau aceste obiecte altceva decât niște bibelouri reprezentându-l pe Buddha? Examină statueta pe toate părțile căutând un orificiu prin care cineva să fi introdus ceva, droguri sau bani, de pildă. Dar contururile erau perfect netede, nu se vedea nici cea mai mică urmă de intervenție. Obiectele cântăreau greu în mână, erau de bună calitate. Lemn masiv.

– Aș putea să iau una sau două, dar nu mai multe.

În ochii lui Derreck se aprinse o lumină de speranță care o făcu să freamăte.

– Minunat! exclamă repezindu-se la ea și îmbrățișând-o.

O adusese în pragul leșinului. Prezența lui atât de aproape era îmbătătoare. Mirosea a detergent cu aromă de lămâiță, a zile de vară, a clor din piscină și a ulei de cocos. Lui Stace i se strânse stomacul. Pufni în râs ca să-și ascundă tulburarea și-l împinse în joacă.

– Bine, gata. O fac doar pentru bani, să știi, îi declară, conștientă că mințea.

Derreck râse și el, apoi se întoarse din nou spre John-Paul.

– J.P., tu ce părere ai?

– Dacă Stace e de acord, de ce nu? răspunse acesta fără nici o tragere de inimă. Dar luăm una singură fiecare. Dacă suntem prinși cu mai multe, e greu să jucăm comedia turistului ignorant.

Entuziasmul gazdei lor se evaporă instantaneu.

– Vedeți voi, aici e o problemă. Amicul meu din Anglia nu plătește dacă nu le primește pe toate. Pe toate opt. Valorează destul de mult împreună, dar pe una sau două nu obții mare lucru... Își îndreptă privirea spre ușa pe care tocmai ieșiseră în grabă Trevor, Griff și Martin. Trebuie să vă convingeți prietenii. Dacă luați una fiecare, scoateți o sumă frumușică. Deși nu par, sunt antichități – clientul amicului meu din Anglia e dispus să plătească bine.

În momentul acela, Stace avu o revelație. Totul fusese planificat de la început: opt prieteni, opt statuete. Misiune îndeplinită.

34

OLIVIA

Olivia e amețită. Nu-și poate da seama unde se află și de unde vine frigul. Aerul miroase a pământ reavăn și a încă ceva, ca tămâia, ca bețișoarele parfumate. A fost dusă la o ceremonie, la un fel de ritual? Pantalonii de

călărie îi sunt umezi, iar spatele i se sprijină pe ceva tare. E pe iarbă. Clipește de câteva ori până ce ochii i se adaptează la întunericul din jur. Este la menhire. Ce caută aici? Ultimul lucru pe care și-l amintește este că se îndrepta spre casă, singură, pe jos. Știe și că a băut ceva la Jenna, dar nu cât să-și piardă cunoștința. Așadar, cum a ajuns aici?

Se ridică în picioare, agățându-se de stânca de care stătuse sprijinită. Vede ceva mai departe felinarele de pe strada mare. Probabil că e foarte târziu, căci luminițele de Crăciun s-au stins. O străbate un fior. Își amintește că-i era teribil de frică. Că cineva o urmărise, că simțise o mână pe umăr și că țipase. Se întoarce, înghețată de spaimă. Dacă persoana respectivă o pândește în noapte, pe undeva? A adus-o aici ca să... Ce? S-o răpească? S-o ucidă? S-o utilizeze ca pe un animal de sacrificiu? Trebuie să plece, să se îndepărteze, să părăsească pajiștea menhirelor. Primii pași sunt dificili. Peste câteva clipe o rupe la fugă, alunecând prin iarba umedă, așteptându-se ca cineva să sară pe ea din spatele stâncilor înalte. Se concentrează asupra luminilor orașului. Trebuie să ajungă la gard, să plece de aici. Trebuie să...

Brusc, îl vede. Drept în calea ei. O siluetă înaltă, cu glugă. Ca în noaptea aceea. Stafia, moroiul s-a întors ca să-și ia prada, să-i curme restul zilelor. Țipă și cade în genunchi. Lasă

capul în jos și își acoperă urechile cu palmele. Nu, nu, nu, nu!

– Olivia?

Două mâini grele i se așază pe umeri, împingând-o în jos. Vrea s-o bage în pământ, s-o îngroape de vie. Continuă să țipe și să se zbată.

– Olivia, gata. Oprește-te. Eu sunt, eu sunt.

Recunoaște vocea și rămâne nemișcată. Un bărbat o privește de sus. Ochi căprui, cunoscuți, păr în dezordine. E Dale. Ce caută aici? A urmărit-o de când a ieșit din mașina lui? Se îndepărtează de el. Cine a adus-o aici?

– Lasă-mă în pace! strigă.

N-are încredere în el. Știe că e polițist, dar a mințit-o pe Jenna în legătură cu Tamzin. Mai mult, a aflat din serialul *În numele legii* că nu toți polițiștii sunt corecți.

– Dă-mi voie să te ajut, îi spune aplecându-se deasupra ei și întinzându-i mâna. Olivia, nu-ți fac nimic rău. Te rog, ai încredere în mine. Conduceam pe strada principală și te-am văzut pe câmp. Firește, n-aveam de unde să știu că ești tu. Am văzut o siluetă împleticindu-se, apoi ți-am recunoscut haina galbenă. Uite, mașina mea e acolo, de partea cealaltă a gardului.

– Cât e ceasul? îl întreabă încă amețită.

– Zece fără un sfert.

Cum, a pierdut două ore? Începe să tremure necontrolat și ochii i se umplu de lacrimi.

– Nu știu cum am ajuns aici, murmură. Mergeam spre casă, după ce m-ai lăsat. Cineva

mă urmărea. Apoi m-am trezit aici.

Subcomisarul îi oferă brațul, dar îi face semn că se descurcă și singură. Poate să aibă încredere în el? N-are de ales. Acceptă s-o ajute să sară gardul și să iasă în stradă.

– Ar fi trebuit să te duc până acasă. Ai zis că rămâi la Wesley. Ce s-a întâmplat cu tine? V-ați certat?

Clatină din cap, însă mișcarea bruscă îi provoacă noi dureri.

– Nu, m-am răzgândit în ultima clipă.

Wesley. Ar fi trebuit să se ducă direct la el. A fost o prostie să umble singură pe întuneric, mai ales în noaptea asta. Luminile sunt încă aprinse în apartamentul iubitului ei. Brusc, nu-și mai dorește altceva decât să fie cu el. Să fie alături de un om de încredere. Imediat ce ajunge la asfalt pornește în direcția clădirii, fără să-l mai aștepte pe Dale.

– Olivia! îl aude strigând-o uluit.

Detectivul traversează în goană după ea.

– Sunt bine, îți mulțumesc, îi răspunde în timp ce bate la ușa lui Wesley.

Dale a rămas în drum, cu mâinile în șolduri, nescăpând-o din ochi.

Wesley deschide și cască ochii largi de mirare la vederea ei.

– Liv? Ce faci aici? Ce se întâmplă?

Peste umărul ei îl zărește pe detectiv.

– Pot să intru?

– Desigur, te rog.

Regăsirea spațiului atât de familiar o face să respire ușurată. În clipa următoare se prăbușește la pământ. Wesley, care închidea ușa, se întoarce spre ea, alertat de zgomot.

– Dumnezeule, ți-e rău?

– Wes, nu știu ce s-a întâmplat. Cred... cred că am fost atacată.

– Ce? exclamă el îngrozit. Cum așa? Ești rănită?

– Nu, cred că sunt bine. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Când izbucnește în plâns, Wesley se repede la ea și o ia în brațe. Îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine mai devreme, suspină Olivia. Nu știu ce mi-a venit.

– Haide, prostuțo, îi spune ridicând-o în picioare. Ești în siguranță acum, ești cu mine. O conduce la canapeaua din piele pe care nu o suporta, dar care acum i se pare o barcă de salvare. Îți fac un ceai. Vrei să rămâi aici peste noapte?

Acceptă cu o înclinare din cap.

– Trebuie s-o anunț pe mama.

– Îi spun eu Anei, stai liniștită.

Tremură atât de puternic, încât îi clănțăne dinții. Wesley îi aduce îndatoritor o pătură. Fără să facă vreo aluzie la cele întâmplate, îi pregătește o cană de ceai, cu zahăr din belșug, apoi îi trimite un SMS mamei sale. Olivia simte cum i se disipează toate bănuielile pe care le nutrea la adresa lui. Poate că nu e perfect, sigur că nu este, dar i-a apărat întotdeauna interesele.

– Și Jenna mi-a spus că a fost atacată în pădure noaptea trecută, începe să-i povestească. Se șterge la nas, dându-și seama că are mâinile foarte reci. Oare am fost agresate de aceeași persoană?

Wesley pune telefonul la loc pe masă, apoi se apleacă deasupra ei și îi învelește picioarele cu pătura. Un astfel de gest ar fi enervat-o în mod normal, dar acum îi este recunoscătoare. O face să se simtă iubită. Oare chiar ar fi cel mai rău lucru din lume dacă s-ar muta împreună? Nu poate trăi cu mama pentru tot restul vieții. Trebuie să se maturizeze.

Wesley îi ia mâna într-a lui, dar chipul i s-a întunecat.

– Ce-ai spus despre Jenna? Când ai stat de vorbă cu ea?

Își dă seama că a greșit, dar e prea târziu.

– A, eu... hm... am auzit pe cineva vorbind despre ea la Co-op, îl minte.

Nu vrea să-i spună despre interviu. Nu încă. Știe că l-ar scoate din sărite.

Îi descrie drumul spre casă și sentimentul că era urmărită. El o ascultă cu atenție, după care îi spune:

– Nu cumva ai băut prea mult și ai ajuns... nu știu cum să zic... și te-ai împleticit până la stânci? Poate că ai ațipit puțin. Cum nu ești obișnuită cu alcoolul...

– Sunt sigură că am fost urmărită.

Îi strânge blând mâna.

– Poate că te-ai speriat singură. Se încruntă când își dă seama că ceva e în neregulă. Totuși, de ce erai pe jos? Credeam că te-ai dus să te vezi cu o prietenă.

– N-am băut mare lucru...

– Și ce căutai cu Dale? o întreabă, plin de suspiciuni.

– El m-a găsit la stânci.

Îi spune toată povestea. În ochii lui se citește neîncrederea.

– E ceva între tine și Dale?

– Poftim? exclamă, nevenindu-i să creadă că a întrebat-o așa ceva.

Wesley se ridică și începe să se foiască nervos prin cameră.

– Dă-mi voie să reformulez. Te-ai întâlnit cu Dale? El este prietenul cu care ai băut? Te-ai culcat cu el, Olivia?

Simte că-i vine să vomite.

– După tot ce-am pățit în noaptea asta, tu nu poți să te gândești decât că... te înșel? Cu Dale?

Își dă seama că aproape urlă isteric. Probabil că o crede, fiindcă n-o mai presează cu întrebările. Se apleacă deasupra ei, o ia în brațe și o sărută pe creștet, ca un tată care regretă că a țipat la copil.

– Îmi pare rău. Când v-am văzut împreună am fost copleșit de gelozie. Ai fost foarte agitată în ultima vreme.

O leagănă în brațe în timp ce vorbește, iar ea este atât de obosită, atât de speriată, încât nu

mai are energie să protesteze. Se lasă condusă în pat și învelită, încă îmbrăcată cu puloverul și pantalonii de călărie. E stoarsă de puteri, abia își poate ține ochii deschiși. Adoarme mângâiată ritmic pe cap de Wesley, care îi spune cât de mult o iubește și câtă nevoie are de el.

35

JENNA

Dale s-a oferit să rămână cu mine după ce am găsit păsările moarte. Am fost tentată să accept din nou să doarmă în camera liberă, întrucât ultimul lucru pe care mi-l doream era să rămân singură în cabană, dar l-am refuzat. Sunt totuși o femeie măritată, chiar dacă soțul meu a plecat de acasă, iar relația cu Dale a cunoscut o transformare subtilă – privirile lungi, atingerea mâinii, semnul cu ochiul. Îmi place de el, dar nu vreau să-i fac o impresie greșită. Sau poate că nu am încredere în mine însămi. Nu știu.

A părut întristat când i-am zis că mă descurc foarte bine singură și m-a pus să-i promit că-l sun dacă mă simt speriată: „Îmi poți telefona la orice oră. Rămân acasă la tata, nu sunt departe“. Îi sunt recunoscătoare. Mi-a făcut șederea la Stafferbury mai suportabilă și a fost foarte amabil cu mine.

Încui de două ori ușa de la intrare și îmi fac o cafea. Mă îmbărbătez la gândul că nimeni nu poate intra în casă. Dacă cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla este să găsesc animale moarte în fața ușii, atunci așa să fie. Am tras draperiile, creându-mi un cocon călduros și sigur. Mai arunc un lemn pe foc și îmi fac de lucru cu vătraiul, apoi mă așez pe canapea, cu blana de oaie pe picioare și telefonul în poală.

Mi-am dat seama că în ultimele patru luni am trăit într-un fel de purgatoriu. E incorect din partea lui Gavin să mă țină agățată așa. Nu-mi dau seama dacă e de la vin, dar pentru prima dată mă întreb dacă nu cumva îi permit să-și bată joc de mine așa cum l-am văzut pe Wesley procedând cu Olivia.

Înainte să-mi pierd curajul, pun mâna pe telefon. Adrenalina îmi pompează prin vene. Trebuie s-o fac. Trebuie să-l înfrunt. N-am mai avut o discuție serioasă cu el de câteva săptămâni – majoritatea aranjamentelor legate de Finn sunt stabilite prin intermediul mamei, transformată într-un fel de negociator.

Mă uit la ceas. E aproape zece. Gavin nu se culcă niciodată înainte de miezul nopții. E genul acela de om care încearcă să profite de fiecare moment al zilei înainte să se bage în pat. De cele mai multe ori, mai ales după venirea pe lume a lui Finn, mi se întâmpla să mă duc prima la culcare, iar el mi se alătura pe la două dimineața. Nu venea mai devreme în pat decât

dacă voia sex. Iar în ultimul an s-a întâmplat tot mai rar.

Telefonul sună în gol. Mi-l imaginez tolănit pe canapea, uitându-se la fotbal sau la un documentar, cu telefonul alături, văzându-mi numele clipind pe ecran și decizând să mă ignore. Exact când vreau să închid, îi aud vocea aspră, familiară, și mi se strânge inima.

– Jenna? Ești bine?

– Da, îi răspund. Am sunat pentru că... m-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă.

– Când? Acum?

– Au trecut patru luni, Gav. Ți-am dat spațiul de care aveai nevoie, dar trebuie să știu ce ai de gând. Nu mai rezist așa, în provizoratul ăsta.

– Iar ai băut? mă întreabă mâhnit.

– Doar câteva pahare. Lucrez. Nu sunt beată.

Se lasă o tăcere jenantă.

– Ai dreptate, trebuie să vorbim. Te întorci vineri?

– Da, așa cred.

– Așa crezi? pufnește iritat.

Parcă fiecare cuvânt pe care-l scot îl enervează. Îmi dau seama că așa s-a purtat cu mine și în perioada de dinaintea despărțirii.

– Vezi tu, e mai complicat. Povestea asupra căreia mă documentez cunoaște evoluții interesante. Un om a fost ucis.

– Ce?

– Un localnic. Nu știu dacă cele două cazuri sunt legate, dar era implicat în cel care mă

interesează pe mine, deci ar putea fi important. În orice caz, vineri ar trebui să pot pleca, spun gândind cu voce tare.

Mi-e dor să stau de vorbă cu el despre muncă, despre ambițiile și visurile noastre. Nu știe mare lucru despre podcast, nu înțelege cât de important este pentru mine că mi se permite să-l realizez, că trec de la redactarea de comunicate de presă la o anchetă autentică. Probabil că este pentru prima dată când sunt luată în serios de când am intrat în concediu de maternitate, în 2008.

Munca mea trecea întotdeauna pe locul secund, ceea ce era normal, pentru că el aducea mult mai mulți bani în casă, dar n-a înțeles niciodată cât de mică și neimportantă mă făcea să mă simt această situație. Nu-i păsa de dificultățile cu care mă confruntam, iar când mă plângeam, îmi arunca o replică de genul: „Tu ai vrut să te întorci la muncă", de parcă băiatul nostru ar fi fost doar responsabilitatea mea, nu și a lui. Ca și cum era treaba mea să am succes profesional și să cresc un copil.

– Am înțeles. Ai grijă de tine, mă sfătuiește politicos, făcându-mă să mă întreb cum s-a ajuns aici.

Cum *am* ajuns aici. Unde a dispărut cuplul tânăr, vesel, liber, pe care îl formam odinioară, înainte să apară resentimentele, certurile mărunte despre cine muncea mai mult, cine era mai stresat sau cine făcea mai multe prin casă,

de parcă am fi fost în competiție? Unde e cuplul care râdea la aceleași glume, care se ghemuia pe canapea ca să revadă episoade din *Frasier* sau care mergea la concerte? Unde e bărbatul care mă iubea atât de mult, încât în perioada de sarcină m-a transformat într-o prințesă? Unde a dispărut Gavin cel blând, iubitor și amuzant? Acum îmi vorbește ca unei străine. Oare totul a început de la nașterea lui Finn? I-am transferat copilului toată afecțiunea pe care anterior i-o dăruisem soțului meu? Oare dragostea noastră s-a stins încet, ca o lumânare, în ultimii zece ani?

Pe obraz îmi alunecă o lacrimă. Îmi simt pieptul greu, plin de suspine. Preț de câteva secunde rămân fără glas. Îndepărtez telefonul și-mi înăbuș un geamăt. Nu vreau să mă audă plângând.

– ... discutăm despre toate când ne vedem, îl aud spunând când duc iar aparatul la ureche.

– Da, îi răspund forțându-mă să par calmă.

– Dacă ajungi târziu vineri, să mă anunți, îmi spune jenat. Mi-am făcut planuri pentru sâmbătă.

Gândul mă duce imediat la râsul feminin pe care l-am auzit, dar nu-l întreb nimic, pentru că mi-e teamă de răspunsul pe care l-aș putea primi.

– Dacă rămân blocată aici și vineri, mama se poate ocupa de Finn peste weekend, dar fac tot posibilul să mă întorc.

– Da, Gloria ne ajută enorm.

„Mai mult decât mama ta“, îmi vine să-i răspund, dar n-o fac. Atitudinea condescendentă a părinților lui față de mine este un vechi subiect de ceartă între noi, așa că mă abțin. Adevărul e că nu-mi pasă dacă Sidney și Cassandra mă plac sau nu, tot ce mi-aș dori ar fi să se poarte ca niște bunici adevărați cu Finn. Petrec mult timp cu sora lui Gavin, Marcie, și cu cei trei copii ai ei, iar pe băiețelul meu îl văd doar la ocazii speciale sau când ne invită duminica în casa lor mare și atât de perfect ordonată, încât ți-e și frică să atingi ceva. Cu toate acestea, îmi place de Marcie și de copilașii ei adorabili. Dacă până la urmă ajungem să ne despărțim, sper să accepte să rămânem prietene.

– Mai ești acolo?

Îmi dau seama că Gavin continuase să vorbească în timp ce mie îmi fugise mintea aiurea. Clipesc des, încercând să mă concentrez.

– Da, da, te aud.

Oftează adânc, apoi îmi spune blând:

– Îmi pare rău, Jen.

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru ruptura pe care am provocat-o în familia noastră.

Iarăși îmi dau lacrimile. Sfârșitul unei căsnicii, căci despre asta este vorba, fără îndoială, e dureros ca moartea.

– Și mie îmi pare rău.

– Oamenii se schimbă. Eu însumi m-am schimbat.

– Știu. Și eu.

Poate că aici rezidă problema: nu suportăm persoana în care s-a transformat celălalt.

– În orice caz, vorbim pe îndelete când te întorci. Și, Jenna...

Încuviințez din cap, deși nu mă poate vedea.

– Te rog să ai grijă de tine. Nu-ți asuma riscuri inutile. Dacă ai de-a face cu un ucigaș în libertate...

– Sunt în regulă, nu-ți face griji.

– Bine atunci, pa.

– Pa.

Îi mai aud câteva secunde respirația în receptor. Nici unul nu vrea să închidă primul, ca atunci când iubirea noastră abia se înfiripase. Închid telefonul și izbucnesc în plâns.

Mă spăl pe față și îmi curăț lacrimile. Trebuie să mă adun, să mă concentrez la ce am de făcut aici și să las deoparte gândurile despre Gavin. Mă dezbrac, mă întorc în salon și îmi fac o ciocolată caldă. Focul nu mai ține mult. O să-l aștept să se stingă. Nu mă grăbesc să mă duc la culcare. Mă simt mai în siguranță aici, cu toate luminile aprinse și telefonul la îndemână. Arunc o privire la șemineu, adâncită în gânduri, iar ochii mi se opresc asupra unei bucăți de hârtie căzute lângă grătar, cu marginile înnegrite de foc. Mă ridic și mă așez în genunchi lângă vatră. Flăcările au ars aproape tot scrisul, dar reușesc

să disting ultimele cuvine: TU URMEZI. E bilețelul găsit pe mașina mea. Știu precis că l-am lăsat pe masă, lângă laptop, sub cartea pe care o citeam. Cum a ajuns în șemineu?

Numai Dale sau Olivia ar fi putut s-o facă, dar care dintre ei? Și de ce?

36

OLIVIA

Când se trezește, constată că Wesley nu e în pat, alături de ea, deși e încă noapte. Se întinde după telefon ca să vadă cât e ceasul. Abia a trecut de miezul nopții. A dormit mai puțin de două ore.

Euforia sosirii acasă la Wesley, în siguranță, s-a disipat, iar acum se simte vlăguită. O doare și capul îngrozitor. N-a fost niciodată o mare băutoare, dar știe ce înseamnă câteva pahare de vin. Nu e suficient ca să-i inducă o senzație atât de stranie. O doare și piciorul, mai tare decât de obicei. E îmbrăcată tot cu pantalonii de călărie, dar simte o umflătură. Dă pătura la o parte și luminează cu telefonul locul iritat. În pantaloni a apărut o gaură. Și-i dă jos și observă o mică vânătaie. Locul dureros arată exact ca o înțepătură de injecție, un punct mic, roșu, în mijlocul unei vânătăi. Oare a fost drogată? Așa

s-ar explica pierderea cunoștinței și starea de confuzie în care plutește. Nu a folosit niciodată droguri, așadar nu cunoaște reacțiile, dar își imaginează că așa trebuie să fie. Coboară din pat și începe să bâjbâie după întrerupătorul de lumină, tot mai panicată. Ce naiba i s-a întâmplat? Și unde a dispărut Wesley? Apasă pe buton, și încăperea se luminează instantaneu. În baie nu e nimeni. Nu-i vine să creadă. Cum a putut s-o lase singură în casă, după necazurile prin care a trecut?

Apucă telefonul cu mâini tremurânde și caută rapid numărul lui Wesley. Un mobil de pe noptiera lui începe să vibreze, afișând pe ecran numele ei. Ce naiba? Mintea îi funcționează la turație maximă. De ce ar fi ieșit fără telefon? Se lasă să cadă în pat, cu cele două mobile în mâini. Și-l aruncă furioasă pe al ei, făcându-l să aterizeze cu un bufnet pe cuvertură, și se concentrează asupra telefonului lui, protejat cu parolă. Introduce trei combinații, fără succes, apoi îl trântește frustrată la loc, pe noptieră. Ce se întâmplă? Wesley e practic nedezlipit de telefon. Doar dacă... Se duce la fereastră și trage la o parte draperia maro, urâtă. Strada principală e complet pustie. Mai are un telefon? A afiat despre aparatele de unică folosință, cu cartelă preplătită, din filmele polițiste. Poate că o înșală și folosește un telefon secret ca să-și sune amanta. Nu, nu se poate. E paranoică. Probabil că a ieșit să cumpere lapte sau altceva de la

stația de benzină nonstop și și-a uitat telefonul. N-are de ce să-și închipuie un complot sinistru.

Lumina emisă de lustra ieftină, cu abajur de hârtie îngălbenit de vreme, este prea puternică. Olivia se ridică și o stinge, cufundând camera iarăși în beznă. E ironic, într-un fel: n-a fost ținută toată viața în întunericul ignoranței? Rămâne pe marginea canapelei, cu draperia trasă doar pe jumătate. Nu vrea să se ducă la culcare până nu se întoarce Wesley.

Vaietul îndepărtat al unei ambulanțe îi amintește din nou de noaptea aceea de la care au trecut douăzeci de ani. La ora asta, în 1998, se afiau încă la club, neștiind că viața urma să li se schimbe radical. Sau poate că celelalte fete știau, poate că plănuiseră s-o lase în urmă?

Perioada de după accident a fost teribil de ciudată. Avea dureri cumplite și se temea că-și va pierde piciorul și că nu va mai putea să meargă niciodată. Mai e însă un motiv pentru care nu vrea să se gândească la orele de dinainte de dispariția prietenelor ei: sentimentul vinovăției. Pentru că în noaptea aceea, la club, pe la aceeași oră ca acum, Olivia a nutrit gânduri rele.

Era o noapte de sâmbătă oarecare, petrecută în oraș, între fete. Sally le povestea entuziasmată despre Mal, băiatul care-i plăcea și care urma să-i propună în curând o întâlnire, iar Tamzin și Katie își asumaseră misiunea să se îmbete. Oare Tamzin s-a dat prea tare în spectacol? Nu-și mai amintește. Au plecat de la discotecă mai devreme

decât ar fi făcut-o în mod normal, asta ține minte precis. Tamzin și Katie reușiseră să se certe, dar păreau împăcate în mașină, în drum spre casă. Și-o amintește pe Tamzin venind spre ea la bar, ca să-i țină companie, în timp ce Sally nu avea ochi decât pentru Mal, iar Katie dansa cu un grup de necunoscuți. Se simțea tristă, trăgând încet de un pahar de vin alb, pe când zidurile vibrau în ritmurile celor de la Chemical Brothers. Se gândea la Wesley și la cât de mult i-ar fi plăcut să fi venit și el la club. Era furioasă pe Sally, care îl trata cu o ostilitate evidentă. Se întreba cum va rezista relația lor dacă cea mai bună prietenă a ei nu-l suporta. Mai simțea și o împunsătură de gelozie, când Sally își fiutura coama neagră peste umăr în timp ce fiirta cu Mal. Toți băieții păreau să înnebunească după ea, pe când Wesley o alesese pe Olivia ca opțiunea a doua.

– Fată, nu mă lăsa să beau prea mult în noaptea asta, că am o întâlnire fierbinte, îi strigase Tamzin luând-o pe după gât.

– O întâlnire fierbinte? repetase Olivia.

Își dusese degetul la buze în semnul universal al secretului, dar abia se ținea pe picioare, iar mâna i se îndepărta lent de față. Se lăsase păgubașă și se așezase pe un scaun înalt.

Cu cine urma să se vadă Tamzin? Olivia clatină din cap, încercând să-și amintească. Dar afiase oare răspunsul? Nu și-a permis niciodată să analizeze la rece noaptea aceea, pentru că era

prea dureros, iar după câteva luni prin spitale, mai mult anesteziată cu morfină decât trează, nu mai era sigură pe memoria ei. Chiar a purtat acea discuție cu Tamzin, sau e rodul imaginației? Asta-i problema cu amintirile. Mai ales după douăzeci de ani. Cum poți ști cu siguranță ce este adevărat și ce este creația minții tale? E ca și cum ar încerca să se uite la un film înregistrat pe o casetă VHS extrem de uzată.

O mișcare – o haină fluturând – pe pajiștea de vizavi o smulge din reverie. Trage complet draperia, cu inima bătându-i tot mai repede în piept. Wesley? Nu, e altă siluetă. Persoana la care se uită e înaltă și slabă. Sare peste gărduleț și pășește pe trotuar. Chipul îi este luminat o fracțiune de secundă de o lampă stradală, iar Olivia abia își controlează un țipăt de surpriză. E Dale. Ce caută la menhire atât de târziu în noapte? Își atinge fără să vrea vânătaia de pe coapsă. Polițistul e cel care a găsit-o, dar nu cumva el o transportase acolo mai înainte? O drogase? Nu, n-ar avea nici un sens. De ce i-ar fi făcut asta? „Drept pedeapsă că i-ai spus Jennei despre Tamzin." Alungă ideea drept ridicolă. Dale n-ar fi făcut așa ceva. Avea motivele lui să nu-i dezvăluie jurnalistei relația cu prietena ei dispărută. Doar dacă... Începe să construiască o nouă ipoteză. „O întâlnire fierbinte", așa îi spusese Tamzin. Cu cine urma să se întâlnească? Poate chiar cu Dale. A mințit când a declarat că nu era în oraș în noaptea

aceea? Cine să-i verifice alibiul, din moment ce nu era considerat suspect?

Aude cheia în ușă și tresare. S-a întors Wesley. A avut o întâlnire cu Dale? Oliviei îi trece prin minte să se arunce în pat și să se prefacă adormită, dar se răzgândește. E sub demnitatea ei. Din contră, are de gând să-l înfrunte. Rămâne în picioare, în mijlocul camerei întunecoase. În primul moment, Wesley n-o observă. Așază ceva ce seamănă cu o cutie de pantofi pe blatul din bucătărie. Se mișcă încet, atent să nu facă nici un zgomot, ca într-un spectacol de pantomimă.

Îl urmărește cum lasă lent cheile pe cutie și își scoate pantofii sport. Apoi îl vede ducând mâna spre buzunarul interior al gecii și simte cum i se strânge inima. Are un telefon secret. Nici nu-i vine să creadă că încă nu a zărit-o. Wesley deschide dulapul de deasupra frigiderului, unde știe că ea nu poate să ajungă, și împinge înăuntru cutia și telefonul mobil. Profitând că e întors cu spatele, Olivia decide să revină totuși în pat. Dacă l-ar lua la întrebări acum, n-ar obține decât minciuni și l-ar enerva. Ar acuza-o că e paranoică. Dacă îl păcălește că doarme, n-are de unde să știe că a văzut unde a ascuns cutia, în care va încerca să arunce o privire a doua zi.

Wesley se întoarce chiar în momentul în care s-a vârât în pat. Se preface că se întinde prin

somn, cu ochii strâns închiși. Îl simte apropiindu-se de ea.

– Liv? spune în șoaptă, mângâind-o pe cap. Te-ai trezit?

Scoate un mormăit, fără să deschidă ochii. „Lasă-l să creadă că ești încă drogată." O să-i ceară explicații când o să știe mai multe despre situația în care se află. Îl simte strecurându-se lângă ea, întors cu spatele, și în scurt timp îl aude sforăind. De dimineață o să-l aștepte să plece la serviciu și o să verifice cu ce se ocupă. Dintr-odată, ecranul telefonului de pe noptiera ei se luminează. Încordată, temându-se să nu-l trezească pe Wesley, întinde mâna spre mobil. Cine îi trimite mesaje la ora asta?

E de la mama ei. Îl deschide și simte cum îi îngheață sângele în vene la vederea mesajului. Sunt cuvinte pe care nu credea că Ana le va spune vreodată: „Trebuie să vorbim despre tatăl tău".

37

JENNA

N-am mai reușit să dorm după ce am văzut bilețelul din șemineu. Doar doi oameni au fost aici în seara asta, Dale și Olivia. Unul din ei l-a aruncat în foc. Mă gândesc la solicitudinea polițistului, care s-a oferit s-o ducă pe Olivia

acasă și mi-a adus *fish and chips*. A fost foarte drăguț din partea lui, dar acum mă întreb dacă nu a avut niște motive ascunse. Să fi luat mesajul când pregătea masa? Sau acesta dispăruse deja? Să-l fi găsit Olivia cât eu eram la toaletă și să fi încercat să-l distrugă? Mă foiesc prin pat nemulțumită.

Brusc, aud un zgomot, ca o portieră de mașină trântită. Sar din pat, îmi pun halatul și mă reped la fereastră. Afară e întuneric, nu se văd decât siluetele fantomatice ale copacilor din jur. Toate luminile sunt stinse. Respir adânc, încercând să mă calmez. Poate că mi s-a părut. Nu e nimic. Sunt pe punctul să mă întorc în pat când aud un lătrat și sesizez o mișcare. Clipesc, ca să-mi adaptez ochii la întuneric. Văd silueta unui om însoțit de un câine mare, ca un ciobănesc german. Inima parcă vrea să-mi spargă pieptul. Se îndreaptă spre cabana de vizavi și nu, nu-mi joacă feste imaginația: din spatele ferestruicii dreptunghiulare se vede licărind o lumină. Sunt convinsă că este același individ pe care l-am văzut când am ajuns aici. Nu știu dacă e singur. Oare îl așteaptă cineva în casă? Mă uit la ceas, pe telefon. A trecut de miezul nopții. Mă gândesc să-l fotografiez, dar e prea întuneric. Caut în agendă numărul lui Dale, apoi ezit. Pot avea încredere în el? Clatin din cap, furioasă pe mine însămi. Trebuie să am încredere în el. E polițist, e un tip de treabă și, oricum, nu am de ales.

Răspunde imediat.

– Bună. E totul în regulă?

– Mai ții minte că ți-am povestit despre un bărbat care dă târcoale pe-aici? Cel cu ciobănescul german? S-a întors. Îl văd. Se îndreaptă spre cabana de vizavi.

– Am înțeles. Ajung imediat.

Închid telefonul și rămân la fereastră. Bărbatul intră în casa de lemn, dar se oprește și se întoarce către mine. Poartă o haină lungă cu glugă, dar, chiar și fără ea, e prea departe ca să-i disting trăsăturile. Trag draperiile la loc și îmi strâng mâinile în jurul corpului ca să mă încălzesc. Sunt înghețată până la os. Acesta să fie omul care l-a ucis pe Ralph Middleton, care m-a atacat pe mine în pădure, care îmi lasă cadavre de animale în fața ușii? În ce încurcătură m-am băgat? Mă învârt prin salon, în așteptarea lui Dale. M-am trezit complet, funcționez pe adrenalină. Mă întorc în dormitor și îmi trag o pereche de blugi și un pulover peste pijama, după care revin la bucătărie, de teamă să nu-mi fi scăpat ceva. De la fereastră nu se mai vede nici o lumină în casa de vizavi. Totul mi se pare nefiresc de negru. Spre deosebire de Manchester, aici noaptea este densă și parcă nu se termină niciodată. Te copleșește.

Două fascicule luminoase taie dintr-odată bezna înconjurătoare. Plouă mărunt. Este Dale, slavă Domnului. Parchează în spatele mașinii mele și coboară. Are în mână o lanternă

puternică, pe care o învârte în jur până ce raza ajunge la cabana vecină. Fug la ușă și o deschid larg.

– Te-ai referit la căsuța aia? mă întreabă arătând cu lanterna spre Foxglove, fără să se oprească din mers.

– Da. Stai să-mi pun ceva pe mine.

– Nu. Stai aici. S-ar putea să fie periculos.

Nu-l bag în seamă. Îmi trag repede cizmele în picioare și ies, dar el s-a îndepărtat deja. Văd totuși lumina lanternei în fața lui, ca un halo gălbui. Închid ușa și pornesc după el, alunecând prin noroiul moale. Trupul îmi este zguduit de frisoane până reușesc să-mi pun haina pe umeri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jenna, ți-am spus să rămâi în casă. Nu-i de glumă. Ți s-a întâmplat vreodată să faci ce ți se spune? mă apostrofează în șoaptă.

Nu-i răspund, dar îmi vâr adânc mâinile în buzunare și mă simt mai bine când ating sprayul paralizant cu vârful degetelor. O scot și o țin pe lângă corp. Pe lângă draperia de la geamul camerei din față se vede un firicel de lumină. Ușa se deschide și în prag apare un bărbat cu părul blond albit pe la tâmple și o expresie confuză pe chip. Are vreo șaizeci de ani, o față ridată și ochi căprui-închis în care se citește iritarea.

– Îmi cer scuze pentru deranj. Sunt subcomisarul Dale Crawford, se prezintă polițistul arătându-i legitimația.

– E douăsprezece și jumătate, se plânge omul frecându-și bărbia cu mâna. Ce s-a întâmplat?

– Ni s-a semnalat că cineva ocupă această căsuță ilegal.

Bărbatul se încruntă. Din spatele lui se aude o voce, și o femeie își face apariția. Îmbrăcată într-o salopetă de catifea, vârâtă la glezne în cizme Ugg, are părul blond strâns în vârful capului.

– Ce se întâmplă? întreabă și ea, cu un puternic accent european pe care mi-e greu să-l identific.

– Domnul subcomisar pare să creadă că locuim aici ilegal, o lămurește bărbatul întorcându-se către ea. José, adu rezervarea, te rog.

Femeia dispare în altă cameră.

– Cum vă numiți, vă rog? îl întreabă Dale pe străin, scoțându-și carnețelul de notițe din buzunarul interior.

Presupun că-l poartă cu el peste tot.

Aud niște lătrături, și un labrador se ițește dintre picioarele bărbatului. Un labrador, nu un ciobănesc german, cum am crezut eu. Nu știu dacă să fiu rușinată sau ușurată.

– Samuel și Josephine Molina, răspunde bărbatul încrucișându-și brațele la piept peste puloverul gros.

E înalt și atrăgător, în stilul aspru al bărbaților mai în vârstă.

Josephine revine și îi întinde lui Dale o foaie printată.

– Am lucrat amândoi astăzi, de aceea am ajuns târziu. Aruncă o privire peste umărul lui Dale, părând să nu-și fi dat seama până atunci de prezența mea. Ne cerem scuze dacă am deranjat.

Simt cum mi se înroșesc obrajii, dar sper că e prea întuneric ca să-și dea seama.

– Nu, n-a fost nici un deranj. Am făcut o greșeală, atâta tot, zic fluturând din mână nonșalant.

– Bine, îmi răspunde, în continuare confuză.

Își mută atenția înapoi la Dale.

Subcomisarul îi dă hârtia înapoi.

– Totul pare în regulă. Este de datoria mea să vă informez că un om a fost ucis în pădurea asta, marți seară.

Femeia este vizibil îngrozită la auzul acestor cuvinte.

– Poftim? Nouă nu ne-a spus nimeni. Cum?

– Ancheta este în curs. Prin urmare, dacă observați ceva suspect, vă rog să-mi dați de știre sau să-i informați pe colegii mei de la secție, îi spune Dale întinzându-i o carte de vizită.

– Cine... cine era bărbatul ucis? întreabă Josephine aruncându-i o privire speriată soțului ei.

– Un anume Ralph Middleton. Vă sună cunoscut?

Ușurarea lor este aproape palpabilă.

– Nu, n-am auzit niciodată de el, răspunde Samuel.

Mă întreb dacă se așteptau să fie altcineva. Josephine îl aprobă din cap, și bărbatul îi trece un braț protector peste umeri.

– Dacă aveți nevoie de ceva, sunt în cabana de alături, Bluebell. Numele meu este Jenna.

Încuviințează crispați și ne închid ușa în nas.

– E ciudat, îi șoptesc lui Dale în timp ce ne croim drum înapoi, la lumina lanternei voluminoase. Jay m-a asigurat azi după-amiază că aici nu locuiește nimeni.

– Mie nu mi se pare nimic în neregulă.

– De ce i-ar fi cazat exact în cabana despre care îi spusesem că s-ar putea să fie ocupată ilegal?

– Habar n-am. Poate că nu mai are locuri în altă parte.

– Toate căsuțele sunt libere.

– Jenna, încetează să construiești scenarii. Jay n-are nevoie de aprobarea ta ca să cazeze niște oameni, îmi răspunde el iritat.

Mă simt jignită.

– Dar n-am afirmat asta.

Ajungem în fața ușii. Ezit, întrebându-mă dacă e cazul să-l invit înăuntru. Bilețelul pe care l-am găsit în șemineu mă face să am rezerve serioase.

Învârt cheia în broască și intru. Mă întorc spre el. E clar că îi este frig, degetele i s-au albit de cât de tare strânge lanterna în mână. Mă cuprinde brusc un acces de simpatie.

– Îți mulțumesc că ai venit. Îmi pare rău că te-am pus aiurea pe drumuri.

– Tot răul spre bine. Mă bucur că n-a fost nimic grav, îmi răspunde cu un zâmbet sec.

– Cred că n-o să afiu niciodată cine a dormit acolo și de ce.

– Nu e ca în cărți, Jenna. Nu toate întâmplările au explicații care să se înșire logic. Lumea noastră e dezordonată, complicată... Oftează. În fine, rămân la dispoziția ta.

În clipa asta ni se întâmplă din nou, ne străbate pe amândoi același curent misterios.

– Hai, du-te la culcare, îmi spune în cele din urmă. E târziu.

Închid ușa fără voia mea. E mai bine așa, îmi zic îndreptându-mă spre pat. Mă gândesc la Ralph, ucis în rulota lui sau urmărit prin pădure, la individul misterios din cabana vecină, cu ciobănescul lui german.

E mai prudent să nu ai încredere în nimeni în orașul acesta.

38

FĂRĂ CALE DE ÎNTOARCERE

Pe măsură ce treceau zilele, Stace simțea că John-Paul se îndepărtează de ea. De fiecare dată când încerca să-i vorbească îi răspundea monosilabic, ca un adolescent supărăcios. Își petrecea cea mai mare parte a timpului citind lângă Maggie, amândouă lungite pe șezlonguri. Câteodată li se alătura și

Derreck, care făcea conversație mai ales cu ea, nu cu Maggie. O asculta când își mărturisea regretul că-și abandonase studiile, căci se simțise obligată să-și ajute părinții, care aveau o mică afacere; totuși, fusese mereu o cititoare lacomă, devorând practic cărțile pe care ar fi putut să le citească în școală. El trecuse printr-o experiență similară. Lăsase baltă liceul, ca să descopere lumea. Cu cât Stace petrecea mai mult timp cu Derreck, cu atât mai retras devenea John-Paul.

– Nu înțeleg ce are, i se confesă lui Maggie după aproape o săptămână petrecută în Thailanda.

– Crezi că e din cauza statuetelor lui Buddha?

Stace încercase permanent să-și convingă prietenii să le ia, dar aceștia rezistau cu încăpățânare, scoțând-o din sărite. Ce-i speria atât de rău? Pe de altă parte, ceilalți nu se confruntau cu probleme financiare atât de serioase ca John-Paul. Trevor, Martin și Griff lucrau în finanțe sau tehnologie. Maggie era cosmeticiană și se descurca bine, Hannah era contabilă, iar Leonie lucra la un cămin de bătrâni.

– Oricum, se pare că nu funcționează, îi răspunse în timp ce se ungea cu cremă de protecție solară factor 50 pe gambe. Derreck a spus foarte clar că ori o facem cu toții, ori nici unul.

– Îmi pare rău, dar nu mă simt în stare.

– Stai liniștită. Banii nu ne-ar fi stricat, dar vă înțeleg.

– M-ai luat prin surprindere când ai acceptat. Ești cea mai prudentă dintre noi.

Ce putea să-i răspundă? Că erau disperați? Că se săturase să nu-și asume niciodată vreun risc? Că voia să-i facă plăcere lui Derreck, să-i lase impresia că nu era doar o biată provincială?

Maggie ezită, căutându-și cuvintele.

– Nu am încredere în Derreck, șopti într-un final.

– De ce?

– N-aș putea să-ți explic. Cred... cred că afacerea cu statuetele e mult mai periculoasă decât lasă să se înțeleagă. Și de unde are atâția bani? Eu nu m-aș băga, în locul tău. John-Paul știe despre ce e vorba.

Stace se încruntă și își aranjă mai bine pălăria de pai.

– Ți-a spus ceva?

Maggie își trase picioarele sub ea. Un firicel de transpirație i se scurgea pe coapsă.

– Nu. E doar o intuiție de-a mea. Pare că a pus ochii pe tine.

Stace simți cum i se accelerează pulsul.

– Ce? Cine?

– Știi foarte bine cine. Ai mare grijă ce faci, Stace. Atât îți spun.

Fu străbătută de un fior plăcut. Prin urmare, nu era doar imaginația ei? Între ea și Derreck se petrecea ceva. Chimie. Dorință. Își dăduse seama și John-Paul? De aceea era tot mai mohorât?

– Nu știu despre ce vorbești, îi răspunse prietenei ei, ridicând Marele Gatsby *peste față ca să-și ascundă rânjetul.*

Işi făcură obiceiul să se întâlnească noaptea, când toţi ceilalţi dormeau, şi să discute despre orice: amintiri din copilărie, visuri şi ambiţii. Avea impresia că ajunsese să-l cunoască mai bine pe Derreck decât pe iubitul ei şi ştia că o să-i fie dor de el când o să se întoarcă în Anglia, peste patru zile. Îşi dădu seama că aceasta era partea ei preferată din întreaga vacanţă, să stea lângă el, cu o băutură în mână, îmbătată de mirosul florilor exotice al căror nume nu-l cunoştea, acompaniaţi de greieri, la lumina jarului muribund din grătar. Stăteau împreună până când soarele începea să se ridice, transformând cerul într-o acuarelă de roz şi galben.

– Întotdeauna am crezut că sunt fericită, îi spuse în noaptea aceea, după discuţia cu Maggie. Erau întinşi ca de obicei pe şezlonguri, dar, spre deosebire de prima noapte, stăteau mai aproape unul de celălalt, atât de aproape, încât Stace putea simţi căldura degajată de trupul lui. Am crezut că sunt o femeie de casă, fără ambiţii prea mari, dar acum simt că totul s-a schimbat.

Inclusiv sentimentele ei faţă de John-Paul, dar omise să adauge acest detaliu. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, relaţia lor începuse să se deterioreze de luni de zile, de dinainte să-şi piardă locul de muncă. Căzuse sub şarmul băiatului chipeş, proaspăt sosit în oraş, fără să-şi dea seama că el era profund nefericit. Avusese nevoie de această excursie ca să-şi dea seama că şi ea se simţea la fel.

– Nu știu mare lucru despre el, spuse ea. Nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat în Goa.

Derreck oftă aproape imperceptibil.

– Nu vreau să calc în străchini. J.P. e iubitul meu. Dar, pe de altă parte... Se întorseseră cu fața unul spre celălalt. Nu-i despărțeau decât câțiva centimetri. Pe de altă parte, am început să simt... Își așeză mâna pe cămașa de in și coborî privirea, murmurând: Mă rog, înțelegi tu.

Dumnezeule, era atât de frumos! Stace înghiți cu greutate, copleșită de emoții. Intuise că între ei va apărea această atracție instantanee încă din prima clipă când pășise în interiorul vilei? Probabil că da.

Derreck își coborî mâna și-i atinse vârfurile degetelor, trimițându-i fiori de dorință prin tot corpul. Continuă să-i vorbească în șoaptă, răgușit.

– Trebuie să știi despre J.P. că e un tip cu mai multe fețe. În Spania a avut probleme cu poliția. A făcut tâmpenii. Spargeri, mașini furate... După aceea, când a plecat să cunoască lumea, s-a înhăitat cu niște indivizi periculoși. L-am luat puțin sub aripa mea, spunându-mi că l-aș putea aduce pe calea cea bună. Avea o relație foarte proastă cu tatăl lui, un tip brutal, din câte am înțeles. Am călătorit împreună o vreme, apoi... apoi s-a întâmplat Goa. I-am servit drept alibi, dar s-a speriat și a fugit în Anglia.

Stace auzea pentru prima dată toate aceste lucruri. De ce nu-i spusese nimic John-Paul? Îl crezuse un suflet inocent și blând. Cât de naivă putuse să fie! Simți cum o străbate un fior rece și își

ridică genunchii la piept, fără să-i dea drumul la mână lui Derreck. Aştepta, ştiind că în fine era pe punctul să afle adevărul.

– Era la o petrecere pe plajă, cu un grup de turişti, şopti Derreck, obligând-o să se apropie şi mai mult de el. Unii dintre ei tineri adolescenţi, alţii pe la douăzeci şi ceva de ani. Mi-a zis că-i dăduse unuia ceva – o pastilă. Nici nu ştiu ce anume.

– Vrei să spui... droguri?

Derreck confirmă din cap şi îi strânse uşor mâna, mângâindu-i pielea cu degetul mare într-un gest consolator.

– Nu ţi-a povestit nimic?

– Nu, recunoscu ea. Am auzit pentru prima dată despre Goa când am tras cu urechea la cearta voastră, în prima noapte. I-am cerut explicaţii, dar a încercat să mă aburească.

– Ar fi trebuit să-ţi spună. E foarte urât din partea lui că te minte.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Tipul a făcut o supradoză. Avea numai optsprezece ani. Drogul era amestecat cu ceva dubios... cum spuneam, nu cunosc toate detaliile. M-am trezit cu J.P. la hotelul unde stăteam. Era speriat, plângea. M-a făcut să-i promit că, dacă întreabă cineva, o să spun că a petrecut toată noaptea cu mine. Şi, spre ruşinea mea, aşa am făcut, adăugă plecându-şi stânjenit privirea. Mi-a zis că nu avea de unde să ştie că drogurile erau contrafăcute şi a dat vina pe gaşca aceea de turişti,

care îl influenţase negativ. Mi-a lăsat un bilet şi a dispărut imediat. Mi-a scris mai târziu că s-a stabilit în Anglia, că a întâlnit o fată de treabă și așa mai departe.

Stace își retrase mâna. Nu mai știa ce să creadă. John-Paul nu era bărbatul pe care și-l imaginase ea. Dar nu bănuise, undeva în străfundul sufletului, lucrul acesta încă de la început? I se prezentase într-o versiune romantică, drept eroul exotic venit s-o scoată din viaţa ei plictisitoare; o vreme izbutise să i-o facă interesantă, însă până la urmă realitatea le prezentase nota de plată, transformându-le visurile în cenușă.

Gemu îndurerată.

– Mă simt atât de proastă! Am crezut că nu vorbește despre zilele lui de hoinăreală fiindcă le regretă. Nu mi-am dat seama că se ascundea alături de mine, că fugea de trecut. Oare de aceea este așa de trist acum? Crezi că locul ăsta îi amintește de vremurile acelea?

– Nimeni n-a venit să-l caute. A suferit un acces de paranoia și a fugit. Mi-a spus că a ajuns lefter și că și-a pierdut locul de muncă. Eu v-am plătit biletele de avion până aici.

– John-Paul mi-a spus că mai avea niște economii, protestă neconvingător Stace, simţind cum se înroșește din cap până în picioare de rușine.

– Nu mai avea nimic, îi răspunse Derreck blând. Îi părea rău că fugise din India, așa că l-am invitat aici. Am sperat că afacerea cu Buddha o să vă ajute să vă puneţi pe picioare, dar – se întinse și o

mângâie pe obraz – acum sunt bucuros că te-am întâlnit. Sper să nu fiu prea îndrăzneț, dar cred… de fapt, sper că și tu simți la fel.

Se priveau ochi în ochi. Dorința trecea ca un curent electric prin ei, iar Stace își dădu seama că-și ținea respirația.

Știa ce urma să se întâmple și abia aștepta. Derreck o conduse în apartamentul lui de la ultimul etaj, unde își dădură hainele jos fără să scoată nici o vorbă, păstrând contactul vizual, în lumina lunii care intra pe fereastra înaltă, întredeschisă. Știa că încălcase o linie roșie, că viitorul ei o luase în altă direcție și că pornise pe un drum fără întoarcere.

Ziua a patra

39

JENNA

Notă audio: *Joi, 29 noiembrie 2018*

Am supraviețuit încă o noapte, deși, pe măsură ce trec zilele, obțin mai multe întrebări decât răspunsuri. Cine era bărbatul care ocupa ilegal

cabana de vizavi? Cine a scris mesajele găsite în buchetul de flori și pe mașina mea? Cine l-a aruncat pe ultimul în foc? Ca să nu mai menționez: cine l-a ucis pe Ralph și cine m-a atacat în pădure? Abia aștept să plec din orașul ăsta, dar știu că Olivia și prietenii ei mă vor urmări.

A doua zi de dimineață, mă hotărăsc să discut cu Madame Tovey. Jay și Dale mi-au descris-o ca pe o șarlatancă, dar reprezintă o instituție locală și locuia la Stafferbury când au dispărut fetele. O să dea bine în podcast.

Încă o dimineață rece, cu cerul perfect alb. Gheața subțire de pe jos strălucește în lumina soarelui timid. Îmi ridic gulerul ca să mă apăr de vânt și, când traversez strada principală, o văd în fața prăvăliei lui Madame Tovey pe Olivia. Pare hăituită și epuizată. Căciula maro de pe cap nu face decât să-i accentueze paloarea bolnăvicioasă.

– Olivia! o strig grăbindu-mă spre ea, cu grijă să nu alunec. Ești bine?

– Nu, nu tocmai, îmi răspunde ridicând ochii spre fereastra de la primul etaj, unde presupun că se află apartamentul lui Wesley.

Pare nedormită.

– Vrei să te duc acasă? Am lăsat mașina acolo, îi indic parcarea pe termen scurt din capătul străzii.

Aș putea s-o las la fermă și să revin în centru. N-am o programare precisă la Madame Tovey.

Ezită. În spatele vitrinei văd mișcându-se o umbră. Îmi dau seama că se teme că Wesley s-ar putea să nu fie de acord. Dar expresia i se transformă într-una combativă. Ridică bărbia și îmi mulțumește. Ne îndreptăm în tăcere spre mașină și pornesc motorul.

– Totul e în regulă între tine și Wesley? o întreb, amintindu-mi discuția din ziua precedentă.

Când își scoate căciula, părul electrizat i se ridică pe creștet. Și-l netezește absentă cu mâna.

– Noaptea trecută s-a întâmplat ceva bizar, îmi spune.

Ies din parcare și mă plasez în spatele unui Vauxhall care tocmai ne-a depășit. Traficul e foarte lejer, ca întotdeauna pe aici.

– Ah, da?

Aș vrea s-o întreb despre mesaj, dacă ea a încercat să-l distrugă, însă nu vreau s-o sperii. Iar dacă este într-adevăr vinovată de ceva, aș căpăta un ascendent asupra ei nedezvăluindu-i că știu despre bilețelul ars. Sunt îngrozită când aud prin ce-a trecut pe parcursul nopții.

– Crezi că ți-au fost administrate droguri?

Clipește des, îmi dau seama că este pe punctul să izbucnească în plâns.

– Da.

Ca jurnalist, am mai avut de-a face cu situații similare, mai ales cu fete drogate prin cluburi de noapte.

– Dumnezeule, Olivia! Ai fost la poliție?

– Nu știu ce să fac. Dale m-a găsit într-o stare îngrozitoare.

– El te-a găsit? o întreb, fără să reușesc să-mi controlez tremurul vocii.

În timp ce-mi relatează în detaliu ce s-a întâmplat la menhire strâng volanul în mâini, cu mintea lucrând la viteză maximă.

Apoi, când credeam că am auzit ce-a fost mai rău, îmi povestește despre dispariția lui Wesley în toiul nopții, despre cum acesta s-a întors acasă cu o cutie și despre telefonul secret.

– Sunt convinsă că e vârât în ceva ilegal, continuă cu un suspin. Am sperat că o să se ducă la lucru de dimineață, ca să pot arunca un ochi în cutie, dar era limpede că voia să scape de mine mai întâi. Când i-am sugerat să plece, nici n-a vrut să audă. Mi-a fost clar că nu voia să mă lase singură în casă.

– Dar noaptea trecută te-a lăsat.

– Da, pentru că a crezut că dorm buștean. Totuși, să mă abandoneze așa, după toate cele întâmplate...

Oare începe să întrevadă adevărul pe care eu l-am sesizat de la început? Anume, că lui Wesley nu-i pasă decât de el însuși?

Fac la dreapta în strada principală, trec pe lângă pubul The Raven și ies din oraș.

– Era cam pe aici, îmi spune arătând spre trotuar. În jur nu mai sunt case, doar câmpuri, până la grajduri. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am simțit o mână pe față.

Atunci mi-a fost făcută injecția, probabil. Îmi amintesc... Se cutremură: Îmi amintesc că am căzut în brațele cuiva. Dar nu reușesc să vizualizez mare lucru.

Sunt impresionată de felul în care vorbește, ca o femeie slabă și vulnerabilă. Câteodată uit că are aceeași vârstă cu mine, căci pare mult mai tânără, mai naivă și mai inocentă. Apoi îmi amintesc de bilețel. Poate că nu așa de inocentă, în realitate. Am citit-o greșit? Îi manipulează pe cei din jur lăsându-i să creadă că este slabă?

– Totul e atât de confuz, se plânge în timp ce ajung pe aleea din fața fermei și opresc. Iar acum, continuă pe o voce aproape șoptită, mama m-a anunțat subit, printr-un SMS, că trebuie să vorbim despre tata.

– Poftim? exclam surprinsă întorcându-mă spre ea.

– Nu mi-a spus niciodată mare lucru despre el, cu excepția faptului că au ieșit împreună o vreme, dar că a plecat când ea a rămas gravidă. De atunci, nimeni nu l-a mai pomenit vreodată. Îmi amintesc că am întrebat-o despre el pe mama lui Sally – era foarte apropiată de mama mea, cel puțin până la accident –, însă mi-a răspuns doar că era „o poamă stricată" și că ar trebui să fiu mulțumită că am scăpat de el. Am început s-o bănuiesc pe mama că minte, că nu existase nici un iubit, că am venit pe lume în urma unui viol sau așa ceva.

– O, Dumnezeule! Chiar crezi că e posibil?

– Sincer, nu știu. Aproape că mi-e frică de adevăr. Rămâne cu ochii pironiți asupra căciulii din poală, fără să coboare din mașină. Mă întreb de ce vrea să vorbim despre asta acum, reia peste câteva clipe oftând din rărunchi. Bun, ar fi momentul să aflu. Îmi aruncă un zâmbet palid. Trebuia să hrănesc caii de dimineață. Cred că mama e supărată pe mine.

– Dar, Olivia, ai fost atacată pe stradă. Ar trebui să te duci la poliție. Vrei să merg cu tine?

– Nu. Stai liniștită. O s-o fac mai târziu.

– Ai grijă de tine. Dacă simți nevoia să te sfătuiești cu cineva, îți stau la dispoziție. Firește, confidențial, ca prietenă...

– Mulțumesc.

O urmăresc îndreptându-se spre grajduri cu umerii căzuți, târșâindu-și picioarele. Arată ca o femeie condamnată.

În drum spre cabinetul lui Madame Tovey mă gândesc la Olivia, la ce i s-a întâmplat și la faptul că a fost găsită tocmai de Dale. E clar că aici se petrece ceva necurat. Nu cred că are vreo legătură cu paranormalul sau religia, indiferent de convingerile unor localnici. În schimb, cred că totul face parte dintr-un plan și că are legătură cu dispariția prietenelor Oliviei.

Prăvălia clarvăzătoarei este colorată într-un roșu țipător care contrastează cu fațadele discrete ale clădirilor din jur. Când împing ușa se aude clinchetul unui clopoțel. Interiorul este

mic și miroase a igrasie, tămâie, țesături vechi și ceai lăsat prea mult la fiert. Pe rafturi sunt înșirate seturi de tarot și bijuterii baroce. Pe la ferestre atârnă săculețe cu plante aromatice, iar într-un colț, pe o masă acoperită cu un postav verde-închis, între două fotolii înalte, tronează o bulă de cristal. Mă uit în jur și mă întreb câți clienți îi trec pragul de fapt.

Pe o ușă interioară își face apariția, legănându-se ușor, o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cu brățări până la jumătatea brațului. E trecută de șaizeci de ani și își ține părul strâns într-un coc înalt. Poartă în mâini o tavă cu un ceainic și două cești pe care o așază lângă bula de cristal. N-aș putea spune dacă e pentru consum sau pentru ghicit în frunze.

– Bună, draga mea, mă salută zâmbitoare. Rujul, mult prea roșu, i s-a încrustat în ridurile din jurul gurii. Cum pot să te ajut?

Îi explic cine sunt și de ce mă aflu în oraș. Mă ascultă cu o privire fixă, fără să clipească. Mă simt oarecum iritată.

– Știam că vei veni, spune când termin de povestit. Ușor de zis, din moment ce mă aflu în fața ei. Ia loc, te rog. Se cocoță pe un fotoliu, făcându-mi semn spre celălalt. Ceai? mă întreabă și începe să toarne lichidul în cești înainte să apuc să-i răspund.

Mă uit bănuitoare la lichidul maroniu. Ia o înghițitură privindu-mă pe deasupra ceștii.

– Vrei să-mi iei un interviu?

– Da, dacă aveți timp acum.

– Cum să nu? Se ridică, se duce la ușă și întoarce semnul agățat de geam cu partea pe care scrie ÎNCHIS spre exterior. Acum n-o să ne deranjeze nimeni, îmi spune zâmbind când își reia locul.

Scot telefonul din geantă și pornesc aplicația de înregistrare. Aparatul ultramodern arată straniu lângă bula de cristal gigantică. Încep cu câteva întrebări de încălzire:

– De când locuiți în Stafferbury și de când v-ați descoperit talentul de medium?

– Trăiesc de prea mult timp aici, draga mea. Mi-am descoperit calitățile încă din copilărie, când am auzit-o pe răposata mea bunică vorbindu-mi.

– Așadar, erați aici la momentul dispariției celor trei tinere?

– Categoric. Am și dat o declarație la poliție.

– Serios?

– Da. Am considerat că era o datorie morală. Văzusem deja totul în cărți. Nu m-au băgat în seamă.

– Și ce le-ați spus polițiștilor?

– A, o mulțime de lucruri.

Rânjește și ridică la buze ceașca din porțelan fin, sorbind fără grabă.

Aștept să continue, tot mai plictisită de spectacolul pe care mi-l oferă. În sfârșit, lasă ceașca pe farfurioară.

– Dar ei sunt orbi, înțelegi?

– Orbi?

– Da. Nu văd ce se întâmplă în oraș.

Mă foiesc pe scaun, tot mai agitată.

– Și ce se întâmplă, mai exact?

– Forțele s-au pus în mișcare. Forțe nevăzute. Stâncile acelea au fost ridicate într-o anumită configurație și generează o energie extrem de puternică. Acolo s-au întâmplat multe lucruri rele de-a lungul istoriei. Sacrificii, ritualuri magice.

Îmi ascund cu greu dezamăgirea. Speram să aflu ceva concret, nu să asist la un delir despre aliniamente sacre și energie negativă.

– Bea-ți ceaiul, draga mea, îmi face semn cu mâna, zdrăngănind din brățări.

Preț de o clipă mă întreb dacă nu cumva a pus ceva în el, dar e o suspiciune ridicolă. Nu suntem într-un serial de televiziune și femeia din fața mea nu e maștera cea rea, deghizată prost. Iau o înghițitură. Are aromă de anason și nu e rău deloc.

– Ce ați declarat la poliție la vremea respectivă? încerc s-o aduc înapoi la subiect. Ce anume ați văzut în cărți?

– Un bărbat cu o cicatrice.

Inima începe să-mi bată mai tare.

– Ce anume, mai precis, despre acest bărbat cu cicatrice?

Îi povestise Olivia despre individul care o urmărea, sau chiar a „văzut ceva în cărți"?

– E încă aici. Îi simt prezența. Își atinge superstițioasă broșa rubinie de la piept. El este cheia dispariției fetelor acelora.

– Asta le-ați spus polițiștilor?

– Da, imediat după accident.

– Aveți idee cum îl cheamă?

– Din păcate, nu.

– L-ați văzut vreodată pe aici, prin oraș?

Clatină din cap. O șuviță i se desprinde din coc.

– Și... fetele – încep o întrebare la care mă tem că știu deja răspunsul –, cu fetele ce s-a întâmplat?

– Știu doar că sunt aici. Sunt încă aici.

Își împinge după ureche șuvița rebelă. Respir adânc înainte s-o întreb:

– Sunteți sigură?

– Asta mi-au arătat cărțile.

– Vreți să spuneți, aici, pe pământ, sau aici, în Stafferbury?

– În Stafferbury, desigur. Tot timpul au fost aici.

Mai ia o gură de ceai. E nebună sau mitomană? Poate amândouă. Sau poate că vrea să spună că sunt moarte și îngropate aici?

– Dar omul cu cicatricea?

– Și el este aici, așa cum am mai spus. Repet: oamenii trebuie doar să deschidă ochii. Mă înțelegi?

– Nu tocmai. Se pare că o urmărea pe Olivia încă dinainte de accident.

– Da, așa este. În privința asta nu mințea.

Simt o undă de dezamăgire. Prin urmare, a stat de vorbă cu Olivia. Au croit povestea asta între ele? Olivia și-o fi închipuit că, dacă o convinge pe Madame Tovey, aceasta i-ar putea susține afirmațiile în fața poliției, făcându-le mai credibile? Cât de bine se cunoșteau pe atunci?

Îi pun ultima întrebare.

– O, nu prea bine. Nu încă. Evident, acum mă întâlnesc mai des cu ea, pentru că iubitul ei locuiește deasupra. Deși nici el nu stă prea mult pe-aici.

Îmi amintesc ce mi-a spus Olivia despre cutia de pantofi.

– Cum adică?

– Mă rog, nu e treaba mea, dar vine și pleacă la cele mai ciudate ore.

– Locuiți aici, în magazin?

– Nu, în spate. Am o mică garsonieră. Exact ce-mi trebuie. Știi ceva, hai, lasă-mă să-ți ghicesc. Se întinde și-mi ia mâna. E gratis pentru tine.

Mi se face rău, dar nu vreau să par nepoliticoasă, așa că o las să-și facă pofta. Îmi dă drumul la mână și ia un set de cărți de tarot din fața ei. Cartea numită Moartea iese prima, când începe să le întoarcă. Normal. Îmi surprinde privirea.

– Nu e ce crezi tu, îmi spune zâmbind larg. Moartea nu e neapărat un semn rău. Înseamnă

noi începuturi. Înnoire.

Mă gândesc la Gavin și mi se pune un nod în gât. Finalul căsătoriei noastre.

– Acum treci prin ceva teribil de dureros, dar o să fie bine, draga mea. O să ajungi la capătul tunelului și lucrurile se vor aranja. Mă bate ușurel pe mână și trage altă carte: Îndrăgostiții. O, de-abia asta e cu adevărat interesant – noi relații. Vei fi pusă în fața unei alegeri.

Înghit cu dificultate. Nu cred că vreau să continuăm șarada asta. Îmi împing scaunul în spate și mă ridic.

– Mulțumesc, ați fost foarte amabilă, dar trebuie să plec, zic întinzându-mă să-mi iau geanta.

– Ți-e frică, îmi spune calm. E normal, Jenna. Dar trebuie să-ți înfrunți temerile. Nu te teme de schimbare.

– N-am venit aici ca să vorbim despre mine, îi răspund îndepărtându-mă de ea. Sunt aici ca să aflu mai multe despre bărbatul cu cicatricea și despre fete...

– Îndrăgostiții, oftează femeia, cartea aceea nu se referă doar la tine.

Mă opresc, brusc interesată.

– Ce vreți să spuneți?

– Așa a început totul. Este cheia de boltă a întregii tărășenii.

Mă simt din nou extrem de frustrată. Nu mai vreau să aud ghicitori. Dacă știe ceva, de ce nu mi-o spune direct?

– Și care e „întreaga tărășenie"?

– Eu sunt doar vasul, receptaculul, draga mea. Nu știu ce înseamnă toate astea. Îți pot spune doar ce văd în cărți. Atât și nimic mai mult.

Sunt mai confuză decât în momentul când am intrat pe ușă.

– Bun, hai să încercăm să punem puțină ordine în afacerea asta. Spuneți că omul cu cicatricea s-a întors la Stafferbury și că e implicat în dispariția celor trei fete.

– Extrem de implicat.

– Și de ce este așa de importantă cartea Îndrăgostiții?

– De la ei a pornit totul. Dar, din nou, nu-ți pot spune mai multe. Știu doar că joacă un rol central în afacerea asta sinistră.

– Am înțeles. În regulă. Mulțumesc, încă o dată, mi-ați fost de mare ajutor.

Mă privește intens, cu sprâncenele ridicate.

– Deschide-ți mintea, Jenna. Înțelege că pe lumea asta există lucruri pur și simplu inexplicabile.

Îmi încrucișez sfidător brațele la piept.

– Dar Ralph Middleton? Și moartea lui are legătură cu cazul?

– O, da. Sunt sigură.

Când îmi strâng lucrurile o aud șoptindu-mi aproape imperceptibil:

– Să nu ai încredere în nimeni. Asta vor să-ți transmită cărțile de tarot, Jenna. Toată lumea minte.

40

OLIVIA

Caii sunt încă pe câmp. Olivia se încruntă. Aveau o lecție programată la 11, iar animalele ar fi trebuit aduse de mult acasă. Era treaba mamei ei. Simți o înțepătură de vinovăție. Mama este o femeie în vârstă. Dacă ar fi fost aici, i-ar fi putut da o mână de ajutor.

Își înghite anxietatea și se pregătește să facă față lucrurilor pe care urmează să le audă despre tatăl ei.

Verifică magazia care le folosește drept birou, constată că este goală, apoi se îndreptă spre depozitul de hamuri din capătul celălalt al curții. Când nu găsește pe nimeni nici acolo, începe să se îngrijoreze. Land Roverul mamei e parcat în curte. Probabil că e prin casă. În acel moment îi sună mobilul. Îl scoate imediat, crezând că este mama ei, dar pe ecran apare numărul lui Wesley. Nu o sună aproape niciodată de la birou.

– Bună, Wes. Totul în regulă?

– Nu, nu tocmai.

Pare că vorbește cu dificultate și, după sunetul mașinilor din jur, își dă seama că merge pe jos, pe o stradă aglomerată.

– De ce nu ești la lucru?

– Fiindcă am fost nevoit să mă duc până la mama naibii, la Devizes, de-aia!

– Cum? De ce?

– Nici nu ieșisem bine din casă, când am primit un telefon. De la poliție.

– De la poliție? De ce?

– Vor să le răspund la câteva întrebări, din ce am înțeles.

– Nu te-au arestat?

– Sigur că nu m-au arestat, ce fel de întrebare e asta? Dumnezeule, Liv! M-au chemat în centru, la secție, așa că mă duc ca un băiat cuminte.

Pare la capătul nervilor, dar Olivia simte și o notă de teamă în vocea lui.

– Despre ce vor să vorbească cu tine?

– O să te informez când aflu.

Poate că vor să-l interogheze în legătură cu cele întâmplate azi-noapte, cu cutia pe care o căra, cu telefonul de unică folosință. Îl bănuiește din nou că este implicat în activități ilegale.

– Sper că o să fie OK.

– Sigur, îi răspunde prea puțin convins. Te sun mai târziu.

Închide brusc. Olivia n-are timp acum să-și facă griji pentru el. Are probleme mai urgente.

Își găsește mama la masa de pin din mijlocul bucătăriei, cu o ceașcă de cafea în față. E îmbrăcată tot cu haina matlasată și are în picioare cizmele de călărie. Obrazul îi este brăzdat de o dâră de noroi uscat, iar părul, de obicei strâns în coc, îi stă în neorânduială.

Știe că mamei ei îi place munca în natură, dar este o activitate solicitantă fizic. Olivia o tot bate la cap să angajeze un manager sau pe cineva care să le dea o mână de ajutor, însă Ana insistă că nu-și permite, că manejul abia își acoperă cheltuielile. Olivia n-are de unde să știe care e situația financiară reală, căci nu i se permite să se apropie de registrele contabile.

– Am citit mesajul pe care mi l-ai trimis. S-a întâmplat ceva?

Ana ridică spre ea o pereche de ochi obosiți, încercănați.

– Trebuie să stăm de vorbă. Vrei ceva de mâncare?

Olivia nici nu vrea să audă. Trebuie să termine odată cu melodrama asta infernală. Să smulgă plasturele dintr-odată, oricât ar durea-o.

– Nu. Spune-mi, îi răspunde pe o voce joasă.

– Atunci, să-ți fac o cafea.

Mama ei se ridică în picioare. Are nevoie să-și găsească de lucru ca să-și controleze emoțiile. „Își face griji pentru mine. De ce?", se întreabă Olivia. O vede deschizând unul dintre dulapurile demodate ca să ia o cană. Toată casa are nevoie de o renovare și de mobilă nouă, dar pe mama ei n-a interesat-o niciodată aspectul estetic. „Solidă", „nepretențioasă", capabilă", „cu picioarele pe pământ", așa o descriu cunoscuții. Își ține spatele drept, mândru, iar de haină îi atârnă fire din coamele cailor. Olivia simte cum i se pune un nod în gât. Vrea să savureze cât mai

mult aceste momente, căci știe că situația se va schimba după discuția cu mama ei.

Au dreptate cei care spun că ignoranța este o binecuvântare.

Ana îi întinde o cană de cafea și se așază la masă. A ei s-a răcit, ca și cum și-ar fi așteptat fiica o veșnicie.

– Hai odată. Spune-mi, o îndeamnă, oțelindu-se pe interior.

Urmează să afle că tatăl ei e un fel de monstru, un violator, un psihopat.

– Cred că tatăl tău este în oraș. A fost văzut.

Olivia e cât pe ce să scape cana din mână.

– Cum? Cine l-a văzut?

– Nu contează. Îmi pare rău că nu ți-am spus mare lucru despre el. Adevărul este că l-am iubit. Odinioară am crezut că-l iubeam foarte mult. Dar a apărut un... incident și ne-am despărțit. Apoi am descoperit că rămăsesem însărcinată cu tine.

O umbră îi trece peste chip. Retrăiește suferința prin care a trecut.

– De ce te-ai decis să-mi spui asta tocmai acum?

– Pentru că am impresia că vrea să te vadă. Am auzit că este aici, în Stafferbury, și nu văd alt motiv pentru care s-ar fi întors.

Din cuvintele ei răzbate disperarea. Olivia n-a văzut-o niciodată pradă unei asemenea emoții.

– De ce vrea să mă vadă acum, după ce nu s-a interesat de mine atâția ani? De ce te-a lăsat

însărcinată?

O doare capul. Nu mai suportă.

– Da, e adevărat că a lipsit multă vreme.

Olivia observă că mamei sale îi tremură mâinile.

– Unde a fost?

– Aici e problema... asta voiam să-ți spun. A fost la închisoare, unde a executat o sentință grea.

– Ce-a făcut?

Răspunsul Anei îi îngheață sângele în vene:

– A ucis.

41

JENNA

Parchez mașina în fața cabanei derulând în minte conversația cu Madame Tovey. Cobor, ușor distrată, și mă blochez când văd o siluetă înaltă lângă ușa mea. Duc mâna la piept, cu inima în gât, dar mă relaxez când îl recunosc pe Samuel, clientul din căsuța de vizavi.

Își suflă în mâini și bate mărunt din picioare ca să se încălzească. Pământul e acoperit de un strat subțire de gheață.

– N-am vrut să te sperii. Îmi cer scuze dacă eu și José am fost nepoliticoși aseară. Am ajuns târziu, eram obosiți, spune zâmbind larg.

– Oh, nu e nici o problemă. A fost vina mea.

Îi explic confuzia pe care o făcusem și îl văd încruntându-se.

– Așadar, ca să fie clar, ai venit la noi în seara trecută pentru că văzuseși un bărbat ocupând ilegal cabana și te-ai gândit că s-a întors?

– Da.

– Cum arăta?

– Hm... Fac un efort să-mi reamintesc. Purta o haină lungă, cu glugă, genul impermeabilelor pentru pescari. Nu i-am văzut fața. Era înalt. Presupun că era un bărbat, dar la fel de bine ar fi putut fi o femeie înaltă.

– Poți să arunci o privire la fotografia asta?

În imagine apare chiar el, când era mai tânăr, lângă un alt bărbat. Amândoi sunt bruneți, cu ochi negri, dar celălalt pare mai slab. Samuel îl ține pe după umeri și e fotografiat din profil.

– Crezi că ar putea fi acest om? Acum ar trebui să aibă peste șaizeci de ani.

– Nu știu. E posibil. După cum spuneam, n-am reușit să-i văd fața. Cine e în poză?

– Fratele meu, mai precis fratele meu vitreg, după tată. Am pierdut legătura cu el, dar am auzit că ar fi aici, la Stafferbury, și am venit imediat de la noi, din Cumbria, ca să-l vedem. Am angajat pe cineva ca să-l caute și am găsit o rezervare pe numele lui făcută acum câteva zile la o pensiune. Când am ajuns acolo, ne-au spus că nu se prezentase.

Încerc să mi-l imaginez pe omul pe care l-am văzut în fotografie la o vârstă mai înaintată, cu o

haină lungă, impermeabilă. Îi dau poza înapoi.

– Fratele dumitale este înalt?

– Da, are peste un metru optzeci.

Ar putea fi același individ. Dar de ce s-ar ascunde aici, dacă și-a rezervat cazare la o pensiune? Poate că nu mai avea bani și sperase să se adăpostească aici gratis. Îmi vine brusc altă idee: nu cumva el m-a atacat în noaptea când a murit Ralph?

– Probabil că a fost doar în trecere pe aici. Îl caut de mai mulți ani, și de data asta aproape că-l găsisem. Câteodată am impresia că nu vrea să dau de el. La urma urmelor, n-am fost cel mai bun frate, spune plecându-și stingherit fruntea. Vâră mâna în buzunarul din spate și își scoate portofelul. Mai am și fotografia asta. A fost făcută în aceeași zi, ultima dată când am fost împreună, acum douăzeci de ani. Calitatea nu e prea bună, din păcate.

Îmi întinde o poză mototolită. În imagine apare același bărbat, singur, așezat pe un zid de piatră. În ochi i se citește tristețea. Are o țigară în colțul gurii. Nu-l recunosc. Sunt pe punctul să-i dau înapoi fotografia, când observ ceva la chipul omului. Mă uit mai bine.

– Ce-i asta? îl întreb pe Samuel, arătându-i cu degetul o cută întunecată de pe obrazul stâng al omului din imagine.

– Ah, da. O cicatrice căpătată într-o încăierare, cu câtiva ani înainte. A fost o rană urâtă, cât pe ce să-și piardă ochiul.

O *cicatrice.*

– Cum îl cheamă pe fratele dumitale?

Nu știu cum se leagă toate aceste informații, dar ar putea fi un element important.

– John-Paul. John-Paul Molina.

42

JENNA

N-am intrat nici de zece minute în cabană, când aud o bătaie în ușă. Deschid, în speranța că este tot Samuel, dar îl văd pe Dale. Îmi zâmbește și-mi aruncă o privire tandră, făcându-mă să simt pe loc o forfotă plăcută în stomac. „O, Jenna, nici să nu te gândești", îmi spun. Știu că este doar o reacție de orgoliu rănit, după tot ce mi-a făcut Gavin și după finalul conversației noastre din seara trecută. În orice caz, cuvintele ghicitoarei încă îmi răsună în urechi: „Toată lumea minte".

Nu-i răspund la zâmbet.

– Da, Dale. Totul e în regulă? îl întreb cu un aer profesional.

Pe chipul lui se citește confuzia.

– Voiam să văd dacă ești bine, după azi-noapte. Mai întâi păsările moarte, apoi încurcătura cu oamenii din căsuța vecină...

– Sunt bine, dar m-am întâlnit întâmplător cu Olivia azi-dimineață. Îi povestesc ce-am aflat de

la ea, apoi trec la atac: Mi-a zis că ai găsit-o la menhire. Ce căutai acolo? Și de ce nu mi-ai spus aseară în ce hal ai găsit-o?

Își strânge brațele pe lângă corp ca să se încălzească. Are vârful nasului roșu de la frig.

– Eram în trecere. Investigam o pistă. N-am vrut să-ți spun nimic fiindcă îmi făceam griji pentru tine și pentru că voiam să descâlcim povestea cu ocupantul celeilalte căsuțe. Am condus-o pe Olivia la Wesley și apoi m-ai sunat tu.

– Crede că a fost drogată.

– Asta suspectam și eu. E cam răcoare aici, n-am putea continua discuția în casă? Îmi sesizează șovăirea, căci ridică mâinile cu palmele deschise spre mine, ca și cum ar fi depășit o limită pe care nici eu nu știam că am impus-o. Nu e nici o problemă, vorbim aici, adaugă.

Poate că ar trebui să ne întâlnim într-un loc public, în loc să-i transmit mesaje confuze. Mai întâi îl sun ca să-i cer ajutorul, apoi îi interzic să intre în casă. E ridicol din partea mea să cred toate bazaconiile lui Madame Tovey. La urma urmelor, nu e decât o escroacă, pe când Dale s-a purtat frumos cu mine. Am mai lucrat cu polițiști, și nici unul dintre ei nu a fost atât de dornic să împărtășească informații ca el.

– Nu, îmi cer scuze, te rog, intră.

Mă dau la o parte ca să-i fac loc pe ușă. Când trece pe lângă mine, observ că miroase a aer rece

și a șampon cu lămâie. În cine altcineva aș putea avea încredere?

Mă urmează în bucătărie și se saltă pe unul dintre scaunele înalte. Fac cafea și îi ofer lapte.

– S-au întâmplat mai multe lucruri, începe deschizându-și carnetul de notițe.

Mă apropii de el prefăcându-mă că mă întind după cutia de lapte și încerc să trag cu ochiul la însemnări, dar mă împiedic și aproape îi cad în poală. Pare șocat.

– Ce faci?

– Scuze, m-am dezechilibrat. Voiam laptele.

Simt cum mi se încing obrajii.

Îmi întinde cutia încruntându-se puțin. Îmi torn lapte în cafea, deși de obicei o beau neagră.

– Știu că am fost cam evaziv, continuă cu o notă de regret, dar colaborez strâns cu colegii de la Brigada Antidrog, care conduc o anchetă la nivelul comitatului. Stafferbury este de multă vreme în atenția lor.

Mă ridic în picioare, brusc interesată.

– Ce? În orășelul ăsta?

– Exact. De multe ori traficanții aleg astfel localități, ca să evite marile orașe. Am ajuns la concluzia că aici funcționează o rețea de trafic de crack. Ralph era drogat până în albul ochilor, iar banii pe care i-am găsit în rulotă ar putea proveni din droguri.

– Vrei să spui că a murit de la o supradoză, nu de la lovitura la cap?

– Nu. Lovitura l-a ucis. Ce vreau să spun este că era folosit ca dealer. Era un om vulnerabil. O țintă facilă. Nu cunoaștem încă toate detaliile, dar n-ar fi exclus să fi fost ucis de un al membru al bandei.

Îmi amintesc ce mi-a povestit Olivia de dimineață despre Wesley, despre cutia misterioasă și telefonul secret. Îi relatez lui Dale.

– Crezi că ar putea fi implicat?

Trage adânc aer în piept.

– Este una dintre persoanele de care ne ocupăm.

Gândul mă duce instantaneu la Olivia, care a trecut prin atâtea necazuri în ultima vreme.

– Încă ceva, adaugă, cu ochii în carnețel.

De data asta reușesc să arunc o privire furișă. Scrisul lui nu seamănă cu cel din mesajul de amenințare, ceea ce mă face să cred că Olivia e cea care a încercat să ardă bilețelul. Dar dacă ea l-a scris, atunci de ce să-l distrugă? Ar fi trebuit să-și închipuie că l-am fotografiat pe loc. Dacă nu l-a scris ea, atunci cine?

Revin la cuvintele detectivului, dându-mi seama că am pierdut prima parte:

– ... am primit un telefon azi-dimineață de la tipul din cabana de vizavi. Numele lui este Samuel Molina și a venit aici ca să-și caute fratele.

– Și de ce te-a sunat pe tine?

– Pentru că avea cartea mea de vizită. Spera că l-aș putea ajuta să-l găsească.

Îmi derulez în minte discuția cu Samuel și îi povestesc despre fotografie.

– Avea o cicatrice. El trebuie să fie individul despre care afirmă Olivia că o urmărea înainte de accident.

– Da. Pe baza descrierii făcute de Samuel, am săpat puțin.

Închide carnețelul și scoate din buzunar telefonul mobil. Îl deblochează și îmi arată o fotografie cu un document oficial, copia unui contract de închiriere semnat în 1979 de o anume Anastacia Rutherford și de un bărbat numit John-Paul Molina.

Cad pe gânduri câteva secunde. Rutherford.

– Există o legătură între Anastacia și Olivia?

– Da. E mama ei. Și bănuiesc, deși nu pot fi sigur, că John-Paul este tatăl, bazându-mă pe faptul că ea s-a născut în august 1980.

Tace, lăsându-mi timp să diger informația.

– Anastacia știe că Samuel este în oraș, căutându-și fratele?

– Hmm... Când l-am întrebat pe Samuel despre Anastacia Rutherford, mi-a răspuns că n-a auzit niciodată de ea. Nu știa că a fost odinioară iubita fratelui său. Conform contractului, au închiriat apartamentul de deasupra unei foste spălătorii, pe strada principală. Acum, în locul ei s-a deschis un magazin de bijuterii. În orice caz, în 1980 John-Paul a fost condamnat pentru trafic de droguri.

– Ce? Olivia e la curent? îl întreb șocată.

Mai întâi afiu că bărbatul cu cicatricea s-ar putea să-i fie tată, iar acum, că a fost condamnat penal. Probabil că de aceea o urmărea atunci, în 1998. Dar de ce nu și-a dezvăluit identitatea? De ce să dispară și s-o condamne la ignoranță atâția ani?

– Nu știu. Situația e foarte neclară.

– Ce s-a întâmplat cu el după ce a fost reperat în Stafferbury în 1998? Olivia lasă de înțeles că nu l-a mai văzut de atunci.

Dale își pune carnețelul înapoi în buzunarul interior.

– Am verificat. John-Paul Molina nu a mai fost arestat și nu pare să fi părăsit teritoriul Marii Britanii. Asta este întrebarea la care încercăm să răspundem. De ce a dispărut atât timp și de ce s-a hotărât să reapară acum?

Ia o gură de cafea. Eu nici nu m-am atins de a mea.

– Trebuie să discutăm din nou cu Olivia, îi spun. Tatăl ei s-a întors și este un fost pușcăriaș condamnat pentru trafic de droguri. Olivia afirmă că a fost drogată noaptea trecută. Ralph a fost găsit drogat, cu o sumă mare de bani ascunsă în rulotă. Wesley folosește un telefon secret. Sunt implicați cu toții, sau Olivia bate câmpii?

– Nu se leagă, mă aprobă Dale cu ochii pierduți în zare. Am teoriile mele, dar... Ridică din umeri. Cred că Olivia știe mai multe decât ne spune.

Mă simt nervoasă, ca atunci când exagerez cu cafeaua. Un picior mi se bâțâie necontrolat.

„Toată lumea minte."

Oare Olivia m-a mințit încă de la început?

– Poate că ea i-a dat droguri lui Ralph, când a fost la el înainte să fie ucis, gândesc cu voce tare. Sau banii. Poate că s-au certat de la bani? Poate că face parte din rețeaua de traficanți. Mă duc să-i fac o vizită. Sunt curioasă ce-o să-mi răspundă.

Dale clatină grav din cap.

– Nu, Jenna, nu e o idee. Intenționam să trec pe acolo, după ce vorbeam cu tine. I-am spus azi-noapte că o să-i fac o vizită, ca să discutăm despre accident.

– E puțin probabil să scoți ceva de la ea. Cu mine s-ar putea să fie mai deschisă.

– Nu știu ce să zic...

– Hai, Dale. E clar că n-o să-ți spună nimic. O să se închidă în cochilia ei.

Lasă capul în jos cu un aer învins.

– Chiar mă pricep să intru sub pielea oamenilor, doar e meseria mea, insist. Vreau să-i acord încrederea mea, dar îl suspectez de când am aflat de la Olivia că el a găsit-o pe câmp. Ce căutai la menhire noaptea trecută? îl întreb. De ce nu te-ai dus direct acasă, după ce ai trecut pe la mine?

– Ți-am mai spus, oftează. Verificam o pistă. Lucrez la orele cele mai ciudate. Rupe contactul vizual și își golește ceașca de cafea. Sunt tot mai

convinsă că-mi ascunde ceva. Bun, spune în cele din urmă. E timpul să plec.

Se ridică și duce ambele căni în chiuvetă, apoi mă urmează în antreu, fără să mă scape din ochi în timp ce-mi trag cizmele.

– Jenna, te rog să fii prudentă. Nu știm încă în ce măsură este implicată Olivia în toate acestea.

Privirile ni se întâlnesc o clipă. Las capul în jos, ca să-mi ascund stânjeneala.

– O să fiu atentă, îți promit.

Închid ușa în urma noastră, iar Dale pornește cu pași mari spre mașina lui. Când ajung la Audi-ul meu, îl văd în retrovizor așezat la volan, cu telefonul la ureche, vorbind energic cu cineva. Aruncă o privire în direcția mea, dar își ferește rapid ochii. Pune capăt conversației și demarează, ieșind de pe alee.

43

OLIVIA

Olivia își privește înspăimântată mama, pe măsură ce află noi și noi detalii despre tatăl ei și despre relația lor, dar nu se gândește decât la fapta care pune capac la toate.

– Tatăl meu a ucis un om?

Mama ei se oprește din vorbit, fixând cu privirea masa de pin.

– Și nu mi-ai spus nimic până acum? Bucătăria se învârte cu ea. Încă un secret. Încă o minciună. Pe cine... pe cine a omorât?

– Mai contează? îi răspunde Ana cu tristețe în glas.

– Cum? Adică, de ce? Nu înțeleg... Își împinge scaunul în spate. Nu poate să respire. Simte fulgere de durere în piciorul rănit. A uitat să-și ia medicamentele de dimineață. Trebuie să plec de aici, anunță îndreptându-se cu chiu cu vai spre ușă.

Își ia haina din cuier și iese în aerul rece de iarnă. Chiar atunci mașina lui Mel intră în curte, iar instructoarea îi face veselă cu mâna. Își lipește un zâmbet fals pe chip, ca să-și ascundă emoțiile. Caii nici măcar nu sunt gata. Au programați trei adulți la ora 11. Mel o să-și piardă imediat buna dispoziție.

– Suntem puțin în întârziere azi, dar nu durează mult, o informează.

Fără să aștepte răspunsul, se îndreptă spre magazia de hamuri, ca să aducă echipamentele pentru Roxie și Prince. O să mai facă un drum pentru Petal. Nu se poate gândi la nimic altceva decât la tatăl ei. S-a întors în oraș. Este un criminal. Îi puse șaua lui Prince mai întâi, un murg înalt de cincisprezece palme[5]. Îi trece hamul peste cap, îi înfige zăbala în gură. Pregătirea cailor o calmează. Aude pași în curte și își vede mama ieșind din magazie cu harnașamentul pentru Petal, iapa bălțată. În

minte i se ciocnesc nenumărate întrebări legate de tatăl ei. A fost întotdeauna o entitate fără chip, fără nume, fără personalitate. O fantomă. Un ticălos fără inimă, care i-a părăsit mama însărcinată. Dar acum, acum stafia are un nume: John-Paul. Și o personalitate: tandru, în cuvintele Anei, dar și instabil. Secretos. Probabil că e moștenire de familie.

Și a ucis un om.

Începe să se ocupe de Roxie. Mel își face apariția în grajd.

– O iau eu. Laurie mă așteaptă, îi spune luându-i frâiele din mână.

Cu mâna cealaltă ține deja hățurile lui Prince. Olivia încuviințează din cap și îi urmărește părăsind grajdul. Rămâne ascunsă în boxa lui Roxie până când toți caii și instructoarea ies în arenă.

– Draga mea, ești aici? se aude vocea mamei ei. Trebuie să vorbim.

– Nu pot acum. Am treabă, o repede.

Nu-i place să se poarte astfel, dar nu se simte în stare s-o menajeze.

– Îmi pare rău că te-am încărcat cu povestea asta. Te rog să nu spui nimic nimănui pentru moment, nici lui Wesley.

Olivia mormăie că a înțeles și se întoarce la treaba ei. Așteaptă să-și audă mama plecând înainte să părăsească grajdul.

În timp ce se îndreaptă spre magazia care le servește drept birou, vântul îi aduce în urechi

vocea puternică, snoabă a lui Mel, care strigă la clienți să execute un trap progresiv. Vede Land Roverul mamei sale ieșind de pe alee. Se așează la masa de lucru, în fața agendei deschise, și se lasă cuprinsă de un sentiment de tristețe, de melancolie. Ar trebui să se simtă... oricum, dar nu fericită, în orice caz. Cum ar putea să fie fericită când tocmai a aflat că tatăl ei este un criminal? O mai încearcă însă și o anume curiozitate. Pe de altă parte, ideea că tatăl ei trăiește, respiră undeva în apropiere, căutând s-o întâlnească, o lasă indiferentă. Este ca încă o platoșă ce-i îngreunează trupul.

Scrâșnetul unor roți pe pietrișul aleii o alertează, făcând-o să se ridice. El să fie? I se face greață. Știe că nu e pregătită pentru așa ceva. În prag apare însă Jenna, îmbujorată de la frig și cu părul ei superb, roșcat, răvășit de vânt.

Olivia îi zâmbește larg, bucuroasă s-o vadă. E primul ei zâmbet autentic de când a aflat adevărul.

– Ai timp de cafea? o întreabă jurnalista, dând buzna în birou cu un tupeu de invidiat.

Olivia încearcă să-și ascundă mulțumirea față de această intervenție binevenită, care o scoate din gândurile negre. Mel mai are de lucru vreo patruzeci și cinci de minute cu elevii ei.

– Sigur că da.

Ia două căni urâte, marca Nescafé, de pe un dulăpior și toarnă în amândouă cafea instant, amintindu-și că Jenna o preferă neagră.

Jurnalista își ia cana și se așază de cealaltă parte a mesei. Într-un colț gâfâie o aerotermă, dar fără mare efect asupra frigului din încăpere.

– Cum te mai simți?

– Ceva mai umană, datorită cafelei, minte Olivia ridicându-și cana.

De fapt, de fiecare dată când se gândește la tatăl ei o podidesc lacrimile.

Jenna pare brusc jenată. Se foiește pe scaun.

– Trebuie să-ți spun ceva. Am aflat că... am aflat... Dumnezeule, nu știu cum să formulez asta.

– Ce anume?

Jenna îi povestește despre Samuel Molina și John-Paul.

– Cel din urmă are o cicatrice pe față, Olivia. Cred că el e bărbatul care te urmărea în zilele de dinaintea accidentului. Cred că John-Paul s-ar putea să fie tatăl tău.

Olivia simte cum o cuprinde groaza. Îi e cald și frig în același timp.

Omul cu cicatricea era John-Paul Molina? Tatăl ei?

Încălcându-și promisiunea făcută mamei, îi povestește Jennei ce-a aflat mai devreme.

– Uau!

– Mă întreb dacă mama știe că fratele lui îl caută.

– S-ar putea, îi răspunde Jenna după un scurt moment de reflecție. Nu cred că sosirea lui aici

și faptul că mama ta s-a hotărât să treacă la dezvăluiri reprezintă doar o coincidență.

– Dar cum a aflat că s-a întors? oftează Olivia gândindu-se că, în loc să fugă de mama ei, ar fi trebuit s-o asculte până la capăt. De ce mă urmărea în zilele premergătoare accidentului? De ce n-a venit să-mi spună cine este? M-am săturat de toată povestea asta!

Jenna lasă ochii în pământ.

– Îmi pare rău.

– Nu-i vina ta. Din contră, îți mulțumesc că mi-ai spus. Simte că ochii i se umplu din nou de lacrimi. Mă tem că tatăl meu are o legătură cu accidentul. Dacă el este bărbatul cu cicatricea pe care l-am zărit în camioneta albă... Înghite dureros înainte de a continua: Am aflat de la mama că a făcut pușcărie. Dar nu știu exact când.

– Prin anii '80, mi-a spus Dale mai devreme. Pentru trafic de droguri de mare risc. O pedeapsă de optsprezece ani, dacă am înțeles bine.

Nedumerită, Olivia se îndreaptă de spate.

– Nu. Mama mi-a spus că a fost condamnat pentru omor.

– Pentru omor? Din vocea Jennei răzbate o undă de panică. Pe cine a ucis?

Înainte să-i poată răspunde, Olivia vede o umbră trecând prin dreptul ferestrei, apoi mama ei își face apariția în prag, cu o expresie stranie

pe chip și brațele încrucișate la piept. Jenna se întoarce spre ea speriată.

– O să vă spun, căci nu mai are nici o importanță în momentul ăsta. L-a ucis pe Derreck, bărbatul pe care-l iubeam.

44

ÎNDRĂGOSTIȚII

Adormiseră unul în brațele celuilalt, acoperiți doar cu un cearșaf subțire. Stace abia deschisese ochii când auzi urlete de la etajul de jos, de sub camera lui Derreck. Își dădu seama că strigătele îi aparțineau lui John-Paul. Derreck o strânse mai tare în brațe și o privi în ochi.

– Nu regret nimic. Indiferent ce-o să se întâmple, îi spuse ea.

– Nici eu. Niciodată nu m-am mai simțit așa de bine cu cineva. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Îl sărută pe obraz. Cum era posibil să se îndrăgostească de un om pe care îl cunoștea de numai o săptămână?

Apoi John-Paul dădu buzna în cameră, îmbrăcat, cu părul vâlvoi și urme de la pernă pe față, ca și cum de-abia s-ar fi trezit. În urma lui intrară Griff și Trevor.

– Știam eu! Știam că este ceva între voi! Arătă cu degetul spre Stace, care își trase cearșaful până sub

bărbie. Credeai că nu simt când te strecurai afară noapte de noapte? Iar tu, se întoarse spre gazda lor, pe tine te consideram prietenul meu!

Scoase un geamăt de animal rănit care îi străpunse inima lui Stace, făcând-o să se simtă cea mai rea persoană din lume. Mai rea decât pot descrie cuvintele. Nu voise niciodată să-l rănească. Derreck se lipi de ea.

John-Paul își acoperi chipul cu brațele, ca și cum ar fi încercat să se apere fizic de scena din fața ochilor lui. Griff și Trevor se foiau de pe un picior pe celălalt, neștiind ce să facă. Se iviră și celelalte fete, lipăind cu picioarele goale pe marmura rece. Maggie se apropie de John-Paul și începu să-l tragă ușor spre ușă.

– Hai să mergem. Nu merită să te enervezi. Lasă-i să se îmbrace măcar...

Cu aceste cuvinte îi aruncă lui Stace o privire plină de dispreț, făcând-o să se simtă și mai rău. Ieșiră cu toții, înconjurându-l cu trupurile lor pe John-Paul ca o armură vie. Doar Trevor se opri o secundă în prag, le mai aruncă o privire, apoi trânti cu putere ușa în urmă. Reproșurile lui tăcute pluteau în aer.

Lui Stace i se uscase gura de groază.

– O, Dumnezeule! exclamă dându-se jos din pat și căutându-și hainele din ajun. N-ar fi trebuit să adorm. Mai bine i-aș fi spus decât să afle așa...

– Și mie îmi pare rău, îi răspunse Derreck înnegurat. J.P. e prietenul meu. Mă rog, a fost. Hei, Stace! Se târî prin pat până la ea și o luă în brațe.

O să fie totul în regulă, o să vezi. Nu regret nimic. Pentru tine merită să pierd un prieten.

Tânăra plângea. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi mari de vinovăţie. Îşi aminti de chipul schimonosit al iubitului ei şi de sunetul gutural pe care îl scosese. Pe de altă parte, nu putea să nu fie de acord cu Derreck. N-ar mai fi suportat să trăiască fără el, chiar dacă asta însemna să-l facă să sufere pe John-Paul. Acesta era adevărul. Îi mai rămăseseră trei zile înainte de întoarcerea în Anglia şi voia să profite de ele din plin. Fostul iubit oricum ar fi trebuit să afle de noua ei relaţie. Derreck o sărută cu poftă.

– Stai, nu pot... trebuie să vorbesc cu John-Paul.

Făcu un efort de voinţă şi se retrase din îmbrăţişarea lui caldă.

Derreck se întinse la loc în pat, complet dezbrăcat. Evită să se uite la el, ca să-şi păstreze hotărârea, căci John-Paul merita o explicaţie.

– Te aştept aici, îi spuse el.

Se aplecă şi îl sărută, apoi ieşi din cameră aproape în fugă, înainte să se răzgândească.

Îl găsi pe John-Paul în grădină, sub umbrar, înconjurat de prieteni. Ridicară capetele când o văzură apropiindu-se. Fostul ei iubit se uita fix la piscină, evitându-i privirea. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi trezit mai devreme şi l-ar fi pus la curent înainte să afle toată lumea! Desigur, ar fi suferit, dar nu s-ar fi comparat cu şocul de a o vedea în aşternut cu prietenul lui. Lui Stace îi veni să leşine când rememoră scena.

Se opri timidă, ca în fața unui complet de judecată, observând că Leonie stătea în brațele lui John-Paul, practic cu sânii pe fața lui. Maggie era așezată pe un braț al șezlongului, în timp ce Hannah, în spatele lui, îi masa umerii. Bărbații stăteau pe jos, în jurul lui, de parcă ar fi fost un împărat.

– Nu vrea să stea de vorbă cu tine, șuieră Leonie cu ochi mijiți amenințător. Cum ai putut să faci așa ceva? Ce se întâmplă cu tine? Te-ai transformat într-o bestie.

Aceste cuvinte o puseră pe gânduri. Nu cumva avea dreptate prietena ei? Ce se petrecuse cu ea? Cum putuse să-i facă așa ceva bărbatului pe care crezuse că-l iubește?

– Mă așteptam la mai mult respect din partea ta, spuse John-Paul întâlnindu-i privirea pentru prima dată.

– Îmi cer iertare, îi răspunse. N-am vrut să te fac să suferi.

John-Paul se ridică, făcându-i pe ceilalți să se îndepărteze. Avea ochii umfiați și roșii. Porni spre vilă și Stace se luă după el. Traversară bucătăria și intrară în salonul din partea din față a casei, pe care nu-l foloseau aproape deloc. Storurile erau trase, în încăpere era răcoare. John-Paul închise ușa și se postă în dreptul ei, făcând-o să se simtă încolțită. Stace simți o undă de panică.

– Cine ești tu, de fapt? o întrebă clătinând din cap neîncrezător și privind-o aspru. Nici prin gând nu mi-a trecut c-o să te porți în halul ăsta. Nici

într-un milion de ani. Cum ai putut să faci aşa ceva, Anastacia? Credeam că mă iubeşti.

John-Paul începu să plângă din nou, făcând-o să plângă şi ea la vederea durerii lui. Lacrimile li se rostogoleau pe obraji. Nu-l văzuse niciodată plângând în cele optsprezece luni pe care le petrecuseră împreună.

– Regret nespus, îmi pare aşa de rău! N-am vrut să te rănesc, dar... nici nu ştiu cum să-ţi explic... N-am simţit niciodată aşa ceva... Pur şi simplu...

– O, da. Mersi. Ce vrei să-mi spui? Că-l iubeşti mai mult pe tipul ăsta, pe care l-ai cunoscut de o săptămână, decât pe mine, pe omul cu care ai trăit aproape doi ani? Ce are el şi eu nu am, ia spune? Ah, da, am înţeles – bani!

Evident, nu era vorba de bani. Lui Stace nu-i păsa deloc de ei. Cum putea să-i explice că fusese vorba de atracţie reciprocă, de o chimie sexuală puternică şi misterioasă? Că o atrăsese într-un mod pe care nu-l putea controla? Trebuia să fie cu el, indiferent de riscuri. Rămase tăcută, căci orice i-ar fi spus l-ar fi rănit încă şi mai puternic.

– Mă iubeşti? o întrebă.

– Aşa credeam... chiar am crezut că te iubesc. Dar cum aş putea s-o mai fac acum, când m-am îndrăgostit de Derreck?

John-Paul scoase încă un geamăt de durere.

– La naiba! Nu pot să cred. Adică, am văzut cum se purta cu tine, te-am văzut cum te strecurai noaptea în grădină, crezând că eu dorm. Asta ai făcut de fiecare dată? Te-ai futut cu el?

Stace se albi la faţă auzind aceste cuvinte grele, neobişnuite în gura lui.

– Nu. Abia în noaptea asta s-a întâmplat. Iar tu, strigă printre suspine, tu m-ai împins la o parte! Nu mi-ai spus niciodată despre Goa. A trebuit să aflu adevărul de la Derreck. Aveai o grămadă de secrete, şi când te-am întrebat, ai refuzat să-mi răspunzi.

Ridică braţele în aer exasperată.

– Sunt convins că ţi-a povestit cu plăcere, ca să mă pună pe mine într-o lumină proastă.

– Ar fi fost mai bine dacă...

– Ţi-a spus cumva scumpul tău Derreck şi motivul pentru care ne-a invitat aici?

– Statuetele...

– Dracu' să le ia de statuete. Sunt pline cu droguri.

Îl privi şocată.

– Nu se poate. Le-am verificat. Sunt din lemn masiv.

Totuşi, o parte din ea ştiuse întotdeauna că ceva era în neregulă. Poate că şi ceilalţi bănuiau.

– Derreck urma să ne bage pe toţi în gura lupului. Să ne facă să scoatem drogurile din ţară. Inclusiv pe tine, Stace. Inclusiv pe tine.

– Iar tu ai fost de acord, chiar dacă îi cunoşteai intenţiile?

– N-aş fi făcut-o nici în ruptul capului. Mai ales de când ştiu precis ce conţin.

Stace îşi aminti de drogurile din Goa.

– Dar n-ar fi fost prima dată, nu-i aşa? Cu asta vă ocupaţi voi când călătoreaţi?

John-Paul clătină din cap neîncrezător.

– Cine eşti tu, de fapt?

– Dar cine eşti tu? îi răspunse ea furioasă. Este clar că nu ne cunoaştem deloc unul pe celălalt.

Prin ochii negri ai bărbatului trecu un fulger de furie. O apucă de umăr și începu s-o zgâlţâie violent, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe podeaua tare. Izbucni în plâns, mai mult de spaimă decât de durere.

Dintr-odată, în salon apăru Derreck, în chiloţi și maiou.

– Las-o în pace! Te-am auzit de la etaj strigând la ea.

Totul se petrecu foarte repede apoi. John-Paul sări la Derreck, lovindu-l cu pumnul în falcă. Stace se ridică, dar, până să apuce să intervină, Derreck mai primi o lovitură, în cealaltă parte a feţei, și se prăbuşi, lovind puternic podeaua cu capul. Avea buzele pline de sânge.

– Nu! strigă Stace. Îl împinse la o parte pe John-Paul și se apleca asupra trupului nemişcat. Ce-ai făcut?

45

JENNA

– Cât despre tine, mi se adresă Anastacia după ce termină de vorbit, să nu cumva să dai ceva publicității. Totul s-a petrecut în Thailanda, în 1980. N-am aflat nici măcar numele de familie al lui Derreck.

– Așadar, John-Paul a făcut pușcărie acolo? o întreb confuză.

– Da.

– În 1980?

Îmi dau seama că Dale mi-a ascuns acest detaliu, lăsându-mă să înțeleg că fusese închis în Anglia.

– Da. A fost condamnat la optsprezece ani, confirmă ea încrucișându-și brațele la piept.

Vorbește din dreptul ușii deschise. Curentul rece îmi șuieră pe la glezne. Ceva nu se potrivește totuși.

– Credeam că John-Paul a fost închis pentru posesie și trafic de droguri.

Simt privirea Oliviei țintuindu-mă între omoplați, dar nu mă întorc la ea. Mă concentrez asupra femeii din prag.

– Ei bine, te-ai înșelat, îmi răspunde ferindu-și privirea.

– Mamă, se aude vocea Oliviei, făcându-mă să mă răsucesc spre ea. Pare mică și speriată în spatele biroului. Am impresia că John-Paul, tatăl meu, a venit să mă caute în 1998. Dar unde a dispărut de atunci? A fost din nou la închisoare?

– Habar n-am, îi răspunde nervoasă Anastacia. A mai venit și apoi a dispărut. Nu-ți

pot răspunde la toate întrebările, pentru că nu știu cu mult mai multe decât tine. Iar tu, Jenna, ar fi momentul să pleci. Deja ai auzit prea multe.

O chestionez din ochi pe Olivia, care aprobă din cap. Mă aplec, îmi ridic geanta și ies într-o tăcere stânjenitoare.

În drum spre mașină îmi dau seama că sunt sigură de un lucru: Anastacia Rutherford minte.

Mă așez la volan, îmi verific telefonul și văd că am două apeluri pierdute și un mesaj audio de la un număr necunoscut. E de la Izzy Thorne: „Îmi cer scuze că nu te-am sunat mai devreme, dar i-am cerut acordul mamei. Și ea ar vrea să stea de vorbă cu tine. Știu că e din scurt, dar astăzi sunt liberă și ne-ar face plăcere dacă ai putea trece pe la noi." La finalul mesajului recită o adresă. Mă holbez surprinsă la telefon. Cu toate cele întâmplate în ultimele zile, uitasem complet că i-am dat fetei numărul meu. Și pică foarte bine că mama ei acceptă să-mi dea un interviu.

O sun înapoi și îi spun că pornesc spre ele. Cinci minute mai târziu parchez în fața unei case din anii '80, cu un garaj pentru două mașini în față. Gândul mă tot duce la Anastacia Rutherford și la neconcordanțele din povestea ei. De ce să-mi spună că John-Paul a ucis nu știu ce tip, pe nume Derreck, când acela a fost anul în care s-a dus la pușcărie pentru trafic de droguri? Nu pentru ucidere. Iar dacă minte, atunci de ce o face?

Bat la numărul cinci și îmi deschide o femeie frumoasă, cu pomeți proeminenți și ochi negri mari. Are vreo șaizeci de ani, e subțire, și poartă jeanși negri și bluză marinărească.

– Tu ești Jenna? Izzy mi-a povestit despre tine și despre podcastul la care lucrezi, îmi spune strângându-mi mâna amical.

Tânăra chelneriță își face și ea apariția în spatele mamei sale, cu o pisică mare și flocoasă în brațe. La vedere mea, animalul sare jos și o zbughește la etaj.

– Nu e foarte prietenoasă, râde Izzy. Intră.

Salonul casei e mare, mobilat demodat, cu canapele albastru-deschis, pereți cu tapet gălbui și draperii grele la ferestre. Pe șemineu sunt înșirate fotografii cu Izzy când era mică și cu Sally. Mama fetei îmi surprinde privirea și ia o fotografie în mână: Sally adolescentă, ținând-o în brațe pe Izzy, care trebuie să fi avut patru sau cinci ani. Par fericite.

– E amintirea mea preferată, spune zâmbind trist.

– Îmi pare rău, îi răspund cu glasul sugrumat de emoție.

Clatină din cap și ochii i se umplu de lacrimi. În părul perfect negru i-a apărut o șuviță albă. Seamănă cu doamna Robinson din *Absolventul*. Pune fotografia la loc și se așază lângă Izzy, pe canapeaua de lângă fereastră. Eu aleg fotoliul de lângă ușă.

– Vrei un ceai?

– Nu, mulțumesc. Am băut mult astăzi. Îmi dați voie să vă înregistrez pentru podcast?

– Sigur că da, fă cum crezi că e mai bine, mă încurajează doamna Thorne.

Îmi pun telefonul pe masă și las geanta pe jos.

Femeia începe să vorbească lent și apăsat, ca și cum n-ar vrea să se piardă nici un cuvințel. Clipește des, vizibil emoționată. Sper să se obișnuiască și să devină mai naturală după câteva minute. Izzy o ascultă cu atenție și o aprobă din cap uneori. Doamna Thorne face o descriere completă a lui Sally, reieșind că era o fată silitoare și ascultătoare.

– Nici în ruptul capului n-ar fi plecat fără să ne spună unde se duce, afirmă sigură pe ea. Tamzin, poate, dar nu Katie și sub nici o formă Sally a mea.

– Ce credeți că li s-a întâmplat?

Femeia ia un șervețel și se șterge la ochi, iar Izzy o strânge ușor de mână.

– Cred că li s-a întâmplat ceva rău. A trecut atâta vreme de când nu mai știm nimic de ea! Dar există și o urmă de speranță. I-am păstrat dormitorul neatins. Toate... Vocea îi tremură: Toate lucrurile ei sunt acolo, așa cum le-a lăsat.

– Uneori intru în camera aceea și mă prefac că am din nou opt ani și că sora mea mai mare trebuie să vină din oraș, mărturisește Izzy.

Se lasă un moment de tăcere.

– Numele John-Paul Molina vă spune ceva?

– Dumnezeule, nu l-am mai auzit de ani de zile. A fost iubitul mamei Oliviei.

– Știți cu ce se ocupă acum?

– De ce întrebi?

Nu e iritată, ci mai mult curioasă.

Îi relatez tot ce-am afiat de la Dale și din conversația cu Olivia și Anastacia.

– John-Paul s-a întors în oraș, după atâta amar de ani?

– Așa se pare. Când l-ați văzut ultima dată?

– În Thailanda, la începutul anului 1980.

46

– În Thailanda? mă holbez surprinsă.

– Da, în ianuarie 1980. Eram în vacanță cu un grup de prieteni.

– E vorba despre călătoria în care Anastacia l-a cunoscut pe Derreck?

– Exact, spune aranjându-și o șuviță de păr rebelă în spatele urechii. Ne-am dus cu toții la el, deși nu-l cunoșteam. Relația dintre Anastacia și John-Paul nu mergea deloc bine. Aveau probleme, iar Derreck era într-adevăr un tip fermecător. Chipeș, cu părul lung și blond. Ca Robert Redford în tinerețe. Stace – așa o strigam pe atunci – s-a îndrăgostit lulea. Bietul John-Paul nu avea nici o șansă. Mi-a fost milă de el. Apoi a avut loc o chestie oribilă la plecare, în aeroport.

– Atunci a fost arestat John-Paul?

Încuviințează din cap și îi aruncă o privire fiicei sale. Izzy o privește ca și cum ar auzi pentru prima dată povestea, ceea ce probabil că se și întâmplă. Nici nu era născută pe vremea aceea.

– A încercat să treacă granița cu droguri. Un gest stupid, absolut stupid.

Numai ideea de a petrece optsprezece ani într-o închisoare thailandeză mă îngrozește.

– Anastacia mi-a spus ceva ciudat. După părerea ei, John-Paul nu ar fi fost condamnat pentru droguri, ci pentru că ar fi omorât pe cineva.

Doamna Thorne pare mirată în primul moment, apoi își amintește ceva.

– O, da. A fost ceva foarte urât. Mi-a povestit Stace în avion, când ne întorceam acasă. John-Paul și-ar fi omorât un amic în Goa, vânzându-i droguri contrafăcute. Dar, din câte știu, nu a făcut niciodată pușcărie pentru asta. A reieșit că era un fel de dealer, deși noi nu aveam de unde să știm la vremea respectivă.

– A zis că l-a ucis pe Derreck într-o criză de gelozie.

– Ce? Râde neîncrezător. E drept că i-a tras o bătaie zdravănă când l-a găsit în pat cu Stace, dar când am plecat, Derreck era în viață. N-a venit cu noi la aeroport să-și ia la revedere, pentru că nu se mai suporta cu John-Paul. Eram pe punctul să ne îmbarcăm când l-au prins cu droguri în rucsac. A fost foarte dramatic, a fost târât pe jos. M-am speriat rău de tot, adaugă

ducând mâna la pandantivul de la gât. N-am avut de ales decât să ne suim în avion fără el. Stace era înnebunită, complet înnebunită. A fost ceva oribil.

Simt că mi se învârte capul.

– De ce i-ar fi spus propriei fiice că John-Paul l-a ucis pe Derreck? Dacă nu cumva a făcut-o mai târziu. Dar sunt sigură că am auzit-o spunând 1980.

– Nu l-am mai revăzut pe Derreck de atunci și n-am mai auzit de el, așa că poate a murit între timp. Tot ce știu este că John-Paul a fost condamnat în 1980 pentru trafic de droguri. Nu pentru ucidere. E ciudat ce povestește Anastacia.

Izzy ridică și ea din umeri.

Interviul este întrerupt de un telefon care țârâie de lângă televizor.

– Scuze, dar trebuie să răspund. O să fac un ceai după ce termin de vorbit. Am senzația că va mai dura, abia am început.

– Vă mulțumesc doamnă Thorne.

– Te rog, spune-mi Maggie.

Maggie iese din încăpere, iar Izzy se așază picior peste picior.

– Uau! exclamă. Nu știam nimic despre Thailanda, nici despre acest John-Paul. Eram încă mică la momentul dispariției lui Sally. Îmi amintesc însă povestea cu Wesley, comportamentul lui obsesiv. Îi lăsa bilețele pe mașină și o bombarda cu flori și ursuleți de pluș. Aveam doar nouă ani, mie mi se părea romantic,

deși acum... Se cutremură străbătută de un fior. Era cam mult. Făcuse o adevărată obsesie. Țin minte că într-o noapte a trebuit să iasă tata la el, să-l lămurească bărbătește să o lase în pace, că altfel apelează la poliție.

Începe să se joace cu părul strâns în coadă. Are unghiile date cu un gel strălucitor, poartă cercei cu cercuri mari și o pereche de blugi cu talie înaltă. E foarte frumoasă. Nu pot decât să-mi imaginez cum arăta Sally.

– A priceput până la urmă?

– Da. N-a mai deranjat-o niciodată. După câteva luni a început să iasă cu Olivia. Îmi amintesc că am auzit-o pe sora mea dându-i vestea lui Tamzin, în camera ei. Râde. Îmi plăcea să trag cu urechea la conversațiile lor. Sally se temea pentru Olivia. Spunea că Wesley e un ciudat.

Maggie se întoarce cu o tavă în mâini. Ceai și biscuiți cu cremă.

– Mă scuzați. Era Martin, soțul meu. E genul care își face griji fără motiv. Mai ales de la dispariția fiicei noastre, sună periodic să ne verifice, dragul de el. Vrei lapte?

– Foarte puțin. Mulțumesc.

Îmi întinde ceașca și-mi oferă un biscuit. Rezist cu greu tentației să-l înmoi în ceai.

– Așadar, reiau discuția, Anastacia a rămas gravidă în Thailanda?

– Nu, era deja gravidă încă de dinainte să plecăm în vacanță, dar nu știa. Și-a dat seama

abia pe la șaisprezece săptămâni, pentru că avea în continuare ciclu menstrual. În orice caz, copilul nu-i putea aparține decât lui John-Paul, ținând cont de date. Biata Stace s-a întors complet dărâmată. Pe de o parte pentru că trebuise să-l părăsească pe Derreck, iar pe de alta pentru cele întâmplate cu John-Paul, aruncat în închisoare. S-a văzut nevoită să se mute înapoi la părinți.

– Ați rămas prietene?

– Da, desigur. Am aflat cam în același timp că suntem gravide, iar asta ne-a apropiat. Leonie și Hannah aveau deja copii, se apucaseră mai devreme. Îi lăsaseră la bunici când am plecat în Thailanda, ceea ce pe mine mă șocase. Tamzin și Katie nici nu împliniseră un an...

– Stați așa, o întrerup, cu creierul lucrând la capacitate maximă. Ceilalți prieteni care au locuit la Derreck în Thailanda erau...?

– Hannah și Trevor Burke, Griffin și Leonie Cole. Părinții lui Katie și ai lui Tamzin.

47

Fuseseră în Thailanda împreună.

– Erați prieteni? o întreb.

– Da, chiar foarte buni. Mai puțin cu John-Paul, care apăruse mai târziu, când începuse să iasă cu Stace. Cred că ai cunoscut-o pe mama lui Katie, Hannah. Mi-a spus că ai trecut s-o vezi. Din păcate, soțul ei, Trev, a murit acum câțiva

ani. Prostata. Iar Leonie și Griff s-au despărțit. S-au mutat și am pierdut legătura. Stace mi-a fost cea mai bună prietenă. Eram foarte apropiate cât au fost fetele mici și am rămas așa până... în fine, până la accident. După aceea, Stace a părut să se închisteze și a rupt relațiile cu mine, cu Leonie și cu Hannah. Olivia fusese rănită foarte grav în accident, iar Stace nu mai avea timp de noi. Trebuia să se ocupe de fiica ei, de grajduri și... Nu am nici un fel de resentimente față de ele. Știu că Olivia n-ar fi putut să-i facă rău intenționat lui Sal a mea, dar, dintr-un motiv sau altul, Stace nu a mai putut să dea ochii cu nici una dintre noi. Lasă privirea în jos și începe să se joace cu un inel. Cred că se simțea vinovată că fiica ei era încă aici, pe când ale noastre... Suspină și Izzy se apropie de ea. În orice caz, adaugă Maggie, sunt șocată să afiu că John-Paul s-a întors în oraș.

– Se pare că, după accident, Olivia a declarat că a văzut un bărbat cu o cicatrice ținându-se după ea. Tocmai am afiat că John-Paul avea o cicatrice, dintr-o încăierare sau așa ceva.

Maggie își duce mâna la gât.

– Vrei să spui că el ar fi fost?

– Așa se pare.

– Dar unde a dispărut de atunci?

Mă aplec ca să-mi las ceașca de ceai pe măsuța joasă.

– Aici e problema. Se pare că nimeni nu știe. Fratele lui îl caută de ani de zile. Urmele conduc

aici.

– Mă întreb dacă a încercat vreodată să o contacteze pe Stace. Ea mi-a spus că i-a scris o singură dată lui John-Paul, la închisoare, ca să-i spună despre Olivia, dar n-a primit răspuns. Nici nu era sigură că scrisoarea ajunsese la el.

– Ce s-a întâmplat între Stace și Derreck? S-au mai văzut vreodată?

Maggie soarbe din ceai și-mi oferă încă un biscuit, pe care îl accept cu plăcere.

– Era foarte secretoasă când venea vorba de el, dar am impresia că au ținut legătura. Pleca din când în când din oraș pentru câte un weekend întreg, fără Olivia, ca să se vadă cu un bărbat misterios. Mi-a explicat că vrea să-și compartimenteze viața, în calitate de mamă, decizie pentru care am respectat-o. Era îndrăgostită nebunește de Derreck, de aceea m-am gândit că nu putea fi vorba decât despre el. Îmi amintesc că, în ultima zi petrecută în Thailanda, au dispărut amândoi câteva ore. Te las să-ți imaginezi atmosfera din casă, cu bietul John-Paul. Băieții au fost drăguți cu el, l-au scos la băut. În orice caz, când s-au întors, Stace mi-a zis că ea și Derreck își făcuseră tatuaje identice și m-a pus să păstrez secretul față de ceilalți. Se tatuaseră în același loc, aici – arată spre antebraț – cu un simbol chinezesc care te îndeamnă să nu te lași, să fii curajos, să-ți asumi riscuri. Prin urmare, relația lor era serioasă, nu doar o distracție de vacanță.

Un simbol chinezesc. Încerc să-mi aduc aminte unde am văzut recent ceva asemănător. Apoi, brusc, imaginea îmi răsare în fața ochilor: Jay. I-am observat tatuajul de pe antebraț când eram în biroul lui și s-a întins ca să tragă jaluzelele. Mi-a explicat că simboliza curajul.

Îmi amintesc și că i-am văzut pe Jay și pe Anastacia discutând aprins pe marginea drumului. Pe de altă parte, el mi-a spus că abia dacă o cunoaște. Puzzle-ul se mișcă și piesele se rearanjează.

Îl sun pe Dale imediat ce ajung la mașină.

– Pot să-ți cer o favoare? Ce-mi poți spune despre Jay Knapton?

– De ce mă întrebi? pare mirat.

– Au fost cu toții în Thailanda.

– Cine?

Îi povestesc ce-am aflat de la Maggie.

– Părinții lui Katie, Tamzin, Sally și Olivia erau prieteni. Și erau cu toții în Thailanda când John-Paul a fost arestat la aeroport. Îi explic despre relația dintre Anastacia și Derreck, care l-au trădat pe John-Paul și și-au făcut tatuaje identice. Nu știu unde intră Jay Knapton în toată povestea asta, dar sunt sigură că are același tatuaj...

– Așteaptă puțin. Sunt la secție. Dă-mi voie să verific dacă avem ceva în sistem... Îl aud tastând ceva la un computer. Revine peste câteva momente. Da, am găsit: șaizeci și cinci de ani, născut în Australia, în 1953. Oh, interesant – se

pare că a fost arestat și acuzat de posesia unui drog de clasa B, cu intenția de a-l comercializa, la Dover, în 1982. A scăpat de pedeapsa privativă de libertate.

– Cum îl cheamă pe numele complet?

– Hm... stai să mă uit. Aici scrie că numele lui complet este Derreck Jason Knapton.

Derreck.

– Știam eu! Nu pricep exact ce se petrece, dar Anastacia Rutherford minte. Ne-a spus, mie și Oliviei, că John-Paul a ucis un bărbat pe nume Derreck în Thailanda. Dar tatuajele... Derreck din Thailanda și Jay Knapton nu pot fi decât una și aceeași persoană. A renunțat la primul nume, iar din Jason a făcut Jay. Am înțeles că Anastacia era îndrăgostită de el. Când am vorbit cu Jay, a negat că ar cunoaște-o îndeaproape, dar apoi i-am văzut certându-se pe marginea drumului.

Trag adânc aer în piept.

– Am înțeles. Trebuie să mă consult cu niște colegi, te sun după aceea.

Închide înainte să apuc să-l mai întreb ceva.

Inima îmi bate mai repede. Demarez cu convingerea fermă că, într-un fel sau altul, am dat de o pistă pentru misterul accidentului.

Cerul se întunecă și începe să plouă atât de violent, încât ștergătoarele abia fac față. Rămân pe loc, așteptând să se mai dreagă vremea, ascunsă în coconul cald al mașinii, asurzită de răpăitul ploii pe capotă. Trec în revistă tot ce-am

afiat de cât am ajuns aici. Cum se așază totul într-o imagine coerentă?

Când ploaia se mai liniștește, las în urmă strada lui Maggie, parcurg strada principală și mă angajez pe Coridorul Diavolului, care chiar este o șosea sinistră. Genul de drum la marginea căruia găsești cadavre îngropate în filmele polițiste de la televizor. Mă străbate un frison. Fac la stânga pe drumul forestier care conduce la cabane și parchez lângă a mea. Mâine plec acasă. Pe de o parte mă bucur, căci mi-e foarte dor de Finn; pe de altă parte, lucrurile încep să capete sens aici. Sper că Dale o să mă țină la curent. Când cobor, îl văd pe Samuel ieșit la plimbare cu câinele. Îl salut prietenește și-l întreb dacă a mai aflat ceva despre John-Paul.

– Am fost în oraș mai devreme și am întrebat în stânga și în dreapta, dar nimeni nu pare să știe nimic.

Mă întreb dacă să-i povestesc despre legătura dintre fratele lui și Anastacia Rutherford, dar mă gândesc că ar putea fi prematur.

– Voiam să-ți arăt ceva ce am găsit în cabană, continuă bărbatul scoțând din buzunar un cartonaș portocaliu, de mărimea unei cărți de vizită, pe care scrie „A. Rutherford“. Ai idee cui i-ar putea aparține?

Sângele îmi înghețâ în vene.

– Da, îi răspund luând cartonașul.

E un fel de program de loialitate la un magazin de accesorii pentru călărie. Cum a

ajuns aici? Doar dacă... mi se strânge stomacul. Plecasem de la premisa că în căsuța de alături se ascundea un bărbat, dar dacă, de la bun început, fusese ea?

– Pot să-l păstrez? Știu al cui e.

– Sigur. L-am găsit sub pat.

Schițează un salut grăbit și o ia din loc, tras de câinele care nu mai are stare. Îl urmăresc cu privirea până se face nevăzut printre copaci.

Începe iar să plouă torențial, așa că mă grăbesc să intru în cabană și să închid ușa. Mă gândesc la Anastacia. Ce se întâmplă? Strecor cartonașul în buzunar.

Îmi scot cizmele. Manșetele blugilor îmi sunt pline de noroi și ude. E atât de frig afară, încât din palton se desprind firicele de gheață când îl agăț în cuier. În minte am o imagine fracturată, ca atunci când îți vezi chipul într-o oglindă spartă. Văd diferitele părți, dar nu-mi dau seama cum se potrivesc împreună.

În cabană este întuneric, și pentru o fracțiune de secundă mă întreb de ce. Observ că draperiile sunt trase complet. E ciudat. Îmi aduc aminte că le-am dat la o parte azi-dimineață, înainte să plec.

Când intru în salon constat că nu sunt singură.

– Bună, Jenna, aud o voce groasă, cunoscută.

Este Jay.

48

OLIVIA

Drumul până în oraș, prin pădure, îi ia douăzeci de minute. Scurtează pe la menhire și pe câmpurile din spate. Piciorul o doare și ajunge la cabana Jennei udă leoarcă. Speră s-o găsească acasă. A încercat s-o sune, dar a intrat mesageria vocală.

După plecarea jurnalistei a continuat discuția cu mama ei despre John-Paul, dar a început să sune telefonul fix și Anastacia s-a dus să răspundă. Olivia a rămas în biroul înghețat, singură cu gândurile ei negre. Avea de gând să scoată de la mama ei adevărul despre luminile albe, puternice, pe care le văzuse după accident. Și să-i pună întrebarea de care se teme cel mai tare: „Erai acolo?"

Se întreabă dacă mama ei va încerca s-o mintă. Doar a mințit-o toată viața, așa cum a afiat de la Ralph. Iar acum a apărut povestea asta cu John-Paul, care e concomitent tatăl ei și bărbatul cu cicatricea. O suspectează că nu i-a spus adevărul când a afirmat că a făcut închisoare și pentru ucidere.

Trebuie să vorbească între patru ochi cu Jenna. Se bucură când îi vede mașina parcată pe alee. Jurnalista, pe care abia a cunoscut-o, a fost sinceră cu ea de la început. Oliviei nu-i scapă

ironia situației: ce spune asta despre viața ei și despre oamenii din jur?

Bate la ușă. Aude un câine lătrând înăuntru și începe să-și facă griji. Jenna n-are câine. Bate din nou, mai tare. Încearcă să arunce o privire pe fereastra dormitorului, însă draperiile sunt trase. Încă un lătrat. Ceva e în neregulă. O sună, fără succes.

Se strecoară în mica grădină din spate, cu peticul ei de gazon. Și draperiile de la ușa de pe latura aceea sunt trase. De ce ar fi stat pe întuneric în timpul zilei? Poate doar dacă... Gândul o face să se înroșească la față. O fi cu un bărbat? Cu Dale? E limpede că polițistul o place. De aceea nu răspunde la telefon? Dar cum se explică prezența câinelui?

E pe punctul să se întoarcă la drum când vede o gleznă bărbătească printr-o deschizătură a draperiei. Pantaloni de costum, bleumarin, și pantofi eleganți, negri. Omul pare că se învârte încolo și încoace prin încăpere și, da, are lângă el un câine. Un câine mare.

– Olivia?

Se răsucește când aude vocea. E mama ei. Probabil că a urmărit-o.

– Ce se întâmplă?

Pe chipul Anastaciei se citește îngrijorarea.

– Cred că a pierdut lotul de teren pe care voia să construiască. O apucă de mână și o trage de lângă ușă. E periculos aici. Trebuie să plecăm.

– Ce? Despre ce vorbești?

– Despre Jay. A pierdut.

Olivia o privește oripilată.

– Jay Knapton. Dar ce treabă avem noi cu el? Ce se întâmplă? Vrea să-i facă rău Jennei? Mamă, te rog, nu poți permite așa ceva!

Ușa din spate se deschide brusc și Jay își face apariția în prag. Mama ei îi dă drumul la mână.

– Era și timpul, spune bărbatul cu răceală. Stace, ce-ar fi să intri și să dai niște explicații?

Stace? Numai Maggie îi spune așa. În rest, toată lumea, inclusiv Wesley, o strigă Ana.

Olivia rămâne stană de piatră văzându-și mama intrând cu pași ezitanți în cabană. Apoi o zărește pe Jenna, așezată pe canapea, cu brațele strânse defensiv la piept.

Jay se întoarce spre Anastacia privind-o amenințător.

– Vrei să le povestești despre noaptea accidentului, sau preferi să o fac eu?

49

NOAPTEA ACCIDENTULUI

Era târziu. Mult peste ora la care obișnuia să se culce. Stace prefera să stea trează până se întorcea Olivia acasă. Fata de-abia începuse să bea și să umble pe la petreceri, sub influența lui Tamzin, cel mai probabil. De când se despărțiseră Leonie și

Griff, fiica lor, singură la părinți, o luase razna complet.

După Thailanda, vechea gașcă se schimbase. Se purtaseră frumos cu ea, desigur, din milă pentru că era însărcinată și singură, în timp ce John-Paul își continua vacanța într-un penitenciar thailandez. Simțise însă că ascundea în permanență de ochii lor ceva din ea.

De fapt, le ascundea pe cineva.

Derreck Jason Knapton. Jay. Iubirea vieții ei.

După noaptea petrecută împreună și bătaia primită de la John-Paul, a doua zi de dimineață, noul ei iubit îi mărturisise totul: statuetele erau într-adevăr burdușite cu droguri, iar el se ocupa de trafic, care îi aducea profituri generoase.

– Îmi pare rău că nu ți-am zis mai devreme, îi spusese în dormitor, în timp ce ea îi îngrijea rănile. Nu m-am așteptat să mă îndrăgostesc de tine în halul ăsta.

Măcar era sincer, își spusese Stace. Insistase să afle totul. Făcea contrabandă de ani de zile, mai ales cu cocaină. Nu vindea către utilizatorul final. Asta era treaba lui John-Paul, pe care îl chemase în Thailanda ca să lucreze împreună – dar prietenul lui se opusese. Se tot răzgândea. Episodul Goa îi zdruncinase rău de tot curajul. Așadar, Derreck încercase să-l coopteze în operațiunile de contrabandă. Își spuseseră că i-ar putea folosi pe Stace și pe prietenii ei, care ar fi dat mai puțin de bănuit dacă ieșeau din țară fiecare cu câte un mic suvenir cu Buddha.

Inainte să-l întâlnească pe Derreck, cultura ei în domeniul drogurilor se limita la cele văzute prin filme. Acesta îi deschisese ochii asupra faptului că lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa şi că oameni simpli, aleşi la întâmplare, puteau scoate o grămadă de bani din ceea ce el numea „distribuţie".

Urma să câştige mult mai mult decât o făcea lucrând la grajduri alături de părinţii ei, dar nu era numai asta. Îl iubea atât de mult, încât ar fi făcut orice pentru el.

Când se întorsese în Anglia, suferind după Derreck şi plină de remuşcări pentru soarta lui John-Paul, aflase că era gravidă. Îl informase pe Derreck la telefon, iar acesta o asigurase că nu era nici o problemă, că o iubea şi voia să trăiască alături de ea. În scurt timp, bărbatul îşi mutase „reţeaua de distribuţie" în Marea Britanie. Se întâlneau periodic în diferite pensiuni de la malul mării. Stace voia să-şi ţină iubitul şi afacerea lui de distribuţie departe de Olivia, aşa că Derreck devenise secretul ei. Nu le spusese nici lui Maggie, nici celorlalte despre el, ajungând să se convingă pe sine că bărbatul nu făcea decât o nevinovată activitate de curierat, în timpul liber. Un curier foarte bine plătit, într-adevăr. După ce fusese arestat la Dover, în 1982, începuse să-şi folosească celălalt prenume, Jason, dar ea îi sugerase să-l scurteze în Jay. Ca marele ei erou, Gatsby. Îl iubea atât de mult, încât nu voia să ştie nimic despre activităţile lui ilegale şi despre afacerile aparent curate pe care le înfiinţa ca să spele banii.

In ultimele opt luni începuse chiar s-o viziteze la Stafferbury – deşi erau foarte grijulii să nu fie văzuţi împreună. De obicei se ascundeau într-un apartament anonim pe care el îl închiria sub un nume fals. Abia aştepta să-l vadă în noaptea următoare, căci venise la Stafferbury, „în interes de serviciu“. La început se temuse că ar putea fi recunoscut de una dintre fostele ei prietene din aventura thailandeză; totuşi trecuseră optsprezece ani de atunci, iar bărbatul se schimbase mult, pierzând mare parte din superbele plete blonde şi lăsându-şi barbă. Pentru ea însă era la fel de sexy, şi aşa avea să rămână.

Se pregătea să închidă televizorul când văzu farurile unei maşini pe geam. Olivia se întorsese mai târziu decât de obicei. Stace se ridică şi ciuli urechea, aşteptându-se să audă cheia în broasca de la intrare. Nimic. Nu voia ca fiica ei să-şi dea seama că o aşteptase ca pe un copil, aşa că se furişă pe vârfuri în antreu ca să vadă ce se întâmplă. Poate că Olivia se întorsese cu un băiat în maşină – poate acel Wesley Tucker, cu care ieşea în ultima vreme. Deşi nu voia să-i spioneze, se aventură să arunce o privire pe fereastră. În locul micului Peugeot al Oliviei văzu o camionetă albă. Se întrebă imediat dacă nu cumva era Derreck, dar respinse pe loc ideea. Nu şi-ar fi asumat astfel de riscuri deoarece nu voia să fie surprins de Olivia. Insista să ţină cât mai secretă relaţia lor şi nu era genul care să se căsătorească. Pentru ea era foarte bine, atât timp cât Derreck rămânea pe aproape. Alte

cupluri își pierd căldura inițială, dorința; la ei nu era cazul. În parte și pentru că nu trebuia să facă ordine după el și să-i spele pantalonii murdari. Iubirea lor se etala în camere de hotel luxoase și în apartamente discrete. Făceau sex în cadă, cu sticla de șampanie la îndemână.

Cineva coborî din camionetă. Un bărbat pe care nu-l recunoscu imediat, deși mersul lui, cu mâinile lungi care se legănau pe lângă corp, i se părea familiar. Brusc, individul se opri pe loc și se uită fix la ea cu ochi neguroși, bântuiți. Își dădu seama cine era. O fantomă, o stafie din trecut.

Își luă haina din cuier și ieși în papuci. Pământul era încă ud, dar ploaia aproape se oprise. Ce căuta el acolo?

– John-Paul? Tu ești?

– Stace...

Avea o voce spartă, ca și cum ar fi fost deshidratat. Când se apropie, lumina din antreu îi expuse chipul distrus, obrajii supți, părul tuns scurt și barba crescută sălbatic. Nu-l mai văzuse din după-amiaza aceea oribilă când fusese arestat la aeroport, cu aproape nouăsprezece ani în urmă.

– Ce... ce faci aici? îl întrebă fără să-și poată ascunde șocul din voce.

– Îmi pare rău... Am făcut o prostie. O mare prostie. Nu știam unde să mă duc în altă parte.

– Cum adică? Unde-i Olivia?

Simți că o ia cu fiori.

– Este fiica mea și tu nu mi-ai spus nimic. Am urmărit-o în ultimele zile. Am fotografiat-o. Se

bătu cu mâna peste buzunarul de la piept. Ştiu că e fiica mea. Aceeaşi bărbie, acelaşi nas.

– Ba ţi-am spus. Ţi-am scris la închisoare imediat ce-am aflat, îi răspunse încercând să pară calmă, în ciuda panicii care o copleşea. După toate cele întâmplate în Thailanda îi datora măcar atâta lucru. Ce s-a întâmplat, John-Paul? Unde-i Olivia?

– N-am primit nici o scrisoare. Scoase un fel de urlet, iar aburii respiraţiei i se risipiră în aerul rece. Am dat vina pe tine. Pe voi toţi. M-am întors ca să obţin explicaţii şi am văzut-o. Am aflat cum o cheamă...

– Unde e acum, John-Paul? Unde este Olivia? strigă, mai speriată decât fusese vreodată în viaţă.

Bărbatul din faţa ei părea complet nebun, cu hainele murdare şi cicatricea aceea adâncă.

– A fost un accident. Din vina mea...

– Unde? Unde este?

Băgă mâna în buzunarul impermeabilului, unde ţinea cheile de la maşină.

– Pe Coridorul Diavolului. E rănită. N-am putut să o scot din maşină, dar le-am scos pe celelalte.

Se repezi la vehiculul ei de teren, porni motorul şi plecă în trombă, făcând roţile să sape dâre adânci în pietrişul aleii. Îl văzu în retrovizor, rămas singur în mijlocul curţii, neştiind ce să facă. Nu avea timp de el acum. Trebuia să ajungă la fiica ei. Străbătu în viteză strada principală şi se înscrise pe Coridorul Diavolului, unde intră într-un nor de ceaţă gros. Nu vedea mare lucru în faţă, dar farurile puternice se opriră o clipă asupra maşinii

Oliviei, de partea cealaltă a drumului. Trase de volan și opri chiar în fața Peugeot-ului. Își văzu fiica pe locul șoferului, conștientă, clipind des din cauza farurilor. Lângă ea stătea aplecat un bărbat. Era ciudatul acela de Ralph, care locuia în rulotă. Unde erau celelalte fete? Olivia îi spusese că iese cu Tamzin, Katie și Sally. Nici urmă de ele.

Apoi, își aminti cuvintele lui John-Paul: „Le-am scos pe celelalte". Ce se întâmplase? Era limpede că nu le dusese la spital.

Simți cum îi îngheață sângele în vene când în minte îi reveniră cuvintele lui despre vinovăția lor, despre răzbunare.

Auzi sirena unei mașini de poliție în depărtare. Ajutorul era pe drum. Olivia avea să scape. Ralph, a cărui apariție se dovedise providențială, o ținea de vorbă.

Nu știa ce să facă. Toate instinctele o îndemnau să stea lângă fiica ei, dar cum rămânea cu celelalte? Unde le dusese John-Paul? Trebuia să ia o decizie rapid. Întoarse și călcă accelerația. Pe drum spre grajduri, îl sună pe Jay.

– E urgent. Trebuie să vii la fermă. Cât poți de repede. John-Paul s-a întors. Cred că a făcut ceva... ceva groaznic.

Ajunse înapoi în cinci minute și îl găsi exact acolo unde îl lăsase, de parcă nici n-ar fi plecat.

– Unde-s fetele, John-Paul?

Se întoarse spre ea cu chipul schimonosit de spaimă.

– N-am vrut să le fac nici un rău. M-am gândit să le răpesc... puțin. Câteva ore, o zi cel mult, ca să vă bag în sperieți. Apoi le-aș fi dat drumul, și unul dintre voi ar fi recunoscut ce a făcut. A fost un moment de nebunie.

– Nu... nu înțeleg... nu are sens ce-mi spui.

– Unul dintre voi mi-a făcut o înscenare în Thailanda. Știu că nu putea fi Derreck, fiindcă nu ne-a condus la aeroport. Nu luasem cu mine nici un fel de droguri când am ieșit din vila lui. Am verificat. Evident, nu mai puteam avea încredere în el după ce-mi făcuse. Cineva mi-a strecurat nenorocitele de statuete în rucsac după ce am plecat, la aeroport.

– Te implor, John-Paul, unde sunt? Unde sunt fetele?

Îi aruncă o privire stranie, apoi se îndreptă calm spre camionetă.

– Sunt aici, înăuntru... Nu mi-am dat seama... nu mi-am dat seama că sunt rănite grav...

În prima clipă, Stace își feri privirea. Imaginea era imposibil de suportat. Tamzin, Katie și Sally zăceau inconștiente pe podeaua metalică a autoutilitarei.

– Nenorocitule! Nenorocitule ce ești! Ce le-ai făcut? Mai trăiesc?

– Nu... nu știu. Bărbatul părea pe punctul să leșine. A fost o decizie stupidă, de moment. O urmăream pe Olivia de la club. Ploua atât de tare, încât a trebuit să încetinesc și am pierdut-o. M-am gândit că a ajuns acasă, și atunci... am dat

peste maşina ei zdrobită. Cred că avea un avans de două sau trei minute. Am oprit în spate şi le-am văzut pe toate zăcând inconştiente. Mi-a venit în minte planul ăsta prostesc, idiot. Îşi duse mâinile la tâmple. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Erau în viaţă când le-am scos din maşină, sunt sigur. Inconştiente, dar în viaţă.

Stace se urcă în camionetă şi se apleacă lângă ele. Se cutremură de oroare când constată că nici una nu mai avea puls.

– Trebuie să chemi salvarea, John-Paul! Acum!

– Nu pot. Cum o să le explic poliţiştilor de ce le-am luat de la locul accidentului? Erau încă în viaţă. Poate că paramedicii le-ar fi putut salva. Erau încă în viaţă. O să mă acuze că le-am omorât. Nu pot... Nu vreau să mă întorc la închisoare.

Stace înlemni de frică. Acesta nu era omul pe care îl abandonase în Thailanda. John-Paul n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Dar îşi aminti cum îl pocnise pe Derreck peste faţă. Cum ieşise apoi, lăsându-l însângerat la podea, cum vânduse droguri înainte s-o cunoască şi cum omorâse un puştan în Goa vânzându-i marfă contrafăcută. Petrecuse apoi optsprezece ani într-o închisoare thailandeză, supravieţuind unor orori la care nu voia să se gândească.

Îl privi din nou, cu dispreţ. Avea trei fete moarte în maşină fiindcă încercase să se răzbune pe părinţii lor.

Totul pentru nimic. Hannah şi Trev, Leonie şi Griff, Maggie şi Martin erau inocenţi. Perfect

nevinovați.

– John-Paul, nebun nenorocit! strigă printre suspine ieșind din mașină. Eu ți-am făcut înscenarea. Eu ți-am pus drogurile în bagaj. Nu ei. Eu!

Își dădu seama prea târziu de enorma greșeală pe care o comisese recunoscând că ea îl trimisese la închisoare pentru aproape douăzeci de ani. Chipul lui John-Paul se crispă. Ochii săi, odinioară calzi, se umplură de furie, de ură.

Se repezi asupra ei.

50

JENNA

Stau înghețată pe canapea și urmăresc evenimentele derulându-se sub ochii mei ca într-un spectacol grotesc. Când l-am găsit pe Jay așezat în fotoliu, cu ciobănescul german tolănit alături, toate piesele puzzle-ului au început să cadă la locul lor, mai ales după ce mi-a spus că vina pentru toate cele întâmplate i-ar aparține mamei Oliviei. Se comporta ca un om cu probleme psihice, departe de omul de afaceri rațional și politicos pe care îl întâlnisem prima oară. Căutam disperată o cale de ieșire, așa că apariția celor două femei a venit ca o binecuvântare. Acum, după ce am ascultat și povestea Anastaciei, mă întreb dacă am vreo

șansă să scap cu viață din încurcătura în care m-am băgat. E limpede că am aflat prea multe.

Olivia se prăbușește în fotoliul de lângă șemineu și își acoperă fața cu mâinile. Anastacia se învârte prin cameră derulându-și propria versiune a evenimentelor, pe când Jay o ascultă impasibil, cu câinele la picioare.

– Chiar sunt moarte? întreabă Olivia dându-și mâinile la o parte de pe ochi și privindu-l fix pe Jay.

Expresia ei oscilează între furie și spaimă.

– Sigur că-s moarte! se răstește bărbatul. Dacă au avut cea mai mică șansă să supraviețuiască, le-a anulat-o idiotul de John-Paul.

– Atunci de ce nu vă duceți la poliție? N-au murit din vina mamei, ci a fostului ei iubit, spune Olivia aproape plângând.

Anastacia se oprește și schimbă o privire cu Jay.

– John-Paul nu era în toate mințile, îi răspunde calm. Cred că ar fi fost capabil să-ți facă rău. În noaptea aceea... probabil că te-ar fi răpit și pe tine dacă n-ai fi fost blocată în mașină.

– Prin urmare, de aceea nu ai chemat poliția? Pentru că-ți era teamă că m-ar putea răni? Și atunci ce-ai făcut? Pur și simplu l-ai lăsat să plece?

Anastacia este întruchiparea vinovăției. Îi aruncă din nou o privire lui Jay, care clătină aproape imperceptibil din cap în semn de

negare. E clar că cei doi comunică. Dintr-odată, înțeleg de ce Anastacia nu s-a dus la poliție.

– Tu l-ai ucis, nu-i așa?

– Nu! urlă Olivia. Nu se poate. S-a întors, a fost văzut în Stafferbury.

Încă un schimb de priviri între mama ei și Jay îmi confirmă că am dreptate.

– A fost legitimă apărare, intervine Jay. S-a repezit la ea când a aflat că i-a făcut înscenarea cu drogurile de la Bangkok.

Anastacia lasă să-i scape un suspin.

– Eram îngrozită. Se transformase într-un animal. Expresia ei nu lasă nici o urmă de îndoială că spune adevărul. Am fost foarte furioasă pe el pentru bătaia pe care i-o administrase iubitului meu. Îi aruncă lui Jay o privire plină de tandrețe, dar și de vinovăție. Voiam să te impresionez, continuă în direcția lui. De aceea am acceptat să iau trei statuete. Se întoarce către Olivia cu o expresie îndurerată. Îmi dau seama că asist la o confesiune între mamă și fiică: Eram conștientă că ar fi trebuit să le iau pe toate opt ca să-i fac pe plac clientului din Marea Britanie, dar și trei bucăți tot aveau să-mi aducă niște bani. În plus, i-aș fi demonstrat astfel lui Jay cât de mult îl iubeam. În ultima clipă, în microbuzul care ne ducea spre aeroport, mi s-a făcut frică. La coborâre am profitat de un moment de neatenție și am strecurat statuetele în rucsacul lui John-Paul. Nu m-am gândit nici o secundă că ar putea fi

prins. Și chiar dacă ar fi fost, mi-am spus că drogurile erau perfect sigilate în lemn... Anastacia scoate un geamăt: Dar tocmai pe el l-au scos din coadă și l-au percheziționat temeinic. Acela a fost momentul în care... N-am vrut să se întâmple așa. Te rog, Olivia, crede-mă, iubirea mea! se tânguie. A fost ghinion, atâta tot...

Nimeni nu vorbește, nici măcar Jay, deși e limpede din expresia lui că este familiarizat cu povestea. Așteptăm înlemniți ca Anastacia să reia istorisirea de unde a lăsat-o. Știu ce urmează să spună și simt că mi se face rău.

– După ce i-am mărturisit totul... în noaptea aceea... m-a atacat. Am fugit disperată. M-a urmărit până la grajduri, urlând că vrea să mă omoare. Era complet nebun, sunt sigură. Am apucat primul lucru care mi-a picat în mână... o furcă... și... și am înfipt-o în el. Nu am premeditat nimic. Luptam pentru viața mea. Apoi a ajuns Jay și... Anastacia tremură și o privește implorator pe Olivia. Știu că a fost o prostie să ascundem totul, dar mă temeam să nu te pierd. Nu mai aveai pe nimeni pe lume. Dacă aș fi chemat poliția, riscam să ajung la închisoare.

Olivia clatină confuză din cap.

– Prin urmare, John-Paul nu s-a întors la Stafferbury? Atunci de m-ai mințit că ar fi fost văzut? De ce mi-ai spus că mă caută?

– Eu... noi... Ochii îi fug disperați de la Jay la fiica ei și înapoi. Voiam ca oamenii să creadă că John-Paul trăiește. De-a lungul anilor am închiriat diverse locuri pe numele lui. În cazul în care l-ar fi căutat cineva. De la o vreme n-am mai făcut-o, și atunci...

– De aceea te-ai ascuns în cabana de vizavi? o întreb. Ca să mă faci să cred că ar putea fi ascunzătoarea lui John-Paul? Scot cardul de fidelitate primit de la Samuel și i-l arăt explicându-i. A fost găsit în cabană.

Anastacia mi-l smulge din mână, îl examinează rapid și coboară privirea în pământ.

Așadar, ea era cea care se tot plimba cu câinele pe aici. Desigur, cu complicitatea lui Jay, care i-a dat cheia, după care a făcut pe niznaiul când i-am povestit ce văzusem cu o zi în urmă.

– Dar ai stricat totul când, prostește, ai închiriat pe numele lui o cameră la pensiunea de pe strada principală, ceea ce ni l-a adus aici pe frate-său, o apostrofează Jay.

– Nici măcar nu știam că avea un frate! se tânguie Anastacia. Cum puteam să prevăd ce urma să se întâmple?

– Ai intrat în panică și mi-ai zis că s-a întors, spune Olivia cu voce gâtuită.

– A trebuit să duc minciuna mai departe când am aflat că fratele lui era în oraș, recunoaște Anastacia rușinată.

– Atunci, de ce mi-ai spus că l-a ucis pe Derreck?

– A fost o prostie din partea mea... Mă temeam că o să afli că Derreck este, în realitate, Jay. Și...

Îmi amintesc comentariile lui Dale despre o rețea de traficanți de droguri activă în Stafferbury și despre fosta condamnare suferită de Jay. Nu mai am nici o îndoială: Jay, Derreck – sau cum și-o mai fl spunând acum – este implicat.

Ochii Oliviei se îngustează.

– Prietenii tăi... Maggie... merită să cunoască adevărul. Se întoarce către Jay. Este în întregime vina ta. Pun pariu că tu ai ajutat-o să ascundă totul, scuipă cuvintele cu amărăciune.

– Da. Și încă de atunci tot curăț mizeria pe care a lăsat-o în urma ei. Chipul lui bronzat e schimonosit de furie. Dacă n-ai fl apărut tu, dacă nu ți-ai fi vârât nasul în treburile noastre, mârâie întorcându-se spre mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Tu ești de vină că am poliția pe urme, că au început copoii să-mi veriflce afacerile.

– Nu am nimic de-a face cu asta, îi răspund încercând din răsputeri să-mi păstrez calmul. Te au în vizor de multă vreme, în legătură cu o rețea de trafic de droguri.

Anastacia îi aruncă o privire nimicitoare.

– De parcă eu nu ți-aș fi acoperit afacerile necurate. De ce l-ai băgat și pe Wesley? Ți-am spus să n-o faci. Ca să nu mai vorbesc de Ralph...

– Taci! Deja ai vorbit prea mult.

– Liniște! Gata! Olivia se ridică în picioare. Povestea asta se termină aici. Totul se termină aici... Glasul îi este sugrumat de suspine. Te rog, mamă, spune-le polițiștilor ce-ai făcut. Ai fost în legitimă apărare. Cât despre prietenele mele – o lacrimă i se scurge pe obraz –, nu tu ești vinovată pentru moartea lor.

Anastacia se repede la ea și o ia de mână.

– Spune-le, te rog. Fă-o pentru mine.

Mă ridic și dau să ies, dar sunt întreruptă de râsul crud, profund, gutural, al lui Jay.

– Unde crezi că te duci? Știi prea multe. Nu te pot lăsa să pleci.

Bagă mâna într-un buzunar și scoate un cuțit.

– Fugi, Jenna, fugi! strigă Olivia.

Ezit doar o fracțiune de secundă. N-aș vrea s-o las singură, dar nu am de ales, dacă vreau să scap cu viață. Bărbatul dă să mă prindă, însă reușesc să-i scap pe sub braț. Sunt mai tânără și mai rapidă. Ies ca o săgeată din cabană, cu Jay pe urmele mele. Cunoaște pădurea la perfecție, n-o să aibă nici o problemă să mă găsească dacă încerc să mă ascund. Mașina lui Samuel nu este în parcare. Nu-mi rămâne decât să fug spre Coridorul Diavolului, în speranța că întâlnesc vreun vehicul. Firește, dacă nu sunt prinsă mai întâi de Jay sau de dulăul lui. O fi având cu douăzeci de ani mai mult decât mine, dar se ține bine și e extrem de motivat. Dacă mă omoară,

sunt sigură că o să-l prindă poliția, dar e o slabă consolare.

Fug cum n-am mai făcut-o niciodată, ca atunci când eram copil. Simt însă că mă lasă picioarele. Plămânii mă ard de la efort. Aud pașii lui Jay în urmă și lătratul câinelui. Câștigă teren. A reînceput ploaia, și hainele îmbibate de apă mă îngreunează. Trebuie doar să ajung la strada principală. Fac greșeala să mă uit în urmă. Jay mai are puțin și mă prinde, iar în urma lui o văd pe Anastacia care aleargă tăind aerul cu gesturi largi. Încearcă să-l oprească sau îl încurajează? Olivia a rămas la cabană și ține câinele de zgardă, plină de curaj. În mâna cealaltă văd că are telefonul.

Traversez șoseaua. Frica mă orbește în așa grad, încât abia zăresc camioneta când sprintez prin fața ei. Cad și mă rostogolesc în iarba de vizavi, dar aud un scrâșnet puternic de frâne și o bufnitură. Camioneta s-a oprit. De pe locul din față coboară un bărbat. Șoferul, deja ieșit, se apleacă deasupra unei forme întinse pe asfalt.

51

OLIVIA

Dale le întinde câte o cană de cafea ei și Jennei. Sunt așezate una lângă cealaltă pe canapea, în salonul cabanei. Subcomisarul se

așază pe fotoliul de lângă ușa din spate. Olivia simte că intră într-un șoc. Tremură și se teme că o să vomite. După cum arată, probabil că nici Jenna nu se simte mai bine.

Jay a fost preluat de o ambulanță, împreună cu mama ei și un agent de poliție. Olivia și Jenna au rămas la fața locului, unde i-au dat declarații agentului Stirling, cel cu mutră de copil. S-au reunit ulterior în cabană, unde a sosit și Dale.

– Ce o să se întâmple cu mama? îl întreabă încercând să-și controleze tremuratul mâinilor.

– Va trebui s-o interogăm oficial.

– S-ar putea să nege totul.

– Dacă o va face, vom aduna toate dovezile pe care le putem obține, în speranța că va fi suficient. Nu te gândi la asta acum. Ai trecut prin prea multe necazuri.

Ochii polițistului sunt plini de tristețe. Olivia își amintește cât de mult o iubise pe Tamzin și, spre oroarea ei, începe să plângă. Jenna întinde mâna și o mângâie pe braț.

– Mi-am închipuit că sunt moarte... Dar acum, când o știu, mă simt... mă simt... Pieptul îi este atât de plin de durere, încât abia respiră. Crezi că ar fi supraviețuit dacă nu le-ar fi scos John-Paul din mașină?

– N-avem de unde să știm, îi răspunde polițistul. Tu ai avut noroc, Olivia. Știu că nu-ți vine să crezi, după toate suferințele prin care ai trecut, totuși...

Își amintește că Tamzin și Katie nu purtau centurile de siguranță. Nu-i iese din cap imaginea cu ele pe locurile din spate, zdrobite între fiare, lipsite de tratament medical din cauza psihopatului ei de tată. Dacă nu le-ar fi deplasat, ar fi supraviețuit rănilor.

– În toți acești ani, mama a știut și nu mi-a spus nimic. Nu e de mirare că n-a mai vrut să-i vadă pe Maggie și pe ceilalți. Cum s-ar fi putut uita în ochii lor?

– I-ar fi fost greu, strecoară Jenna, care nu scosese încă nici o vorbă. A spus că a încercat să te apere. Îmi place să cred că, în locul ei, aș fi făcut ce trebuie, dar, dacă s-ar fi pus problema să fiu despărțită de fiul meu... Nu-i caut scuze, dar sunt sigură că n-a fost o decizie ușoară.

– Dar a fost în legitimă apărare, nu-i așa? O urmărea ca s-o ucidă. Era posibil să scape de condamnare.

Dale pune cana de cafea pe masă.

– Probabil s-a temut că poliția n-o s-o creadă și n-a vrut să-și asume riscul. Poate că s-a gândit c-o să se afle despre droguri și despre rolul ei în toată povestea.

– Sunt sigură că Jay i-a îngreunat situația, adaugă Olivia cu amărăciune în glas. E un tip manipulator. A controlat-o în toți acești ani. Nici nu vreau să-mi aduc aminte cum te-au speriat, cum te-au făcut să crezi că John-Paul este încă în viață, că se ascunde în cabana de alături.

– Jay a împrumutat câinele de la unul dintre amicii lui traficanți, spune subcomisarul încrucișându-și picioarele. Jenna observă că poartă o nouă pereche de șosete cu pinguini. Nu știu dacă ești la curent, Olivia, dar Jay este anchetat pentru participare la o rețea locală de dealeri de droguri.

Tânăra nu pare deloc surprinsă.

– Mama a spus ceva despre Wesley. E băgat și el?

– Așa se pare. Îmi pare rău. Mai e ceva în privința lui. Dale se foiește jenat în fotoliu. Aruncă o privire spre Jenna, apoi își întoarce atenția la Olivia. Aș prefera să-ți spun între patru ochi.

– Nu mă interesează ce se întâmplă cu Wesley, pufnește ea. După toate cele întâmplate, e ultima mea grijă. Cât despre Jenna – îi adresează un zâmbet jurnalistei –, nu am nici un secret față de ea.

– M-am întors la menhire noaptea trecută, după ce te-am găsit. Aveam niște suspiciuni și am vrut să le verific. Am găsit un ac de seringă și l-am trimis la laborator. Cineva ți-a injectat un drog de tipul celor utilizate de violatori.

Olivia se îndreaptă în scaun, strângând cana în mâini.

– Dar... nu am fost violată. Mi-aș fi dat seama, nu?

– Nu cred că acesta a fost obiectivul agresorului. De fapt, nu știu ce a intenționat.

Mă tem că va trebui să-l întrebi chiar pe Wesley.

Olivia simte din nou că îi vine să vomite.

– De ce? întreabă.

I s-a făcut frig, de parcă cineva i-ar fi aruncat în cap o găleată de apă rece.

– Am fost la The Raven și le-am cerut să-mi arate înregistrările camerelor video. Te-am văzut cu Wesley, pe la 19.30. Te căra pe strada principală, în direcția opusă apartamentului său, spre menhire. O femeie de la chioșcul cu pizza l-a văzut ducându-te peste drum, către pajiște.

Își amintește groaza pe care a trăit-o noaptea trecută, în drum spre casă, senzația acută că cineva o urmărea. Mâna care i-a acoperit gura, durerea din picior care a chinuit-o toată ziua. Înțepătura din picior, pantalonii de călărie rupți. El îi făcuse injecția. Nu-i vine să creadă.

– De ce? De ce ți-ar fi făcut asta? Nu pot... nu pot să înțeleg, murmură Jenna clătinând din cap.

Olivia știe de ce.

– Pentru că m-a manipulat ani și ani de zile. Am bănuit ceva, dar îmi lipsea stima față de mine însămi. Eram bucuroasă să am pe cineva alături. Și-a dat seama că încep să mă îndepărtez de el. Voia să mă țină în spaimă. Aproape că a funcționat. M-am repezit înapoi în brațele lui ca o proastă. Am sperat c-o să mă apere de monștri, dar monstrul era chiar el.

Dale și Jenna o privesc în tăcere. Pe chipurile lor se citește admirația, sau doar i se pare?

– Dumnezeule, ești atât de curajoasă, draga mea. Mi-aș dori să am până și jumătate din curajul tău.

Este unul dintre cele mai frumoase complimente pe care le-a primit în viața ei. În ciuda săptămânii oribile prin care tocmai a trecut, își permite o secundă de mândrie, până când își amintește totul, iar lumea ei începe din nou să se prăbușească.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Jenna hotărăște să iasă la o plimbare, ca să-și limpezească mintea. Dale le-a promis că le ține la curent. Jay este în stare critică la spital, iar mama Oliviei și Wesley sunt în arestul poliției. Olivia se întreabă dacă Anastacia va reveni asupra declarației pe care a dat-o. Ar vrea să o vadă cât de repede posibil, dar de Wesley nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Îl așteaptă o condamnare cu executare, în opinia lui Dale. S-ar putea să nu poată dovedi că a drogat-o – până și gândul că i-a făcut așa ceva și a lăsat-o inconștientă în mijlocul câmpului o îngrozește –, dar o percheziție în apartamentul lui a dus la descoperirea unor cantități suficiente de metamfetamine și cocaină pentru a proba comercializarea. Dale crede că o să recunoască totul la interogatoriu, și Olivia speră că are dreptate. Nu vrea să-l mai vadă niciodată pe Wesley.

– Trebuie să îți mărturisesc ceva, începe în timp ce-și croiesc drum prin vegetație spre

poienița lui Ralph.

Cerul s-a limpezit, iar soarele strălucește printre frunze, aruncând umbre lungi pe sol. Olivia își vâră mâinile în buzunare ca să și le încălzească.

– Ce anume? o întreabă Jenna pășind cu grijă peste rădăcini.

– Mesajele acelea de pe mașină și din buchetul de flori au fost lăsate de mama. I-am recunoscut imediat scrisul. De ani de zile mă gândesc la noaptea accidentului și la luminile puternice pe care le-am văzut. Leșinam și mă trezeam încontinuu, dar Ralph le-a văzut și el – a crezut că sunt niște extratereștri. Bietul de el, spune cu un chicot. Eram orbită de faruri, nu aveam cum să văd cine era la volan. Dar mașina a întors și am văzut numărul de înmatriculare. Era al nostru. Ulterior, mi-am spus că probabil visasem. Când am văzut bilețelele însă... mi-am dat seama că mama știa mai multe despre acea noapte decât voia să-mi spună. Își șterge o lacrimă. Plângea aproape în fiecare zi. Am fost egoistă, căci în sinea mea știam că dacă aș întreba-o despre asta totul s-ar schimba.

– Olivia, încearcă Jenna să o consoleze.

– M-am temut că o să afii cine a scris mesajele, așa că atunci când am văzut unul, în bucătărie, l-am aruncat în foc, ca să distrug eventualele indicii care ar fi putut s-o dea de gol. N-ar fi trebuit să încerc să o apăr. Nu mi-am dat

seama de amploarea dezastrului, te rog să mă crezi.

– Te cred.

– N-am știut că a omorât un om. M-am gândit că... Oftează, iar aburii respirației i se disipează în aerul rece. M-am gândit doar că știe mai multe despre ce s-a întâmplat cu Sally, Tamzin și Katie.

Jenna rămâne în loc și îi strânge mâna prietenește.

Olivia nici nu a început să proceseze rolul tatălui ei, acest John-Paul. Să fi fost silueta care îi sărise în față pe drum? Îi spusese mamei ei că o urmărise cu camioneta și că era în spatele lor la momentul producerii accidentului, deci era exclus. Poate că fusese Ralph, care o mințise apoi. Sau poate că zvonurile despre aparițiile misterioase din Stafferbury au un sâmbure de adevăr.

Pornesc din nou, adâncite amândouă în gânduri.

Când ajung în poiană, Olivia se oprește la vederea rulotei lui Ralph, amintindu-și copleșită de emoție de ultima lor întâlnire. Se cutremură. Nu vrea să umble prin pădure, nu vrea să se apropie de locul unde a murit prietenul ei.

– Cine crezi că l-a ucis? o întreabă Jenna, parcă citindu-i gândurile.

– Nu știu.

– Crezi că a fost Jay? Că s-au certat de la droguri? Observând suferința de chipul Oliviei,

se grăbește să adauge: Iartă-mă, hai să nu discutăm despre asta acum. Dacă vrei, pot să ajut la cai. Iar dacă te temi să petreci noaptea singură, te primesc la mine.

Olivia îi zâmbește recunoscătoare. Brusc, o apucă dorul de caii ei dragi.

La urma urmelor, ei nu te mint și nu te manipulează așa cum fac oamenii.

Ziua a cincea

52

JENNA

Notă audio: *Vineri, 30 noiembrie 2018*

Coridorul Diavolului a mai făcut o victimă. E vorba de Derreck Jason Knapton, cunoscut şi ca Jay. A murit dimineaţă devreme. Am venit aici ca să mă documentez pentru un podcast despre trei tinere dispărute. Nu mi-am imaginat niciodată că dezvăluirea adevărului mă va prinde în centrul evenimentelor. Nu cred în fenomene paranormale, dar trebuie să admit că Madame Tovey a avut

dreptate într-un punct: totul a început cu îndrăgostiţii.

Mergem la cafenea să luăm micul-dejun și să ne întâlnim cu Izzy. Am rămas peste noapte cu Olivia la fermă, întrucât nici una dintre noi nu voia să petreacă noaptea de una singură. Am băut vin și am stat de vorbă până târziu în noapte. Am discutat despre Wesley, despre mama ei, despre Jay și despre rețeaua de traficanți de droguri.

– Cred că Wesley era așa de disperat să ne mutăm împreună ca să spele banii pe care îi făcuse din droguri. Mi s-a părut ciudată propunerea lui, după atâta vreme. Am impresia că a lucrat pentru Jay, cel puțin o vreme, mi-a mărturisit cu tristețe Olivia.

– Ar trebui să discuți cu el, să obții niște răspunsuri.

– De ce? M-ar minți. Nu cred că omul ăsta a fost vreodată sincer cu mine.

Acum stă lângă mine, palidă, cu cearcăne la ochi. Cafeneaua e plină, abia găsim o masă liberă. Văzându-ne, Izzy se apropie și o ia de braț pe Olivia.

– E adevărat? Știai?

– Nu știam. De unde să știu? exclamă ea trăgându-se în spate.

Izzy nu pare deloc convinsă. Prin ochii negri îi trece un fulger de mânie, dar, amintindu-și unde se află, își lipește pe chip un zâmbet profesional.

– Luați loc, o să vă aduc meniurile.

Toate privirile se întorc spre noi când ne îndreptăm spre singura masă liberă, de lângă fereastră. Poate că n-a fost o idee prea grozavă să venim aici. Nici nu ne așezăm bine, când o femeie se apropie de noi. Este Hannah Burke, mama lui Katie.

– Cum îndrăznești să-ți arăți chipul în oraș? Părinții tăi sunt responsabili pentru moartea copilului meu...

– Îmi pare rău, doamnă Burke, îngaimă Olivia, în pragul lacrimilor.

– Nu are nici un motiv să-și ceară iertare, intervin eu. Condoleanțe pentru fiica dumneavoastră, dar n-a murit din cauza Oliviei, care este o victimă, la fel ca prietenele ei.

Doamna Riding se prăbușește pe un scaun înfrântă, cu umerii căzuți. Ceilalți clienți tac, cu ochii la noi, așteptând urmarea.

– Trevor al meu a murit fără să știe adevărul..., suspină.

La masa noastră își face apariția încă o femeie, mică și îndesată, blondă.

– Haide, Hannah, draga mea, spune luând-o pe după umeri și aproape ridicând-o din scaun. Nu e vina Oliviei. Nimic din toate acestea nu s-au întâmplat din cauza ei.

O conduce pe doamna Burke la masa lor.

– Dumnezeule, mă simt îngrozitor. Să plecăm de aici.

– Sigur.

Mă ridic și ne îndreptăm spre ușă. Aș vrea să-i spun că asta o așteaptă dacă nu se mută din oraș, dar îmi amintesc că așa a trăit de la accident până acum. E obișnuită.

O duc înapoi în siguranța fermei, oprindu-mă în drum ca să cumpăr câteva croasante. Din fericire, nu are lecții de călărie programate astăzi, așa că nu va fi nevoită să mai dea ochii cu cineva.

– Toți caii ăștia sunt ai voștri? o întreb după ce mâncăm în biroul friguros.

– Nu, numai Sabrina. Pe ceilalți îi adăpostim și îi îngrijim contra cost, cu o reducere dacă ne lasă să-i folosim pentru lecții.

Începe să se ocupe de animale cu gesturi automate. O ajut cât pot, deși mi-e frică de cai.

– Nu voi putea să mă ocup de una singură de fermă, îmi spune îndesând niște fân într-un sac larg.

– Poate că ar trebui să anulezi toate lecțiile și să închizi pentru câteva zile, ca să te gândești în liniște, îi sugerez. Ai putea găsi pe cineva care să te ajute?

Nu-mi răspunde, dar strânge buzele până i se albesc.

Mă simt inutilă în mijlocul curții, în timp ce Olivia cară bălegar și paie ude cu roaba. Fac eforturi să nu vomit din cauza mirosului puternic de amoniac, când aud o mașină. Dale intră în curte.

– M-am gândit c-o să vă găsesc aici când am văzut că nu sunteți la cabană. Pentru o clipă, m-am temut că ai plecat fără să-ți iei la revedere. Bună, Olivia, adaugă atunci când o vede și pe ea.

– Totul e în regulă? Ai vorbit cu mama?

– N-am apucat, dar știu că a fost acuzată de omucidere și de obstrucționarea justiției. O să fie chemată în instanță. Afirmă că este nevinovată, deci, cel mai probabil, va ajunge în instanță.

– Când o pot vizita?

Privirea lui Dale se îmblânzește.

– În curând.

– Și Wesley? întreb eu.

– A aruncat totul în spinarea lui Jay, ceea ce nu e greu, din moment ce acesta a murit. A acceptat să colaboreze cu noi pentru identificarea celorlalți membri ai bandei, după ce i-am promis o pedeapsă mai ușoară. Se pare că Jay Knapton nu era decât o rotiță într-un mecanism mai mare.

Olivia se abține de la orice comentariu, cu ochii în pământ.

– Cine ar fi crezut că un orășel ca Stafferbury s-ar putea confrunta cu o problemă a drogurile de asemenea amploare? De când era implicat Wesley?

– Se pare că de multă vreme. Folosea felurite scheme și escrocherii ca să facă bani. Are o listă de acuzații cât brațul meu de lungă.

Îmi lasă impresia că vrea să mai adauge ceva, dar se abține. Privirile ni se încrucișează și se înroșește la față. Ce ne ascunde?

– E implicată și mama? îl întreabă Olivia.

– Mă tem că da. N-aș putea să-ți spun în ce măsură.

Sunt unele lucruri asupra cărora preferă să păstreze discreția, sunt convinsă.

– La ce oră pleci? mă întreabă Dale.

Arunc o privire la ceas. Trebuie să trec pe la cabană, ca să-mi iau lucrurile.

– În curând, îi răspund cu părere de rău.

– Au început deja să vină reporterii. Ai grijă ce le spui, iar dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă, o sfătuiește pe Olivia, făcându-mă să-l privesc cu recunoștință. Ne vedem la cabană, adaugă și se îndreptă spre mașină.

Mă întorc către noua mea prietenă. Are ochii în lacrimi.

– Plâng prostește, știu, îmi spune în timp ce și le șterge.

– Vino încoace, îi răspund și o strâng în brațe. N-ai de ce să te temi. Ești mai puternică decât crezi. Ai îndurat multe, vei trece și peste asta. Și nu uita, dacă vrei vreodată să schimbi peisajul, ești binevenită la mine, la Manchester.

Mi se rupe sufletul când o văd în oglinda retrovizoare, singură, fragilă, pierdută.

Dale mă așteaptă la cabană.

– Acum, între noi, domnule subcomisar de poliție, ce n-ai putut să-mi spui în prezența Oliviei? îl iau tare.

– Nimic nu-ți scapă, nu-i așa? râde el cu poftă.

– Absolut nimic.

Intrăm în casă și ne așezăm la masa din bucătărie. Observ că azi poartă șosete negre. Dintr-un motiv sau altul, asta mă întristează. E simbolic.

– Voiam să-ți spun ceva despre Tamzin. Wesley o șantaja. A pus-o să fure banii de la firma unde lucra, amenințând-o că altfel o să le spună tuturor, în special mie, că s-a culcat cu el.

– Ce jigodie! Chiar s-a culcat cu ea?

– El așa aflrmă. Înainte să înceapă să iasă cu Olivia, dar în timp ce era iubita mea. Ridică din umeri. Este posibil să mintă, desigur. Încearcă să mă provoace, în orice caz, altfel de ce ar fi spus-o tocmai acum?

– Cum rămâne cu Ralph? Ați aflat cine l-a omorât?

– Wesley dă vina pe Jay, ceea ce nu mă surprinde. Ralph n-ar mai fi vrut să vândă droguri. Nu m-ar mira să-l fl ucis chiar el, dar n-o putem dovedi.

– Și fotografiile din rulotă?

– Anastacia afirmă că Jay le-ar fi luat din haina lui John-Paul și le-ar fl ascuns acolo, în lipsa unui loc mai bun. Nu ar fl vrut să le

îngroape odată cu cadavrul, pentru că, dacă ar fi fost găsite, ar fi dovedit legătura dintre John-Paul și Olivia. Desigur, le-ar fi putut arde, dar cred că le-a plasat în caravană ca să-i poată face o înscenare lui Ralph, dacă ar fi fost necesar.

– Unde a îngropat trupul lui John-Paul și pe cele ale fetelor?

– Știm că a apelat la tovarășii lui din lumea traficanților. Punem presiune pe ei ca să aflăm. Și pe Anastacia, care sunt sigur că știe.

Mă gândesc la Madame Tovey, care era convinsă că John-Paul, Katie, Sally și Tamzin sunt încă aici, în oraș. Ideea îmi dă frisoane. Avea dreptate. Poate că, la urma urmelor, nu e o impostoare.

– Wesley mi-a spus că Jay promova legendele despre întâmplările bizare din regiune, de teamă că rămâne fără turiști. I-am găsit pe telefon o înregistrare cu un copil plângând.

– Stai! Așa se explică plânsul de copil pe care l-am auzit?

Dale strânge buzele și încuviințează grav din cap.

– L-am auzit în noaptea când am fost atacată.

– Wesley a recunoscut că el a făcut-o. Tot el a pus înregistrarea. Declară că n-a vrut să-ți facă rău. Jay l-a pus să te sperie, ca să vorbești despre incidentele paranormale de pe aici în podcastul tău. Cred că spera s-o lași mai moale cu accidentul. Jay se folosea întotdeauna de alții pentru treburile murdare. Pentru Wesley se

transformase într-un fel de figură paternă, mai ales în ultimii ani. Tot el ți-a lăsat și păsările moarte la intrare.

– Dumnezeule!

Iau informația ca atare și încerc să-mi stăpânesc oroarea.

– Cred că, pe de o parte, Jay avea interesul să vorbești despre mituri și legende ca să stimulezi turismul, dar, pe de altă parte, voia să te țină departe de traficul de droguri și de cazul fetelor dispărute.

Îmi ating cu mâna ceafa, locul unde am fost lovită. Am avut noroc să scap numai cu atât.

Dale își freacă bărbia. Pare obosit, are cearcăne și părul îi stă mai ciufulit decât de obicei.

– Ăsta a fost un caz și jumătate. Am nevoie de o vacanță.

Brusc, îmi vine o idee.

– Pot s-o informez eu pe Brenda?

– Bineînțeles, chicotește detectivul. Oricum, trebuie să mă întorc la muncă. Încă o zi, încă un dosar. Se ridică și îi urmez exemplul. Privirile ni se întâlnesc în scurtul moment de tăcere jenantă. Îți mulțumesc pentru tot, Jenna. Mi-a făcut plăcere prezența ta aici. Mă bucur că am avut un partener cu care să discut despre cele întâmplate.

Cu aceste cuvinte, mă trage spre el și mă strânge în brațe, lăsându-mă fără replică. Îi simt mirosul de mosc și îl îmbrățișez, la rândul meu.

Rămânem așa un moment, apoi mă desprind.

– Te rog să ai grijă de Olivia. Îmi fac griji pentru ea.

– Îți promit.

Îl conduc la ieșire și îl urmăresc cu privirea din prag. Ajuns la mașină, se întoarce, îmi mai aruncă o privire lungă, apoi urcă la volan.

Îi fac cu mâna simțind un nod în gât.

După o oră și jumătate, bagajele sunt gata și puse în portbagajul Audi-ului meu, iar cheia cabanei e în căsuța poștală. Mă întreb care va fi viitorul firmei Knapton Developments. Arunc o privire cu inima grea spre căsuță. Mi-am pus la curent redactorul-șef, pe Layla, care a fost foarte mulțumită să afie că podcastul meu are și o concluzie. Mă duc să o văd pe Brenda, care mă ascultă uluită și duce mâna la gură șocată când îi povestesc cum m-a alergat Jay cu cuțitul.

– Acum pot să mor cu inima împăcată, îmi spune la final. M-am temut că n-o să știu niciodată ce s-a întâmplat cu ele.

Sunt fericită că mă întorc acasă, deși o să-mi fie dor de Olivia și, ca să fiu sinceră cu mine însămi, de Dale. Mă urc la volan și pornesc fără grabă, salutând în gând căsuța din pădure unde am trăit asemenea aventuri.

Când cotesc pe Coridorul Diavolului și mă îndepărtez de Stafferbury se rup cerurile. Plouă torențial și nu știu dacă îmi joacă feste imaginația sau e un efect al picăturilor dense, dar sunt convinsă că disting în oglinda

retrovizoare o siluetă cu glugă, în mijlocul șoselei.

EPILOG

TREI LUNI MAI TÂRZIU

Încăperea e plină de rumoarea conversațiilor, miroase a legume și a respirații puturoase. Paznicul îi indică Oliviei unde se află mama ei, în spatele unei mese, și îi atrage atenția că nu are voie s-o atingă sau să se apropie prea mult.

– Îți mulțumesc că ai venit, spune Anastacia ridicând ochii.

Arată destul de bine, se gândește Olivia, având în vedere condițiile. Își ține părul grizonant legat la spate, la baza cefei, ceea ce o face să pară mai în vârstă. Ochii ei însă spun o poveste diferită. Sunt oglinda unui suflet îndurerat, speriat și singuratic.

Tinerei i-a luat destul de mult ca să se hotărască să accepte rugămintea mamei, dar acum se simte pregătită. Își trage un scaun de plastic și se așază, evitându-i privirea. Nu-și permite să se înduioșeze acum. Aruncă o privire în jur, unde o duzină de alte persoane sunt angajate în conversații.

– Îmi pare rău, începe Anastacia cu glasul sugrumat de emoție. Îmi pare rău pentru ce-am făcut și pentru că nu ți-am spus nimic

niciodată, pentru că te-am ținut în ignoranță atâția ani, forțându-te să te întrebi zi de zi ce s-a ales de prietenele tale. Am ținut totul secret, relația cu Jay, drogurile, pentru că nu voiam să te implic sau să te târăsc în lumea urâtă în care eșuasem eu. M-am supărat foarte tare când Jay l-a racolat pe Wesley.

Dar nu despre asta vrea să discute Olivia. Nu are nevoie de scuzele ei. Încearcă să-și vadă de viață în Stafferbury. S-a maturizat, în sfârșit, s-a ridicat și stă pe picioarele ei.

Se lasă un moment de tăcere. Emoția mamei e vizibilă, în ciuda urmei de zâmbet din colțul gurii.

– Grajdurile merg bine, spune Olivia, ca să disipeze tensiunea. Lui Jay i s-a îndeplinit dorința. De când s-a aflat adevărul, orașul geme de turiști.

La auzul numelui bărbatului, Anastacia se întristează și lăsă ochii în jos.

– Am angajat un administrator, o femeie cam de vârsta mea, pe nume Violet. Trăiește singură, nu are soț, nici copii. M-a ajutat enorm și ne-am împrietenit. Am și un contabil și două ajutoare cu program redus, care fac curat la cai.

– De unde ai avut bani?

Din fericire, afacerea cu grajdurile funcționa perfect legal, prin urmare polițiștii n-au avut nici un motiv să pună sechestru pe ea după ce au destructurat rețeaua de trafic.

– Am pus una dintre clădiri la închiriat pe Airbnb și am împrumutat ceva de la bancă.

– Sunt mândră de tine, îi spune Anastacia cu ochii strălucind.

Olivia înghite un nod dureros. Își ia inima în dinți.

– Ai auzit de Wesley?

Mama ei neagă din cap.

– A primit doisprezece ani. A pledat vinovat pentru furt, trafic și posesie de droguri de mare risc. Nu a fost condamnat pentru ce mi-a făcut mie.

– Îmi pare rău că l-am evaluat greșit. Credeam că este un Gatsby al tău.

– Of, mai las-o dracului, mamă! șuieră Olivia, făcând-o să se ghemuiască în scaun ca și cum ar fi primit o palmă. De unde tot scoți aiurelile astea romantice? Știi ce i s-a întâmplat lui Gatsby, da?

– Sigur că știu. Am citit cartea de mai multe ori.

Olivia râde fără umor.

– Se pare că John-Paul a fost Gatsby-ul tău. Uite ce i-ai făcut.

– Te rog, nu fi rea, Olivia. Am vrut să-ți găsești dragostea.

– Ei bine, eu n-am nevoie de așa ceva, mulțumesc frumos.

Trage adânc aer în piept. N-a venit la penitenciar ca să se certe cu ea. Are viața ei și e fericită. Oarecum. Și-a făcut o nouă prietenă și

vorbește periodic cu Jenna. E mai mult decât ar fl meritat. Încearcă să nu aibă resentimente față de mama ei. O iubește, orice-ar fl.

– O să mai treci să mă vezi? o întreabă la flnalul programului de vizite.

Olivia se ridică.

– Sigur că da, îi răspunde abrupt.

Așa va continua relația lor de acum înainte, își dă seama. Conversații rapide, peste masă, la vorbitor. Mama ei a primit opt ani de închisoare pentru omor. Și-a recunoscut vinovăția până la urmă, ca să obțină o reducere a pedepsei, dar tot o să iasă la aproape șaptezeci de ani.

Îi simte privirea între omoplați când se îndreaptă spre ieșire. Abia după ce iese, într-un colț pustiu, dă frâu liber lacrimilor.

O sună din tren pe Jenna. Vorbesc o dată la câteva săptămâni. Olivia speră să ajungă la Manchester în curând.

– Tot nu conduci? o tachinează prietena ei.

– O s-o fac. Trebuie să mai iau câteva ore, ca să-mi împrospătez reflexele. Nu m-am mai suit de mult la volan.

– Cum a mers azi?

Olivia se uită pe fereastră, la peisajele bucolice care deflleazǎ în goana trenului.

– Cum era de așteptat. Vestea bună e că pare sănătoasă. Nu a fost maltrată sau altceva. Tu cum ești?

Jenna oftează adânc.

– Sunt bine. Am pus casa la vânzare. Stau cu Finn până găsesc un client. În orice caz, Gavin o să-l ia la el o dată la două săptămâni.

– Prin urmare, divorțul merge înainte?

– Da. Când am aflat de Clara, m-am hotărât să accelerez despărțirea.

Râde amar. Pentru Olivia, vestea că Gavin se îndrăgostise de o colegă cu zece ani mai tânără nu fusese o surpriză. Simțise că Jenna se străduia să nu plângă când vorbiseră prima dată la telefon și o pusese la curent.

– Mă așteptam și, într-un fel, e chiar mai bine așa, continuă Jenna. Mint, de fapt. Sunt plină de nervi, dar o să depășesc momentul. Măcar îl am lângă mine pe Finn și, când trebuie să plec din oraș, se ocupă mama de el. Apariția Clarei mi-a dat muniția de care aveam nevoie. Gavin n-are de ales, trebuie să se poarte rezonabil.

– Cum rămâne cu Dale?

– Ținem legătura. Olivia aude zâmbetul din spatele cuvintelor. Mă gândesc că, la un moment dat, în viitor... ceva s-ar putea întâmpla, dar acum e prea devreme. Am nevoie de o perioadă de singurătate. O să-mi fie greu să mai am încredere vreodată într-un bărbat.

Îi cere taximetristului să o lase la Coridorul Diavolului. N-a mai intrat în pădure de săptămâni întregi, ocolind-o de când au fost descoperite cadavrele. Acum simte dorința macabră să viziteze locurile unde au fost îngropate. Să-și ia adio.

Dale a sunat-o imediat după Crăciun ca să-i spună unde le îngropase Jay sau unul dintre acoliții lui. Rămășițele fuseseră îndepărtate între timp și s-au organizat funeralii la care Olivia a participat împreună cu subcomisarul, încercând să rămână invizibilă. Totuși Izzy și Maggie au îmbrățișat-o la final.

– Știm că nu tu ești de vină, i-a șoptit Maggie la ureche, ridicându-i o povară uriașă de pe umeri.

Se îndreaptă spre cabana unde locuise jurnalista, fără să aibă idee că victimele zăceau în pădure, chiar în spatele casei. Se întreabă dacă Jay nu cumva a cazat-o special acolo, atrăgând-o într-un joc sinistru. Atrăgându-i pe toți.

N-a apucat să-l cunoască, dar simte că-l urăște din toată ființa ei.

Cabana este intactă, dar lângă grădina din spate a apărut o groapă uriașă. Poliției i-a luat mult timp să găsească trupurile neînsuflețite, căci mama ei susținea că nu știe unde au fost îngropate. Olivia speră că spunea adevărul, căci ar fi fost cel mai mic lucru pe care l-ar fi putut face pentru prietenele ei.

Înaintează peste bolovani și mormane de pământ răvășit până în capătul grădinii. Se întunecă amintindu-și ce s-a petrecut în camera Jennei după ce mama ei și-a mărturisit fapta. Groaza jurnalistei și comportamentul psihotic al lui Jay. Reacționase ca un animal încolțit. Se

așază în genunchi pe pământ, lasă capul în jos, rugându-se la un Dumnezeu în care nu mai e sigură că crede.

Este o zi rece de februarie și gheața subțire de pe jos îi scârțâie sub tălpi. Olivia se ridică și își îndeasă mai bine căciula pe cap, suflându-și peste mănuși. Se așteaptă pe jumătate să se întoarcă și să-l vadă în spatele ei pe Jay cu o lucire ucigașă în ochi. Cum s-a putut îndrăgosti mama ei de un asemenea individ? Pe de altă parte, n-a greșit și ea la fel atunci când a fost oarbă la defectele lui Wesley?

Își ia la revedere în șoaptă de la prietenele ei, mai ales de la Sally, care o să-i lipsească până la moarte. Se îndepărtează în direcția menhirelor, de unde drumul o va duce la grajduri. Piciorul a început să o doară, dar are destulă energie ca să facă un ocol pe la poiana unde încă se afiă rulota lui Ralph, pustie acum, cu geamurile sparte.

Își pleacă fruntea. Ar fi fost frumos dacă ar fi adus un buchet de flori pe care să-l depună aici, în locul unde și-a găsit sfârșitul prietenul ei.

I-a fost întotdeauna recunoscătoare pentru că o ajutase în noaptea accidentului, iar recunoștința a făcut-o să nu-i vadă defectele. Când Ralph a găsit banii sub preșul din mașina ei – bani despre care Olivia a înțeles mai târziu că erau cei furați de Tamzin –, i-a luat și i-a spus despre ei abia după câteva săptămâni, când a venit să o viziteze la spital. Erau cele două sute

de lire lipsă. Îi răspunsese că-i putea păstra. O făcuse ca s-o protejeze pe Tamzin, ca să nu-i creeze necazuri cu legea. La momentul respectiv era sigură că prietenele ei se vor întoarce.

Când s-a dus să-l vadă, chiar înainte să fie omorât, nu bănuia că bărbatul avea să-i arunce în față o grenadă.

Fusese în pădure mai devreme și o auzise pe mama ei certându-se cu Jay Knapton, i-a zis. Olivia nu înțelegea nimic: „De ce să se certe? Nici măcar nu se cunosc", i-a răspuns.

Apoi, Ralph i-a mărturisit că lucra pentru Jay din când în când, că vindea droguri, și că mama ei era implicată și ea. A refuzat să-l creadă. I-a spus că Anastacia n-ar face niciodată așa ceva.

– Se certau în legătură cu noaptea accidentului. Ca și cum ar fi ținut secret ce li s-a întâmplat prietenelor tale. Cred că trebuie să te duci la poliție, a sfătuit-o Ralph.

În acea clipă, Olivia a înțeles că cele mai negre temeri i se confirmau. Luminile din noaptea accidentului, plăcuța de înmatriculare. Chiar *fusese* mașina mamei sale. Nu avea de unde să știe de ce sau cum, dar suna ca și cum mama ei ar fi fost implicată.

Ralph se purta neobișnuit de ferm. Tensionat.

– Polițiștii au prins urma și au început să-și bage nasul pe aici. M-am săturat să fiu țapul ispășitor de fiecare dată când se întâmplă ceva. Încă își închipuie că sunt cumva implicat în dispariția fetelor. M-au văzut cu Jade a doua zi

de dimineață, dar își închipuie că eram cu Tamzin. Nu, nu era ea. Cumpăram puțină iarbă de la Jade. Nu am nici o treabă cu fetele dispărute. Iar acum cred că vinovații sunt chiar aici, sub nasul nostru.

– Nu-mi pot turna mama la poliție, i-a răspuns Olivia indignată. Iar dacă ea vinde droguri, împreună cu Jay Knapton, nu crezi că vor veni să te interogheze și pe tine?

Ralph nu s-a lăsat convins. A început să bată câmpii despre întrebările interminabile ale agenților, despre relația lui cu Jay Knapton și despre ce făcea efectiv pentru el. I-a zis că lațul se strângea și că trebuia să facă ceva, că era momentul să le deturneze atenția spre altceva sau *altcineva* – mama ei, de exemplu.

Olivia a ieșit din rulotă plângând. A umblat fără țintă prin pădure, încercând să-și adune gândurile. Ce să facă? Trebuia să se întoarcă și să-l convingă pe Ralph să tacă din gură, să-l convingă că nu auzise bine. Mama ei n-ar fi umblat nici în ruptul capului cu un individ ca Jay. Dacă voia să arunce vina pe cineva, atunci să-l acuze pe Jay Knapton, nu pe mama ei. Nu era corect s-o folosească pe post de țap ispășitor. Dar Ralph s-a purtat agresiv când a revăzut-o. Era drogat mai rău decât de obicei și a strigat la ea. Nu avusese intenția să-l omoare. A luat piatra și l-a lovit din reflex, în momentul când dădea să plece.

– Îmi pare așa de rău, spune acum, cu lacrimi în ochi.

Va fi roasă de remușcări pentru tot restul vieții. Totul, degeaba. Mama ei a fost arestată și condamnată oricum.

L-a văzut pe Wesley doar o dată după ce a fost închis. O sunase, rugând-o să-l viziteze la penitenciar, dar a tot amânat. Până la urmă s-a dus și a constatat că bărbatul arăta surprinzător de bine. A fost șocată când i-a cerut iertare pentru tot ce-i făcuse.

– Te-am iubit, să știi, i-a spus cu ochii plecați. Încă te mai iubesc. O să te iubesc întotdeauna. Știu că am greșit, dar am vrut să avem o viață mai bună, de aceea am acceptat să lucrez pentru Jay. Îmi pierdusem slujba de la bancă și nu voiam să te dezamăgesc.

I-a explicat apoi că, în fiecare dimineață, se trezea, își punea costumul și se ducea cu mașina într-un oraș vecin, prefăcându-se că merge la birou. De aceea îi ceruse să nu-i telefoneze niciodată când era la muncă și tot astfel se lămureau și absențele frecvente.

– Când Jay mi-a propus o altă modalitate de a face bani, mi s-a părut ușor. N-am vrut să te rănesc, dar mă temeam că te pierd.

I-a apreciat cuvintele meșteșugite, dar nu avea cum să-l ierte. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Chiar înainte de expirarea timpului de vizită, Wesley s-a aplecat peste masă și i-a șoptit:

– Am declarat la poliție că Jay l-a omorât pe Ralph.

A rămas blocată, prea șocată ca să reacționeze în vreun fel.

O bănuia? N-o să știe niciodată sigur. Secrete. A păstrat atât de multe, iar acum mai are unul pe care să-l ia cu ea în mormânt.

Își înfige mâinile în buzunarele impermeabilului galben, aruncă o ultimă privire spre rulotă și pornește spre casă.

MULȚUMIRI

Fetele dispărute a fost una dintre cele mai complexe cărți din câte am scris până acum. Am lucrat luni de zile până când am finalizat prima versiune și i-am trimis-o minunatei mele redactoare, Maxine Hitchcock. Știam că era un text dezordonat, scăpat de sub control, și sunt foarte recunoscătoare că Maxine a înțeles exact ceea ce speram eu să-mi iasă și i-a dat formă, împreună cu geniala Clare Bowron. Când am primit înapoi observațiile lor, am putut vedea mai clar ce trebuia să fac pentru a obține o variantă mai limpede, mai compactă și mai ritmată. Am ajuns să elimin aproape cincisprezece mii de cuvinte. Romanul este mult mai reușit după intervențiile lor și nu pot să le mulțumesc îndeajuns pentru înțelepciunea, inteligența și sfaturile lor.

O sumedenie de mulțumiri merg și către restul echipei minunate de la Michael Joseph: Rebecca Hilsdon, Ellie Morley, Vicky Photiou, Ella Watkins, Beatrix McIntyre, Deirdre O'Connell, Hannah Padgham și Katie Corcoran. Adaug o mențiune specială pentru Lee Motley, care realizează coperte frumoase și frapante, dar și pentru Hazel Orme, pentru corectura meticuloasă, entuziasmul și cuvintele de încurajare. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot.

Sunt foarte norocoasă să o am pe Juliet Mushens ca agent literar. Datorită sfaturilor, ambiției și talentului ei, cărțile mele au apărut în peste douăzeci de țări. Îi mulțumesc pentru sprijinul și prietenia dovedite în ultimii ani (plus pasiunea comună pentru pisici flocoase și, uneori, rele!), pentru că știe să mă facă să râd, pentru că m-a ajutat să rămân sănătoasă la cap și pentru că este pur și simplu cea mai bună! Le sunt îndatorată și lui Liza DeBlock, Kiya Evans și Rachel Neely – celelalte membre ale minunatei echipe de la Mushens Entertainment.

Gândurile mele se îndreaptă și către editorii străini, în special Penguin Verlag din Germania, dar și Sarah Stein, Kristin Cipolla și restul echipei Harper din Statele Unite și Canada.

Mulțumiri speciale prietenilor mei scriitori din West Country, Tim Weaver, Gilly Macmillan și Cally Taylor, pentru sprijin, sfaturi, întâlniri și râsete. Am început să lucrez la această carte în

paralel cu Cally, care lucra la cel mai recent thriller al ei, *The Guilty Couple*, așa că ne-am hotărât să scriem în tandem, să ne ajutăm în fiecare zi, prin concursuri de cine scrie mai mult și mesaje de încurajare. A fost foarte motivant.

Ca de obicei, îi sunt recunoscătoare minunatei mele familii, mai ales mamei, Linda, și surorii mele, Samantha, pentru că îmi citesc manuscrisele înainte de publicare, dar și tatălui meu, părinților vitregi, fraților vitregi și cumnaților.

Le adresez mulțumiri tuturor bloggerilor și criticilor care m-au ajutat de-a lungul anilor. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot. Sunteți extraordinari.

În sfârșit, această carte vă este dedicată vouă, cititorilor mei de aici, din Marea Britanie, și de peste hotare. Fără sprijinul vostru n-aș fi capabilă să fac această meserie care, lăsând la o parte versiunile inițiale haotice, este de vis. Vă mulțumesc din suflet. Nimic nu mă face mai fericită decât să aflu că-mi cumpărați, împrumutați și recomandați romanele.

CorbuI

Ferigă

ClopoțeI

Degetariță

Aproximativ 1,52 metri